

Giới thiệu Vợ Thương Nhân

Truyện Vợ Thương Nhân của tác giả Hoa Lệ Bôn Chạy khi nữ nhân vật chính đang mãi mê chat chit thì cũng như bình lại vô tình bị xuyên không về thời cổ đại khiến cô nhập vào cô gái 18 tuổi của tiểu gia đình gồm cha mẹ và em trai 6 tuổi.

Chỉ là cô lỡ thắm mêm một tú tài từ năm 12 tuổi nên mới ở tới bây giờ và vì lý do này mà hôn lễ khỏi xác. Thành thân qua mai mối vì vậy được gia đình hai bên êm đềm chấp nhận và có cuộc sống vui vẻ.

Cuộc sống đầm ấm qua ngày chắc hẳn sẽ đem đến cho bạn đọc những giây phút giải trí nhẹ nhàng trầm lắng để quý trọng hơn hạnh phúc đang có.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit : Kim Kim

Beta: Tiểu Tiểu

Thời điểm Chu Vũ Hàm tỉnh lại cảm thấy thân thể của chính mình giống như bị ô tô nghiền qua, vừa động liền đau. Nỗ lực mở mắt ra nhìn bốn phía các vách tường quét vôi đã muốn bong ra, Chu Vũ Hàm kinh sợ, thế nào cũng không nhớ nổi chính mình làm sao có thể tại loại phòng này, rõ ràng là chính mình cùng người khác thuê một phòng trọ gần trường học, tuy rằng không tốt lắm nhưng mà cũng không đến nỗi như vậy a.

Chẳng lẽ năng nằm mơ, hung hăng nhéo mình một cái, đau quá a, nhưng mà nằm mơ làm sao có thể đau như vậy. Ngày hôm qua cùng bạn học cũ lên mạng tán gẫu cho tới rất trễ, ánh mắt đều không mở ra được, mơ mơ màng màng trực tiếp đổ trên giường mà ngủ. Trước khi ngủ còn tự nói với bản thân trong vòng hai ngày phải lên mạng làm sơ yếu lý lịch lần nữa để đi tìm việc, không thể tiếp tục như vậy. Tuy nhiên sai đó nên làm cái gì năng cũng không còn nhớ rõ nữa.

Năng nâng tay lên nhẹ nhàng dụi mắt muốn nhìn kỹ một chút, “A” năng đột nhiên kêu lên ngồi dậy trên giường nhìn chằm chằm tay chính mình, tay của năng sao có thể như vậy, năng không nói là mình được nuông chiều từ bé, nhưng cũng sẽ không có vết chai a. Nhìn nhìn lại quần áo Chu Vũ Hàm sợ hãi, năng mặc quần áo cổ nhân. Xem qua nhiều tiểu thuyết như vậy năng đương nhiên mình bạch chính mình xuyên không. Nguyên lai trên thế giới thật sự có xuyên không thật a.

“Tỷ! Người tỉnh a, ta đi nói cho cha!” Một tiểu nam hài đột nhiên chạy vào, Chu Vũ Hàm còn chưa kịp nói chuyện, hần lại xung động chạy đi ra ngoài. Bên ngoài truyền đến một thanh âm một người trung niên, “Tiểu Hàm, Tiểu Hàm. . . Người tỉnh, thế nào a. Người đưa nhỏ này thế nào có thể lảo đảo trong lòng như vậy. . .” Chu Vũ Hàm còn chưa kịp phản ứng, trong phòng liền xuất hiện thêm ba người nữa. Nhìn người bộ dáng hẳn là người nhà của năng. Hơn nữa theo loại tình huống này xem ra là năng là tự sát, kết quả không biết sai lầm ở đâu rồi, linh hồn của năng nhập vào thân xác của bé gái trùng tên trùng họ với mình. Ai! Máy tính của ta a, khoai tây của ta a. Đây là thứ mà Chu Vũ Hàm sau khi biết chính mình xuyên không tiếc nuối nhất. (Kim: ta cũng tiếc cái thứ 1 a)

Bất quá loại tình huống trước mắt này năng càng phải lo lắng chính mình làm thế nào ứng phó những người trước mắt này a! Nói đến tiếc nuối còn có một điều nữa chính là chính mình còn là xử nữ a! ! Sớm biết như vậy cùng bạn trai trước kia lăn lộn vài vòng trên giường rồi a, nhớ lại Chu Vũ Hàm hồi đại học cũng có bạn trai. Cảm tình cũng không tệ, nhưng mà vài lần nam nhân kia ám chỉ, năng lại giả ngu cho qua, kết quả nam nhân kia chia tay với năng! Ai! ! Quên đi, đừng nhắc đến ký ức không tốt nữa! Dù sao ở bên kia cũng không có gì đáng giá để năng lưu luyến, cha mẹ thời điểm năng còn nhỏ liền xảy ra tai nạn xe cộ ra đi chỉ để lại cho năng một phòng ở, cùng một ít tiền bồi thường, năng sau này liền cùng thúc thúc thăm thăm (Kim: chú và mẹ) chung sống, tuy rằng thúc thúc thăm thăm không có ngược đãi năng, nhưng là cũng không gần gũi. Sau khi lên cấp hai liền dọn vào ở ký túc xá, sau này ở luôn trong trường chỉ có mừng năm mới mới trở về. Căn phòng kia để lại cho bọn họ đi, em họ muốn kết hôn căn phòng đó cho bọn họ đi, coi như là thù lao của hần đi! Nói không chừng ở thế giới kia sẽ không có người vì năng mà rơi lệ, nói không chừng mọi người không ai biết năng mất tích, bởi vì Chu Vũ Hàm từ khi tốt nghiệp đến ngày hôm qua đã qua ba tháng đều ở trong nhà. Vừa tức giận định phẫn đấu tư tưởng tìm việc làm mặc dù kết quả không khả quan lắm. Bỏ đi, đã bắt đầu cuộc sống mới thì quên trước kia đi.” Cái kia ta. . .” Chu Vũ Hàm vừa định nói đôi câu

“Tiểu Hàm a, người rốt cục tỉnh a, về sau ngàn vạn đừng làm như vậy, có chuyện gì thì cùng cha mẹ nói a. Người như vậy ta cùng cha người làm sao bây giờ đâu. . . A!” Mẹ Chu Vũ Hàm vừa thấy nữ nhi tỉnh lại liền chạy nhanh đến khuyên nhủ chỉ sợ năng lại lảo đảo trong lòng. Chu Vũ Hàm không biết cái tình huống ra sao chỉ có thể cúi đầu làm bộ xấu hổ, mẹ Chu Vũ Hàm cho rằng năng đã thông suốt, liền thở dài lôi kéo cha Chu Vũ Hàm đi ra ngoài.

Một lát sau bé trai vừa nãy, người đầu tiên mà năng thấy ở thế giới này, em trai Chu Tiểu Hải. Hần bụng bát cháo loãng vội đưa năng “Tỷ, người đói bụng a. Ăn cơm chiều đi” đem Chu Vũ Hàm cảm thấy run rẩy một phen. Cơm nước xong Tiểu Hải luôn nhìn năng chăm chăm, ánh mắt cũng không chớp, chỉ sợ chớp mắt năng lại lảo đảo trong lòng làm chuyện không nên, năng luôn cam đoan với hần cũng không xong, một lát sau lại thấy hần lại quay đầu nhìn năng, năng còn tưởng hần sẽ cùng năng ngủ chung, dù sao cũng chỉ mới sáu tuổi, vừa vặn có thể dò la tin tức.

Trong quá trình năng cùng Tiểu Hải tán gẫu, năng thu thập được một ít tin tức chính: chỗ này là một đoạn thời gian không có trong lịch sử, nơi này là một thôn nhỏ ít người biết kêu thôn Thạch Kiều, chỉ có duy nhất một người cử nhân “áo gấm về làng” ở trong một toà nhà phía sau thôn, thôn này ba mặt là

sông, đi ra ngoài là phải ngồi thuyền, nếu không sẽ phải vòng nửa ngày đường, nhưng nông dân thì có mấy nhà nguyện ý tiêu tiền ngồi thuyền, đại đa số các nhà tình nguyện vòng nửa ngày cũng không tiêu tiền, dần dà liền không có người chèo thuyền. Thẳng cho đến khi vị cử nhân họ Thạch gặp được một đại gia cho hẳn thuyền trở về, mới nhớ có một nơi gọi là thôn Thạch Kiều.

Còn có nguyên nhân nằng tự tử, rõ ràng một điểm, là vì nằng tuổi đã lớn lại không gả đi trở thành gái lỡ thì, cha mẹ nằng liền giúp nằng tìm hôn sự, nhưng không biết vì sao nằng lại không đồng ý, cho nên liền tự sát. Kỳ thực nằng mới 19 tuổi, lớn chỗ nào a, nhưng mà ở đây cỡ tuổi nằng đều đã làm mẹ của vài đứa trẻ.

Nằng nghĩ nếu không thể không gả vậy thì phải nhìn xem người kia có được hay không, nếu thật sự không được nằng thực sự phải nghĩ ra biện pháp, dù sao cuộc sống ở cổ đại nếu nằng đi ra ngoài không biết phải sống thế nào, nào có nữ nhân vật chính vạn năng như vậy a, hiện thực vẫn là thật tàn khốc. Một đêm này nằng lần qua lộn lại ngủ không yên, nghĩ đến nên làm cái gì, đến nơi này làm sao.

Chẳng lẽ thật sự phải lập gia đình sao?.

Phiền muộn thật lâu vất vả mới ngủ được. Đợi đến thời điểm tỉnh lại mặt trời đã lên thật cao. Chu Vũ Hàm nằm một ngày chán muốn chết, cảm thấy đã tốt lắm, ép buộc nửa ngày thật vất vả mới đem quần áo mặc vào được, mang giày đi đến một cái gương đồng trước mặt, nằng thấy một khuôn mặt thanh tú trắng nõn, tuy rằng không tính rất xinh đẹp nhưng là lại rất động lòng người. Cười rộ lên có hai cái lúm đồng tiền xinh đẹp thật mê người, đem tóc buộc vào một khăn trùm đầu được đặt kế bên gương đồng, hẳn là như vậy đi.

Xốc lên rèm cửa đi ra, địa phương bên ngoài hẳn là phòng khách: thật nhỏ, phòng ở thật cũ nhưng là thật sạch sẽ. Đi đến bên ngoài thấy mẹ nằng ở bên ngoài cho gà ăn, ở quê đại bộ phận gia đình đều sẽ nuôi gà đẻ trứng đôi ít tiền, nhưng sẽ không nuôi nhiều như vậy, cùng lắm khoảng một hai con bởi vì không có nhiều người ăn. (Kim ý chỉ là hiện đại m.n ăn gà công nghiệp là chủ yếu nên không có nuôi nhiều như hồi xưa) “Tiểu Hàm a, tỉnh. Cùng mẹ đi làm com, cha con cũng sắp trở lại” Mẹ Chu Vũ Hàm, Chu Vương thị liền lôi kéo nằng vào phòng bếp, nói là phòng bếp không bằng nói là một cái phòng đất. Bên trong là một góc lò, trong xó phòng còn hỗn độn các mảnh vỡ.

Wương thị lôi kéo tay Chu Vũ Hàm “Tiểu Hàm, mẹ biết con một lòng muốn gả một người đọc sách, nhưng mà con nghĩ người đọc sách lại có công danh sẽ coi trọng nhà nghèo cửa nhỏ như chúng ta sao, không có công danh, tay trái gà không chặt thế nào có thể nuôi nổi thế nhi.” Nói xong tay xoa khuôn mặt Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm cảm giác được mẫu thân (mẹ) này đối nữ nhi quan tâm từ nhỏ, nằng nghĩ mẫu thân chắc là hình dạng như vậy. Liền tại một khắc này nằng cảm thấy thật thỏa mãn, bất tri bất giác liền rơi lệ đầy mặt, Vương thị cho rằng nữ nhi (con gái) không tình nguyện “Tiểu Hàm, chúng ta muốn con thấy rõ chúng ta là người như thế nào, chúng ta không nên vọng tưởng, chặt đứt ý niệm này, biết không?” “Mẹ, con sai lầm rồi, không nên cho các người lo lắng, con nguyện ý nghe lời của các người.” Chu Vũ Hàm nghe thấy Vương thị nói như vậy nằng liền đáp ứng, bởi vì nằng cảm thấy người mẹ trước mắt này sẽ không hại nằng, nhất định giúp nằng chọn người đối tốt với nằng.

“Như vậy mới đúng, tiểu tử này là mẹ cùng con cha tuyển thật lâu mới nhìn trúng, nếu không là bởi vì hắn giữ đạo hiếu sáu năm không biết bao nhiêu gia đình muốn gả cho hắn, khi nào đến phiên chúng ta.” Vương thị một mặt may mắn nói

“Sáu năm?” Chu Vũ Hàm tò mò thế nào thời gian dài như vậy?

“Nói lên cũng là đứa nhỏ đáng thương vừa 15 tuổi cha chết, hắn thủ hiếu xong ba năm đến thành thân ai biết mẹ lại chết, để lại hắn cùng tiểu đệ đệ (em trai) sống nương tựa lẫn nhau, hắn lại kiên trì thủ hiếu ba năm. Nguyên bản nữ nhân sắp thành thân cũng gả cho người khác. Hiện tại hẳn chính là ban ngày chọn hàng hóa đem đi lên trấn bán để tiền cưới vợ, vừa vặn Lí bà mới liền nghĩ tới con. Ta cùng cha con nghĩ nặng tình nghĩa như vậy, tiểu tử đó sẽ đối với con tốt. Tuy rằng thương nhân địa vị thấp, nhưng mà nam nhân tốt mới là quan trọng nhất a”

“Ân, con đã biết. Mẹ, con giúp người xào rau đi. Cha sắp trở lại, Tiểu Hải đâu?” Chu Vũ Hàm nghĩ nam nhân như vậy cũng không sai a, trọng tình trọng nghĩa. Nếu đã phải gả liền chọn hắn đi. Hôn nữa cũng không có mẹ chồng cùng cha chồng làm khó dễ người. Tuy rằng này ý tưởng có chút quá đáng.

“Xú tiểu tử kia a, không biết đi đâu, khả năng tìm Đản Đản cách vách chơi đi” Chu Vũ Hàm tuy rằng không biết nhóm lửa nhưng mà xào rau mềm mềm gia vị vẫn là rất quen thuộc, dù sao hiện đại đều dùng than. Bởi vì từ nhỏ sống nhờ nên cũng ngưng ngưng kêu thúc thăm thăm làm, cũng chỉ có thể chính mình học làm. Tuy rằng không chuyên nghiệp nhưng chính mình làm cho tới bây giờ cũng không tính là tệ lắm

Vừa đem đồ ăn bung lên bàn, Tiểu Hải đã trở lại “Mẹ, con đói bụng có thể ăn com sao? Tỳ, đã khỏe a!” Xem bộ dáng Tiểu Hải một mặt cao hứng Chu Vũ Hàm cảm thấy có lẽ có đệ đệ (em trai) cũng không tệ.

“Con trước rửa tay một hồi ăn com a, đang chờ cha trở về a” đợi một hồi cha Chu Vũ Hàm, Chu Đại Phúc đã trở lại.

“Mẹ, hôm nay ... Đồ ăn giống như so trước kia... Ăn ngon hơn a” Tiểu Hải miệng nhét đầy nói lấp bắp.

“Phải không, ừ hôm nay là tỷ tỷ con nấu, là so trước kia tốt hơn nhiều, khả năng thật sự nghĩ thông suốt” Vương thị cười tủm tỉm nói sau đó tự nhiên quay đầu đối Chu Đại Phúc nói “Đại Phúc, Tiểu Hàm nghĩ thông suốt, buổi chiều ta tìm Lí bà mới thương lượng.”

Chu Đại Phúc đầu tiên ngăn cả người sau đó lại gật gật đầu rất nhẹ nhàng mà nói “Tốt, bà xem rồi làm đi” com nước xong Chu Vũ Hàm rửa chén bát, nói về rửa chén đại bộ phận ở đây chỉ dùng nước rửa, tẩy cũng không được bao nhiêu dầu mỡ, dù sao cả nhà chén cũng không nhiều, Chu Vũ Hàm chỉ có thể lấy nước sôi nóng hứng hứng tráng chén đỡ. Trở lại phòng ngồi ở trên giường thấy một cái khăn tay đang thêu đang dở, cầm lấy thử xem, thấy mấy đường thêu đầu không dễ nhìn càng về sau càng thuần thực, dù sao thân thể này còn chưa khỏi hẳn. Thẳng đến đem khăn tay thêu xong rồi, Chu Vũ Hàm mới cảm thấy cổ mỏi.

Cảm thấy miệng có chút khô. Chỉ có thể đi phòng bếp kiếm chút nước, ở thôn quê làm gì có ấm trà a, cả nhà đều dùng bát, có nhà trực tiếp uống nước lạnh, hiển nhiên nhà này chính là như vậy.

Chương 2

Nghĩ vậy Chu Vũ Hàm không thấy khát nữa, làm sao có thể uống nước sống, rất không vệ sinh. Nhưng mà lại thật khát, chỉ có thể chính mình động thủ com no áo ẩm, nhưng trái xem phải nhìn không có cái gì ngoài cái siêu độc nhất trên bếp lò (*). Nước thì mức bằng bát (tô) được rồi, nhưng mà nhóm lửa cũng là một vấn đề a...

Một lát sau, Vương thị trở lại nhà mình vừa vào sân cho rằng cháy nhà. Lập tức đi vào đột nhiên nở nụ cười, nguyên lai là nữ nhi (con gái) bà đang nhóm lửa, trên mặt biến thành đen tuyền, thấy bà tiến vào còn ngẩng đầu cười ngậy ngô một chút.

“Tiểu Hàm nhóm lửa làm gì vậy?” Vương thị vừa nói vừa đi đến bên người Chu Vũ Hàm, yêu thương nhẹ nhàng chà lau bụi trên mặt nàng, Chu Vũ Hàm đứng ở kia trong lúc nhất thời cảm thấy rất cảm động, thật lâu không có người như vậy quan tâm nàng. Tuy rằng tay sờ ở trên mặt thật thô ráp.

“Không phải đâu mẹ, con là muốn nấu chút nước đến uống, kết quả thành như vậy.” Nói xong còn thật ủy khuất nhìn Vương thị, Vương thị lại nhìn không được cười ra tiếng.

“Con hết bệnh rồi thế nào liền nhóm lửa đều không nhớ. Muốn uống nước trực tiếp uống nước giếng thì không phải tốt rồi sao? Đây mẹ chỉ con, phương diện củi lửa này cũng phức tạp lắm.” Nói xong đem bó củi bên trong lấy ra “Con trước hết đem củi đốt trước, sao khi cháy rồi thì bỏ củi nhỏ vào, củi sẽ xém lửa mà cháy, đã hiểu chưa”. Vũ Hàm xem sau đó gạt đầu nguyên lai là như vậy, nghĩ đến về sau khuyên bọn họ đều không cần uống nước sống.

“Mẹ a, về sau không cần uống nước sống, rất không sạch sẽ, về sau con sẽ nấu nước mọi người đều đừng uống nước sống a” Vương thị ngẫm lại cũng không quan trọng, con gái vừa hết bệnh nặng xong liền theo nàng đi. Vương thị bỗng nhiên nhớ đến bà trở về là để lấy đồ.

“Mẹ phải đi rồi a, không đi đến lượt cha con nóng này” nói xong đứng lên cầm đồ lập tức bước đi. Một lát sau Chu Vũ Hàm rót cục cũng uống được nước, quả nhiên xuyên không không có gì tốt đẹp. Uống miếng nước cũng vô cùng gian khổ a.

Uống hết nước Chu Vũ Hàm đi ra bên ngoài hít thở không khí mới mẻ, cảm giác cả người thư sướng (thoải mái), không khí trong lành a. Nhưng mà nhà mình phòng ở rất tệ, đều sắp hư hỏng. Những người xuyên không đều làm giàu ra sao? Ta thế nào lại không làm được đâu. Ngẫm lại chính mình trước đây học ngoại ngữ tại đây cái gì cần dùng đều không có, làm ruộng cũng không thể. Trừ bỏ trừ nghệ (tài nấu ăn) cũng không tệ, còn lại chính mình không có biện pháp học tập. Chẳng lẽ mở quán cơm, nhưng mà mình cũng không có tiền vốn a. Bằng không làm giao cho tửu lâu (khách sạn) bán cho khách như thế nào, xem nữ chủ xuyên không bán vài cái phương thuốc sẽ có mấy trăm tiền, nàng như thế nào cũng phải bắt chước a. Không phải nói là món “Heo nước”(**) ngon hay sao, hay bán “Phá lẩu”.(***)

Cũng có thể làm món “cá nấu cải chua”(4*), “Thủy nấu ngư” (cá nấu trong nước 5*), “Cá kho tàu” (còn được gọi là “cá om”6*), “Cá hấp”(7*)... Sờ dĩ tất cả đều là cá là vị, Chu Vũ Hàm rất thích ăn cá a. (Kim... lý do kiểu gì vậy trời>”

Chương 3

Edit : Kim Kim

Beta : Tiểu Tiểu

Một đêm này Chu Vũ Hàm ngủ rất say sưa, khỏe miệng luôn luôn mang theo nụ cười, bởi vì nàng ở nơi này tìm được thứ nàng đánh mất ở hiện đại.

Người trong nhà thật rất yêu thương nàng. Sáng sớm ngày thứ hai, nàng thần khí thanh sáng (thanh thân + sáng khoái) thức dậy chuẩn bị làm điểm tâm (bữa sáng) thì thấy mẹ nàng đã sớm làm, Vương thị thấy nàng hỏi: “Thân thể không tốt thế nào không ngủ nhiều thêm một chút! Điểm tâm có mẹ làm rồi, đi nằm chút đi”.

Chu Vũ Hàm lúc này làm sao còn ngủ được a, ở đây cũng không có hoạt động giải trí thật đáng tiếc.

Đốt đèn, trời vừa mới tối liền ngủ, nàng lại không thể trực tiếp nói như vậy với Vương thị đành giải thích “Mẹ a, con thân thể sớm tốt rồi, hôm nay Tiểu

Hải không phải nói đi lên núi đi dạo sao! Con thức sớm một chút đi theo.”

Vương thị cho rằng nàng nghĩ ra ngoài giải sầu. Một lát sau, Tiểu Hải cũng đi vào, thấy Chu Vũ Hàm liền hỏi khi nào thì đi, Chu Vũ Hàm nói cơm nước xong hãy đi.

“Mẹ, cha đâu?” một lát sau Chu Vũ Hàm không phát hiện Chu Đại Phúc liền hỏi Vương thị. Vương thị cười nói: “Cha con sao có thể giống con cùng Tiểu Hải ngủ đến giờ phút này a, trời vừa sáng đã ra khỏi nhà nói là đi trong vườn nhìn xem.”

Nông dân đem ruộng đất chiếu cố giống như tiểu hải tử của mình thậm chí so với tiểu hải tử chính mình chiếu cố còn tinh tế (tỉ mỉ) hơn.

Qua một hồi Chu Đại Phúc trở lại ăn cơm. Vừa cơm nước xong, Tiểu Hải liền rửa chén sau đó chờ không kịp kéo đi Chu Vũ Hàm đi.

Chờ bọn họ ra khỏi sân, Vương thị nhìn Chu Đại Phúc nói: “Cha tội nhỏ a, hôn sự Tiểu Hàm thế nào?”.

“Ngày hôm qua tôi đi tìm Lí bà mối, bà ta hỏi Tiểu Hàm nhà chúng ta có nguyện ý hay không, ngày đó Tiểu Hàm không phải nói nó đã nghĩ thông suốt sao, tôi giữa trưa hỏi lại. Đứa nhỏ này cũng không nhỏ, nam hài kia cũng không sai, bỏ lỡ rất đáng tiếc. Ai buồn chết.”

Chu Đại Phúc cau mày nói: “Vậy chờ giữa trưa hỏi con một chút, nguyện ý thì nói cho bà, buổi chiều sang Lí bà mối”.

“Nói cho con, nếu thật sự không nguyện ý... Không được không thể để nó loạn suy nghĩ như vậy, buổi chiều phải đi.” Nếu Chu Vũ Hàm nghe thấy chắc hẳn buồn bực nói ta mới 19 a, hơn nữa nữ hài cổ đại dinh dưỡng không tốt chỉ cao có 155 cm, thế nào thành thặng nữ (*) đâu.

(*) Thặng nữ hiểu nôm na là gái ế, gái già

Bên này Chu Vũ Hàm cùng Tiểu Hải đến chân núi, thấy không ít tiểu hải tử ở trong này hái trái cây ăn, một cái tiểu hải tử leo trên cây đem trái cây thả xuống, cái tiểu hải tử khác lại nhặt, trong số đó một người nhìn thấy bọn họ đang đi tới lớn tiếng hét lên: “Tiểu Hải ngươi cũng tới rồi a, ta còn chuẩn bị một hồi chạy đi kiếm ngươi, mau chạy nhanh hỗ trợ nhặt a.”

Tiểu Hải nghe thấy lập tức chạy tới: “Đản Đản ngươi đã đến đã bao lâu rồi a.” Chu Vũ Hàm ở bên cạnh nghĩ nguyên lai đây là Đản Đản(**), liền cùng quả trứng giống nhau thật đáng yêu.

(**) Đản Đản theo nghĩa tiếng Hoa có nghĩa là quả trứng.

“Cũng vừa tới không có bao lâu, tỷ ngươi không có việc gì chứ!”

“Không có việc gì, nếu không sao có thể mang ta ra ngoài a.”

“Đến, ăn một cái đi! Ăn tốt lắm.” Đản Đản chạy nhanh lấy một trái đưa Tiểu Hải.

Chu Vũ Hàm xem bọn họ chơi rất vui vẻ, nghĩ đi vào bên trong dạo, liền nhìn Tiểu Hải nói: “Tiểu Hải, tỷ vào trong xem a, đệ trước tiên cùng Đản Đản chơi ở đây một lát a.”

Tiểu Hải cảm thấy tính cách nhát của tỷ tỷ chắc là sẽ không dám đi sâu vào bên trong, liền không nhìn nói: “Đã biết, đi sớm một chút trở về. Chúng ta ở chỗ nhặt trái cây.” Lại không biết tỷ hần đã thay đổi tâm hồn.

Chu Vũ Hàm nhìn một lát xem có cái gì mang về không, có rất nhiều hoa Cúc dại, buổi chiều khi về phải mang một ít. Bên kia có một cái túi lớn, bên trong có một ít thịt, có lẽ là một cái bẫy thú a, không nên đụng vào.

Xa xa thấy một gốc cây cây dẻ. Cự nhiên không có người hái, rất nhiều rất nhiều trái, nhìn hạt dẻ nước miếng trong miệng nàng không nhịn được. Chu Vũ Hàm suy nghĩ chẳng lẽ nơi này không biết tách vỏ hạt dẻ sao?

Kỳ thực thật nàng suy nghĩ trúng rồi, nơi này cổ nhân thật sự không biết xử lý loại trái cây này, cũng có người thử nhưng chỉ tách được vỏ ngoài cùng. (***)

(***)

Kim cái này Kim chủ thích cho mọi người hiểu rõ tí, nếu mọi người nhìn vào hình sẽ thấy hạt dẻ chúng ta thấy là đã được tách vỏ ngoài chỉ còn lại hạt bên trong màu nâu là chúng ta hay tách ra ăn, nên ở đây có nghĩa là người xưa chỉ tách được phần vỏ xanh bên ngoài, không tách vỏ nâu bên trong nên cũng không ăn được.

Ngươi, nhưng bên trong còn tầng vỏ mao a, hơn nữa cũng không có mùi. Còn không bằng hái trái dại khác ăn.

Nàng nghĩ đây cũng là con đường làm giàu a, đáng tiếc nàng chỉ biết ăn hạt dẻ đường chứ không biết làm hạt dẻ đường, coi như không. Nhất bút tài a. Nghĩ như vậy Chu Vũ Hàm cảm thấy tiền như sắp chui vào trong mắt chính mình nhưng lại không có biện pháp a.

Thời điểm trước kia Chu Vũ Hàm chính là động vật ăn thịt a, một ngày không ăn thịt cảm giác khó chịu. Hơn nữa giường nơi này khó chịu. Khó chịu nhất chính là nhà xí, chính là một cái hang a, còn lo lắng ngã xuống. Muốn cải thiện phải có tiền a, Tiểu Hải cũng phải đi học, không có học hành sau này có thể đi đâu.

Cả buổi chiều vừa nghỉ vừa nhặt, đi dạo một hồi cũng không phát hiện gì khác ngoài một ít trái cây dại, nàng đành đi ra ngoài về còn chuẩn bị kêu Tiểu Hải về nhà làm cơm trưa .

Đi đến bên ngoài thấy Tiểu Hải đem áo khoác đầy miếng vá của chính mình cõng ra dựng trái cây, nàng lại nhìn sang các tiểu hài tử khác thấy cũng như vậy. Tiểu Hải thấy nàng nhân tiện nói: “Tỷ, người đi ra a! Đệ còn đang suy nghĩ người chừng nào thì có thể đi ra đây! Chúng ta về. Đi thôi! Đệ đem trái cây mang về nhà cho cha mẹ nếm thử!”

Chu Vũ Hàm mỉm cười nói: “Tiểu Hải thực ngoan! Chúng ta đi thôi.” Đối với những người khác nói: “Đàn Đản cũng cùng nhau đi! Các em cũng về nhà đi.”

Nhóm trẻ con lập tức giải tán thành các tốp năm tốp ba thảo luận hôm nay thu hoạch thế nào. Cửa sổ từng nhà cũng bắt đầu bốc lên khói bếp lượn lờ hòa vào âm thanh riu rít của trẻ con, đêm thôn trang nhỏ này phá lệ có sức sống mãnh liệt. Nhìn thấy vậy, Chu Vũ Hàm cảm thấy không gian này không hiểu sao thật thân thiết.

=====

Ngoài truyện:

Kimr không biết thấy sao, cảm giác chương này hơi lộn xộn, có lẽ vì nữ chính đang suy nghĩ mien man.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Về nhà giúp đỡ Vương thị làm tốt cơm, thời điểm ăn cơm trưa , Vương thị liền nói với Chu Vũ Hàm: “Tiểu Hàm a, buổi chiều con đi với mẹ sang nhà bà mối Lí thương lượng hôn sự của con a. Nhìn một chút xem khi nào thì được”.

Chu Vũ Hàm sững sốt một chút nói: ” Con muốn hỏi hán họ gì? Lớn lên trông như thế nào? Nhân phẩm có được hay không? Mẹ cho con đi nhìn một lần nha, con lập gia đình cũng phải biết đối phương một chút a!” Chu Vũ Hàm giãy dụa lần cuối.

Vương thị xoa đầu nàng nói: “Hôn nhân đại sự đều là cha mẹ làm chủ, trước khi kết hôn chưa thấy qua nhau cũng rất nhiều, mẹ cùng cha con cũng là như vậy, không phải cũng rất tốt sao. Ta là mẹ con, sẽ không hại con. Nhà trai ở Ngô Đồng Thôn, cách nhà chúng ta không xa, tên gọi là Trương Văn, trong nhà có một đệ đệ (em trai) 12 tuổi, nhân phẩm rất tốt”.

Hôn sự (đám cưới) Chu Vũ Hàm cứ mơ màng như vậy quyết định. .... Lệ rơi đầy mặt. Khi nào rảnh nàng vụng trộm đi hỏi thăm một chút mới được, cũng chỉ mong người nàng gả là một người tốt.

Bên cạnh Tiểu Hải mắt húng nói: “A, tỷ tỷ phải lập gia đình, con đây phải một mình ở nhà a. Con không muốn tỷ tỷ lập gia đình.”

Vương thị cười mắng: ” tiểu tử đáng chết, chị con đã lớn như vậy , không gả đi sao được! Ngô Đồng Thôn cách nơi này rất gần, về sau có thể về thăm người thân a.”

Tiểu Hải nghe xong cũng hơi im lặng , Chu Vũ Hàm lập tức chuyển sang chuyện buổi chiều ở trên núi, vợ chồng Chu Đại Phúc lắng nghe rất cẩn thận.

Buổi chiều người trong nhà đều đi ra ngoài, Chu Vũ Hàm mang theo Tiểu Hải trên lưng đeo cái sọt đi lên núi , Vương thị đi tìm bà mối , Chu Đại Phúc muốn đi một vòng trong vườn nhìn xem.

Bên này Vương thị đến nhà Lí bà mối, vừa vặn Lí bà mối vừa mới từ ngoài về, thấy Vương thị nói: “Vợ Đại Phúc thế nào a, chuyện này rất cấp bách các người nếu không đồng ý, ta liền đi hỏi nhà khác”.

Lí bà mối nói tiếng là một bà mối thành thực, không giống người khác nói lung tung, cho nên rất nhiều người đều hi vọng bà tới làm mai.

Vương thị lập tức nói: “Khuê nữ nhà tôi đã đồng ý , bà hỏi một chút, nhà trai định khi nào thì qua.”

Lí bà mối nói: “Kỳ thực cũng là hai đứa trẻ quyết định, tên nhóc nhà Trương gia nói ta tìm một người hơi lớn một chút, hán không nghĩ cưới một người nhỏ hơn mình quá nhiều tuổi, ta liền nghĩ khuê nữ nhà các người là thích hợp nhất”.

Vương thị liền tục gật đầu, nói một hồi Lí bà mối nói muốn đi Ngô Đồng Thôn hỏi nhà trai khi nào thì sang, Vương thị nghe vậy liền ra về.

Chu Vũ Hàm cùng Tiểu Hải đến sau núi, Chu Vũ Hàm nhìn Tiểu Hải nói: “Chúng ta trước hái chút ít hoa Cúc, trở về phơi nắng khô, pha trà uống, hoặc là làm gỏi đầu rất tốt , trong nhà đều là hoa mốc, rất khó chịu.”

Tiểu Hải tò mò hỏi: “Hoa Cúc có thể uống được sao?”

“Đương nhiên.” Chu Vũ Hàm không chút do dự trả lời, nàng trước kia chính là thường xuyên uống.

“Vậy chúng ta hái nhiều một tí”.

“Ân, được.”

Hai người một bên hái một bên trò chuyện linh tinh, Chu Vũ Hàm miêu tả về cuộc sống sau này cho Tiểu Hải nghe.

Chu Vũ Hàm nói: “Chờ buôn bán lời, lấy tiền đem phòng ở trùng kiến (sửa chữa), đưa đệ đến học đường đọc sách. Trong nhà nuôi thêm một ít gà, vịt”.

Tiểu Hải tò mò hỏi: “Tỷ chúng ta kiếm tiền thế nào a? Đệ cũng muốn đi đọc sách nhưng trong nhà không có nhiều tiền như vậy a, hay là thôi đi”

“Hôm nay chúng ta chính là đi lấy thứ kiếm tiền! Tỷ sẽ cho đệ đi đọc sách”.

“Ân, tỷ! Đệ tin tỷ.” Hai người đều nở nụ cười.

Hái xong hoa cúc, hai người đi sâu vào bên trong, Chu Vũ Hàm mang theo đệ đi đến cây Hạt Dẻ cũ.

Tiểu Hải nhìn cây Dẻ hỏi: “Tỷ, tới nơi này làm chi a? Trái Đông Tử không thể ăn, bóc hết lớp vỏ lông bên ngoài, bên trong chỉ có xác.”

“Thì ra cây Hạt Dẻ nơi này gọi như vậy. Trái cây này có khả năng kiếm được tiền. Nhanh chút, đệ đến bên cây, dùng gậy gõ đánh.” Chu Vũ Hàm chỉ huy.

Tiểu Hải ngừng một chút rồi đi đến, đối với Chu Vũ Hàm thật sự rất tin tưởng thuận theo a, sao bình thường không thấy nghe lời như vậy. Hai người đồng lòng hợp lực đánh rớt rất nhiều trái, nhưng lúc đi lại mang lưng không đi nên không thể đem nhiều về, Chu Vũ Hàm nghĩ hay để phơi ở đây, ngày mai lại đến kéo về nhà, dù sao về nhà cũng phải phơi. Chờ mang thứ trên lưng về đến nhà hai người mệt đến không thở được, Chu Vũ Hàm tính cố gắng đi thêm một lần, nhưng mà thật sự là chân run a. , Chu Đại Phúc trở về thấy nữ nhi (con gái) cùng con trai la liệt trên mặt đất bên cạnh còn loạn thất bát tao (đồ hỗn tạp) gì đó liền hỏi: “Các con làm gì vậy?”.

Tiểu Hải lập tức giải thích: “Cha, tỷ tỷ nói mấy thứ này có thể kiếm tiền.”

Chu Đại Phúc nhìn về phía Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm nói: “Cha chờ thêm hai ngày làm xong người sẽ biết. Nơi đó còn có một đồng, người giúp con kéo về đi.” Chu Vũ Hàm nói xong nghĩ đến sử dụng sức lao động của cha nàng, công việc trong vườn vừa kết thúc cũng không có chuyện gì làm.

Chu Đại Phúc cau mày nhìn bộ dáng cầu xin của nữ nhi, nghĩ đến sau này không thấy được nàng thường xuyên nữa, liền nghe theo nàng một lần. Chu Vũ Hàm lại lập tức mang theo cha nàng đi một chuyến mang thêm một nửa về, còn lại một ít để lần khác đi vậy.

Sau khi về nhà, Chu Vũ Hàm đem hoa Cúc ra Trúc Biển Lí (*) phơi khô, đem hạt Dẻ trải ra đất phơi, chính mình lấy một ít hạt chuẩn bị làm một vài món cho cha mẹ nàng nếm thử, đáng tiếc không có thịt a. Thật chán nản làm sao, đành xào chung với rau xanh vậy.

Kỳ thực đem da Hạt Dẻ bỏ đi rất đơn giản, chỉ cần đem hạt Dẻ rửa sạch sau đó bỏ vào trong một chén nước nóng, thêm vào một lượng muối nhỏ, ngâm với nước sôi, đập dập. Sau năm phút, lấy hạt Dẻ ra, da và phần thịt bên trong sẽ tách ra, dùng phương pháp này vừa tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm công sức. Chu Vũ Hàm tưởng tượng chờ cả nhà nếm qua mùi vị hạt Dẻ chắc chắn sẽ khuyh đảo cả tâm hồn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chu Vũ Hàm đã có sẵn ý định nên làm sẵn mâm cơm. Vương thị trên đường về đã cảm thấy rất vui, bà nhìn sơ một lượt cang thư sướng hơn khi thấy Chu Vũ Hàm đã chuẩn bị xong cơm tối. Vương thị cùng Chu Đại Phúc thưởng thức món rau xanh xào hạt dẻ đều cảm thấy mùi vị rất tuyệt. Chu Vũ Hàm xem thấy phản ứng của bọn họ, cảm thấy có thể cùng bọn họ nói chuyện mua bán.

Vì thế Chu Vũ Hàm nói:

“Cha, mẹ các người biết đây là cái gì không?”

Chu Đại Phúc cùng Vương thị nghi hoặc nhìn Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm giải thích nói:

“Kỳ thực chính là thứ trái cây không ai biết trên núi. Chính là cha giúp con khiêng nó về nhà.”

Vương thị cùng Chu Đại Phúc hiểu được ý của con gái. Vì thế Vương thị vui vẻ nói:

“Ngày mai chúng ta sẽ lên núi để kiếm thêm hạt dẻ về nhà.”

Chu Vũ Hàm như được tiếp thêm sức lực nói:

“Cha, mẹ, chúng ta đem cái này bán đi! , đây là vụ mua bán không cần vốn. Bán đi kiếm chút tiền, nhà chúng ta có thể nuôi thêm gà vịt trang trại trong nhà. Các người xem Tiểu Hải cũng sắp phải đi học. Trong nhà chúng ta lại không có tiền, nếu làm như vậy thì Tiểu Hải có thể đi học được rồi.”

Chu Vũ Hàm biết ở thời xưa con là quan trọng nhất, đem Tiểu Hải ra nói cũng có thể xem như thành công một nửa.

Tiểu Hải nghe xong liền dùng ánh mắt chờ đợi nhìn cha mẹ nói: “Cha, mẹ con cũng muốn đi học, mọi người ai cũng được đi học, con luôn ước mong được đến trường.”

Chu Đại Phúc cùng Vương thị nghe Tiểu Hải nói như vậy trong lòng cũng thật áy náy, trong nhà cũng chỉ có bốn mẫu điền(đất trồng), mỗi lần giao nạp thuế xong cũng chỉ đủ trang trại trong nhà thôi , gà vịt nuôi trong nhà thì thiếu dưỡng chất ốm nhom, người cũng không đủ ăn, làm sao có tiền nuôi đám gà nhà, bán kiếm chút tiền! Có đôi khi cũng đi ra ngoài làm việc, nhân tình lui tới, một năm cũng chỉ có thể để dành mấy trăm tiền. Làm sao có tiền cho Tiểu Hải đến trường a.

Chu Vũ Hàm thấy cha mẹ xấu hổ ra mặt liền nói:

“Cha, thôi thì chúng ta đi bán hạt dẻ dù sao đây cũng là chuyện làm ăn không cần vốn, ra ngoài bán hàng cũng không có gì mệt, nếu bán không hết nhà mình cũng có thể ăn.

Chu Đại Phúc cùng Vương thị vừa nghe cũng thấy có lý a, cùng lắm thì nhà mình ăn thôi.Sau khi lên núi tìm kiếm được vài ngày. Lúc trở về trên lưng Chu Đại Phúc cùng Tiểu Hải là hai bao tải to toàn là hạt dẻ, Vương thị cùng Chu Vũ Hàm đem hạt dẻ ra phơi, đợi đến ngày thứ tư khi bề vỏ ngoài của hạt dẻ đã chuyển sang màu sậm hơn thì Vương thị cùng Chu Vũ Hàm đem đi tách vỏ để chuẩn bị đem ra chợ bán.

Sáng hôm sau, Chu Vũ Hàm cẩn thận lựa riêng số hạt dẻ thành hai phần, khi đã làm xong mọi việc Chu Vũ Hàm và Chu Đại Phúc cùng ra chợ bán hạt dẻ. Vương thị lo lắng không biết có bán hết được 20 cân (1 cân Trung Quốc (市斤, jin) = 10 lượng = 500 g) hạt dẻ đó, ngay từ đầu Chu Đại Phúc cùng Vương thị đều không đồng ý chuyện bán hàng này nhưng vì Chu Vũ Hàm cầu xin như vậy nên họ mới miễn cưỡng đồng ý. Tiểu Hải cứ mong chờ vì Chu Vũ Hàm hứa là nếu bán được nhiều ngàn lượng sẽ mua kẹo hồ lô cho Tiểu Hải. Chu Đại Phúc cùng Chu Vũ Hàm mới đi thăm thoát mà đã một canh giờ (2 tiếng) trôi qua, Chu Vũ Hàm bắt đầu cảm thấy mệt, từ trước đến giờ có nàng có đi đường xa như vậy đâu mà còn phải đi đường trong núi gấp gáp, khó đi hơn đường cái gấp nhiều lần. Thấy vậy Chu Đại Phúc nói: ”Nói con không cần đi chung, nhưng con nhất định phải đi theo, lúc bắt đầu đi còn tính là gần nhưng bây giờ có khi phải đi đến ba bốn canh giờ mới đến chợ.

Cuối cùng hai người cũng đến bãi quán(chợ), còn chưa tới bãi quán đã nghe được rất nhiều âm thanh náo nhiệt, Chu Vũ Hàm cũng nghĩ khi nào đến chợ thì nghe được nhiều âm thanh nhưng không ngờ chợ xưa còn náo nhiệt hơn chợ bây giờ, đủ thứ âm thanh hỗn tạp, nào là bán trái cây, bán gà vịt, bán đồ ăn. Cái gì đều có bán hết a. Tất cả chỗ tốt đều bị chiếm hết Chu Vũ Hàm cùng Chu Đại Phúc đành dọn qua góc xó ít ai để ý, bên cạnh có một vị đại bá(người đàn ông lớn tuổi) thấy vậy liền hỏi: “ các người là lần đầu tiên đến bãi quán?”

Chu Đại Phúc đáp: “ Đúng vậy, trong nhà có chút đồ bán kiếm ít tiền lời.”

Người nọ vừa nghe liền nói: “Nhìn sơ đã thấy hết, đến trễ như vậy làm sao có vị trí tốt được. Hôm nay con ta có chút sốt nên đến trễ một chút thôi cũng đã không còn vị trí nào tốt cả. Chỉ có thể ngồi ở đây.”

Đại bá kia cũng không ngừng nói chuyện và chỉ cho họ một chút kỹ xảo buôn bán giống như khi người mua trả giá thì lúc bán phải bán cao một chút, mặt hàng nào nhiều người mua thì nâng giá lên vì có cao họ cũng sẽ không trả giá. Trong lúc đó, ba người thấy một người phụ nữ nói giá quá cao, mọi người sẽ không quay lại gian hàng đó nữa vì sợ không thật thà. Bà ấy sẽ bán không được, vì chuyện này sẽ còn lan truyền cho hàng xóm láng giềng biết nữa...

Chu Vũ Hàm nhất thời nghe được nhiều kinh nghiệm, vô thức gật gù đầu, hồi tưởng lại trước kia chỉ biết thị trường của việc mua bán sỉ, rõ ràng là ông chủ đã lời rất nhiều tiền vậy mà vẫn đưa ra cái mặt rất buồn, mà người mua cũng biết chắc là ông ấy lời được rất nhiều tiền nhưng thấy cái mặt biểu cảm của ông chủ như vậy vẫn là cảm thấy được nhiều lợi hơn. Song phương hai bên đều hài lòng a.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chu Vũ Hàm cùng cha nàng ngồi ở chỗ kia đến nửa ngày, người xem không ít, nhưng chung quy vẫn không có người mua, đừng nói đại gia lại càng chưa thấy qua, Chu Vũ Hàm cảm thấy như vậy không được, nhất định phải kêu gọi sự chú ý của người mua.

Vì thế học người hiền đại thét to: “Đi qua, đi lại, không cần đề lờ mắt. Nhìn xem một chút, nhìn một cái a! Hạt dẻ tươi mới a, nấu với cái gì cũng ăn rất ngon a. Đại gia mau tới mua a.” Có người nghe thấy như vậy thanh âm cũng cảm thấy rất kỳ quái, đều đi lại nhìn một cái xem là cái gì. Có người tò mò hỏi: “Tiểu nương tử a, đây là cái gì a? Sao chưa thấy qua a, mua về làm như thế nào a?”

Chu Vũ Hàm vừa thấy có sinh ý (vụ làm ăn) ngay lập tức giải thích nói: “Đây là hạt dẻ, ăn tốt lắm, người cảm về nấu cùng một chút thịt, già trẻ đều ăn được a! Đây chính là vị thuốc bổ thận, giúp kéo dài tuổi thọ. Ngân vạn đừng lờ mắt, chúng ta bán cũng không cao.”

Người kia vừa nghe liền mua đến mười cân.

“Bao nhiêu tiền một cân a?” Rất nhiều người tò mò hỏi

“Không nhiều 30 văn một cân, mua nhiều còn giảm. Mua 30 cân giảm ngay 10 văn tiền, thật có lời. Chỉ có lần này mới giảm giá đặc biệt như vậy, về sau sẽ không có đãi ngộ như vậy nữa”.

Mọi người nghe nàng nói như vậy mỗi người đều phải mua 30 cân.

Chu Vũ Hàm lập tức gọi cha: “Cha, mau đưa hàng a. Ta lấy tiền”

Chu Đại Phúc vừa nghe lập tức phục hồi tinh thần nói: “Đây, đây”. Thời điểm vừa rồi ông nghe Chu Vũ Hàm thét to còn thật ngỡ ngàng, sau này vừa nghe 30 văn, một cân, lại sợ hãi không có người mua, sau đó nghe thấy Chu Vũ Hàm nói mua 30 cân giảm 10 văn, tâm lại hạ xuống, tâm cứ như vậy một hồi lên một hồi xuống. Ông biết đâu rằng đây là phương pháp buôn bán thường xuyên gặp ở hiện đại.

Qua một hồi liền bán xong, Chu Vũ Hàm chỉ hận không mang nhiều một chút, Chu Đại Phúc cũng ngồi ở chỗ kia đếm tiền lời, cứ nhiên bán được 450 văn. Ở nhà ông tính là 15 văn một cân còn nghĩ không có người mua, kết quả bán tốt như vậy. Sớm biết mang nhiều một chút, còn sợ không bán được sao, ngậm lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

Ông đi làm cả một ngày công mới được mười mấy văn a! Ngẫm lại ngày mai mang nhiều một chút, đi sớm một chút.

Còn lại nửa ngày Chu Vũ Hàm mua hai cây kẹo hồ lô mang về nhà cho Tiểu Hải, còn muốn mua thêm một ít đồ vật này nọ, cha nàng nói cái gì cũng không cần mua, trong nhà không có chỗ mua về cất ở đâu. Chu Vũ Hàm suy nghĩ đúng vậy, nhà mình phòng ở rất cũ, một trận cuồng phong thổi tới phòng chừng sẽ không còn gì.

Lại nói ở nhà, sang sớm bà mồi Lí đã tới rồi, nói là nhà trai muốn thành thân sớm một chút, liền định ngày vào tháng ba, tính lưu tiểu nương tử ở nhà mình qua năm mới, bây giờ gả thì quá gấp gáp, sợ nhà gái không đồng ý, hai tháng sau thì trời lại trở lạnh, cho nên liền định vào tháng 3 năm sau, lúc đó thời tiết cũng ấm lại. Qua vài ngày chọn ngày lành đem sinh lễ sang a.

Vương thị liên tục gật đầu, tuy rằng luyến tiếc nữ nhi nhưng mà lỡ gả không ra liền thật là sầu chết người. Cao hứng một hồi lại bắt đầu lo lắng Chu Đại Phúc cùng Chu Vũ Hàm bán không biết có được không, nếu có thể bán thuận lợi cũng tốt cho Tiểu Hàm mua thêm nhiều đồ cưới. Bằng không ở nhà chồng không ngừng đầu lên được.

Đợi nửa ngày, Tiểu Hải tinh mắt phát hiện bọn họ đã trở lại, lập tức xông lên đến hỏi: “Cha bán thế nào a, có người mua hay không a! Bán bao nhiêu tiền a?” Vương thị thấy Chu Vũ Hàm cầm trên tay kẹo hồ lô chỉ biết bán có tiền nhưng mà không biết bán bao nhiêu, cho nên sốt ruột nghe ngóng.

Một bên Tiểu Hải thấy tỷ hân cầm trên tay kẹo hồ lô ánh mắt đều sáng lên, hỏi: “Tỷ, đây là mua cho đệ ăn sao, lần trước tỷ phụ Thiết Trụ đến mang theo một xâu cho hân, cho đệ ăn một ngụm. Đệ muốn đi lấy cho bọn họ nhìn xem.” Nói xong cầm một xâu lập tức chạy. Phòng chừng là hướng mọi người khoe khoang, kỳ thực kẹo hồ lô lúc này tuyệt rất hiếm, chủ yếu bởi vì đường rất quý. Bỏ tiền mua cho đứa nhỏ ăn thật sự rất ít, nhất là hộ nông dân nghèo khó.

Chu Vũ Hàm ở một bên nhìn mẹ nàng như vậy, đỡ người nói: “Mẹ, người về nhà liền hỏi a, tốt xấu cho con cùng cha uống miếng nước sau đó lại hỏi a. Người cứ yên tâm đi! Bán tốt lắm! Đừng lo lắng. Về nhà nói cho người.” Vào trong nhà vừa nghỉ ngơi một lát Vương thị lại khẩn cấp hỏi thăm, Chu Đại Phúc lập tức đem tiền đưa cho bà tránh bà cãi nhai không ngừng.

Vương thị cầm lấy tiền cảm thấy này sức nặng cũng không nhẹ a. Tức thời liền cười tùm tùm, càng cười càng không thấy mất a. Một ngày liền kiếm nhiều tiền như vậy nếu mỗi ngày đều như vậy thì bao nhiêu tiền a, Vương thị nhất thời tâm hồn như đang uống mật vậy. Vương thị nghĩ hôm nay song hỷ lâm môn liền nói: “Cha bọn nhỏ, tôi ra đầu thôn mua ít thịt về làm chúc mừng. Hôn sự Tiểu Hàm đã định rồi... Qua vài ngày mang theo Tiểu Hàm cùng Tiểu Hải đi về nhà mẹ đẻ tôi một chuyến, đem tin tức này nói với mẹ tôi tránh bà nhớ thương.” Vương thị đem lời Lí bà mồi thuật lại một lần. Chu Đại Phúc cũng cảm thấy thật vui vẻ, nói mua cho ông nhiều thịt một chút, chính mình sang nhà đường thúc (chú họ) mời sang ăn cơm chúc mừng.

=====

Ngoài truyện:

Kim sắp được gặp nam 9 chưa tác giả, mòn mỏi quá T.T

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7

Nói đến thân thích nhà Chu Đại Phúc thật sự là ít đến đáng thương, ba đời nhà họ chỉ có Chu Đại Phúc và đường thúc của ông là cùng một nhà, gia gia (Kim: từ này nghĩa là ông nội, sau này Kim sẽ thay thế hẳn các đại từ thành thuần Việt cho mọi người dễ hiểu) Chu Đại Phúc cùng ông nội của chú họ ông là anh em ruột, ông nội của ông (Chu Đại Phúc) cũng chỉ sinh cha ông và bác ông, nhưng bác ông đã đi buồn, vài chục năm nay (Kim: covert để vài thập niên nghe lâu quá xá ^^) chưa từng về. Mà nhà mẹ đẻ Vương thị thân thích rất nhiều, đừng nói bảy đại cô bát dì cả (Kim: hình như ý ở đây là chỉ anh chị em họ), anh em ruột đã là 5 người, Vương thị xếp thứ 4, trên con 2 chị gái và 1 anh trai, dưới còn 1 em trai, nhưng vì ở khá xa nên các ngày lễ ngày tết mới có khả năng về nhà mẹ đẻ.

Vương thị đi trên đường mua thịt suy nghĩ: khi về nhà mẹ đẻ mang chút gì trở về, trước kia trở về đều luyến tiếc mua cái gì tốt cho mẹ già, chứ không cần nhắc đến anh chị em, cũng không thể cứ như vậy mãi a. Lần này có chút tiền, tốt xấu gì cũng phải mua cho cha mẹ chút gì. Đi đến quầy thịt thấy thịt nạc 18 văn một cân, thịt mỡ thì 13 văn, luyến tiếc mua thịt nạc, mua mỡ thì thật mất mặt, liền mua nửa nạc nửa mỡ (ba rọi) đi, 15 văn tiền. Vương thị mua 3 cân, đêm nay làm một chút, mang về nhà mẹ đẻ một ít.

Trên đường trở về thông báo một tiếng cho chú họ, liền vội vã về nhà nấu cơm. Đợi đến chạng vạng chú họ cùng Chu Đại Phúc nói chuyện một hồi liền ăn cơm. Ở trên bàn Chu Đại Phúc cùng chú họ nói chuyện từ thời ông nội nói tới thời Tiểu Hải, từ ở trên núi nói tới trong vườn thì trời đã tối đen. Thời điểm bên ngoài, con chú họ là Chu Đại Mộc sang rước cha mình cũng chưa nói hết chuyện, nghe Chu Đại Phúc nói không phải tam nương nhà bọn họ đòi về nhà mẹ đẻ không chừng nói cả buổi tối cũng chưa xong nên hẹn Chu Đại Phúc ngày mai sang nhà ông ta tiếp tục tán gẫu.

Chờ tiễn chú họ ra về, đem cái bàn dọn dẹp một chút đã gần đến giờ Tuất, chính là 8 giờ tối thời hiện đại, Chu Vũ Hàm không ngừng hỏi Vương thị về canh giờ mới đối ứng được thời gian hiện đại. Vương thị ngồi xuống nói: “Cha bọn nhỏ, hôm nay tôi mua nhiều thêm một chút thịt, mai mang về nhà mẹ đẻ. Ngày mai ông còn sang nhà chú họ ăn cơm, vậy ngày buổi sáng mai cùng Tiểu Hàm đi bán hết Hạt Dẻ, giữa trưa về liền đi sang, giữa trưa ngày mốt tôi sẽ trở về”.

Chu Đại Phúc nói: “Không cần gấp làm gì, ở chơi 2 ngày cũng không quan trọng, Tiểu Hàm muốn xuất giá, cũng không có thời gian sang chơi như vậy nữa. Buổi sang ngày mai bà sang Trương gia nhà cách vách mua 50 cái trứng gà cho mẹ bà đi, khi chúng ta vừa thành thân không bao lâu cha mẹ cái gì cũng không có, bà cũng không được vinh quang gì, nhiều thế này năm toàn dựa vào bà chăm sóc con cái, bà cũng vất vả nhiều rồi. Chờ bà trở về mua vài con gà con, vịt nhỏ nuôi trong nhà, tăng thêm thu nhập”.

Chu Đại Phúc nói một phen, Vương thị hốc mắt đỏ lên nói: “Không có việc gì nói này nói nọ làm chi a! Mẹ tôi cũng thấy nhà ông ít người nên mới gả tôi cho ông, tuy rằng vất vả nhưng không có khổ tâm gì, tôi trước đem Hạt Dẻ đi làm a, buổi sang ngày mai đi sớm về sớm”

Tiểu Hải đã ngủ, Chu Vũ Hàm ở phòng bếp rửa chén thấy Vương thị đi vào hỏi: “Mẹ, con rửa được rồi, người đi ngủ đi.”

Vương thị vuốt tóc Chu Vũ Hàm nói: “Không có việc gì, mẹ đem hạt dẻ buổi tối chuẩn bị cho tốt để cha con với con đi sớm một chút, trở về chúng ta đi nhà bà ngoại con. Tiểu Hàm trưởng thành, cũng biết chuyện. Chừng nửa năm nữa con cũng lập gia đình, mẹ hiện tại còn có điểm luyến tiếc.”

Chu Vũ Hàm cười nói: “Luyến tiếc, con đây sẽ không gả.”

Vương thị bị nàng nói những lời này dờ khóc dờ cười: “Đừng nói bừa, con mau ngủ đi ngày mai sang phải dậy sớm”

Chu Vũ Hàm nói: “Mẹ, con giúp người làm” Nói xong liền chuẩn bị nhóm lửa.

Vương thị nói nửa ngày Chu Vũ Hàm cũng không đi ngủ, hai người một bên làm hạt dẻ một bên tán gẫu, thời gian trôi qua rất nhanh. Chu Vũ Hàm cũng biết rõ ràng rất nhiều chuyện, tỷ như vị hôn phu nàng bao lớn, trong nhà còn có người nào, cậu dì trong nhà đều có người nào, thích cái gì. Bất tri bất giác cũng làm xong 50 cân hạt dẻ. Làm xong Vương thị lập tức kêu nàng đi ngủ. Chu Vũ Hàm cũng không khiêm nhượng, thật sự nàng quá mệt, sáng sớm ngày mai còn muốn làm bữa ăn ngon cho Vương thị.

Sáng sớm hôm sau Chu Đại Phúc cùng Chu Vũ Hàm còn buồn ngủ xuất phát, đến nơi cũng không có nhiều người như vậy. Kiểm được vị trí tốt bên ngoài xuống chờ đợi, được một lúc trên đường càng lúc càng náo nhiệt, Chu Vũ Hàm phát hiện khắp nơi đang gào thét to mua bao nhiêu, bán bao nhiêu so với ngày hôm qua còn vang dội hơn. Chu Vũ Hàm suy nghĩ đúng là cái hay truyền mau a.

Cũng có vài người lác đác lại mua nhưng không có tốt như ngày hôm qua, Chu Đại Phúc có chút gấp gáp nói: “Tiểu Hàm, chúng ta giảm giá bán đi, bằng không đến giữa trưa bán không hết a”.

Chu Vũ Hàm an ủi nói: “Cha, đừng nóng vội nếu chúng ta giảm giá những người vừa mua khi này sẽ mất hứng ngay. Đợi thêm nửa giờ nữa, nếu không hết con có biện pháp, chúng ta bán cho tũn lâu (quán ăn)”.

Quả nhiên nửa canh giờ sau bán không có bao nhiêu, Chu Vũ Hàm cùng Chu Đại Phúc đành dọn gánh đi sang một quán tũn lâu. Tiểu nhị thấy khách liền hỏi: “Khách quan ăn cái gì? Mì hay bánh bao?”

Chu Vũ Hàm nhìn xung quanh một phen, người ngồi trong quán đa số là người bình dân, không phải là người có nhiều tiền, là một người có tiền sẽ không vào, lâu hai là dành cho người có chút tiền, vậy ngồi nhiều tiền có thể là ở trên lầu ba. An bài như vậy cũng thật hợp lý, người không tiền ngồi cùng người

nhiều tiền sẽ có chút xấu hổ tự ti, kẻ có tiền cảm thấy không muốn ngồi chung với kẻ ít tiền. Cho nên tách ra như vậy thật an toàn cũng thật thoải mái.

Chu Vũ Hàm cảm thấy người mở quán này có nhiều suy nghĩ mới về buôn bán, như vậy cục sinh ý này có khả năng thành công khá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đi đến quầy có một người đàn ông trung niên đang ngồi gầy bàn tính, nàng hỏi: “Xin hỏi ngài là lão bản(chủ tiệm) quán tửu lâu này sao?”

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên, mở một nụ cười chuyên nghiệp nói: “Đúng là tiểu nhân, xin hỏi có chuyện gì sao?” Trên mặt tươi cười nhưng trong lòng thì xem thường, Chu Vũ Hàm cảm thấy hắn như vậy thật giả dối, có lẽ người ở đây không biết, nhưng ở hiện đại nàng gặp qua loại người như vậy rất nhiều, thoạt nhìn thì có vẻ thân thiết nhưng thực sự cự tuyệt người khác ở ngoài ngàn dặm. Không phù nhận người như vậy rất biết làm ăn buôn bán.

Bên này nam nhân trung niên cũng đang quan sát nàng từ trên xuống dưới, nữ nhân này cũng không tính là đặc biệt xinh đẹp nhưng có một đôi mắt trong suốt, từ ánh mắt nàng cảm thấy có thể nhìn thấu hết thấy những điều dối trá, làm cho tươi cười của hắn bỗng chốc có chút cứng ngắc. Nhìn người trung niên đi cùng, có lẽ là cha nàng, chưa từng tới qua nơi như vậy đang có chút không được tự nhiên.

Chu Vũ Hàm cũng không cùng hắn nói vô nghĩa: “Tôi muốn cùng ông bàn bạc một chuyện làm ăn, không biết ông có thể làm chủ hay không? Nếu không thì tìm một chỗ khác nói chuyện.”

Người đàn ông trung niên giật mình nhìn nàng, không nghĩ đến có nữ nhân trực tiếp như vậy, tức thời cũng không nói vô nghĩa: “Tiểu nhân họ Triệu, không phải lão bản nơi này, nhưng mà có một số việc cũng có thể tự mình làm chủ, mời lên lầu 3. Các vị cứ để gánh hành lý ở đây, xin hỏi vị cô nương xưng hô thế nào?”

Chu Vũ Hàm bảo cha nàng đem gánh hàng để xuống, lén lút nói: “Cha, không có việc gì. Người yên tâm đi. Không có người trộm đâu, chúng ta lên trên đi. Chúng ta không mắc nợ ông ta, không cần phải sợ hãi. Một lát nữa con sẽ giúp cha và mẹ mỗi ngày đều có cơm ăn.”

Chu Đại Phúc biết nữ nhi nói cho hắn vui vẻ, nghe xong trong lòng thật sáng khoái, tinh thần bỗng chốc tăng cao.

Đi đến trong phòng Chu Vũ Hàm nói: “Cha ta gánh hàng vừa mới bỏ xuống chính là sinh ý tôi muốn bàn với ông.” Nói xong nàng lấy ra một ít hạt dẻ khi nãy thuận tiện mang theo, nói tiếp “Chính là cái này, tôi có thể giao cho quán ông cách làm món ăn, nhưng các ông phải mua hạt dẻ của nhà chúng tôi, ông cảm thấy thế nào?”

Triệu chương quầy cầm hạt dẻ nhìn thoáng qua nói: “Có thể, cô trước vào phòng bếp làm cho tôi nếm thử, nếu tôi cảm thấy ăn ngon thì có thể mua hạt dẻ nhà cô, hơn nữa chỉ mua một mình nhà cô mà thôi, giá cả đợi chút nữa thương lượng, được không?”

Chu Vũ Hàm nghĩ tới Triệu chương quầy này quả nhiên là người buôn bán, hắn căn bản đây là cái gì trừ bỏ cùng nàng mua thì còn có thể mua của ai, nói như vậy làm cho nàng thiếu hẳn một chút nhân tình để một lát thương lượng giá cả.

Một lát sau, hai người đến phòng bếp, Chu Vũ Hàm sau khi chuẩn bị tốt, bảo đầu bếp ở bên cạnh nhìn xem thì tốt rồi. Gà hạt dẻ làm rất đơn giản, chỉ cần ăn qua là có thể chính mình làm, chỉ cần đem gà bỏ hết máu dư bất quá gà cổ đại rất tự nhiên, tẩy sạch là được rồi (Kim ý chỉ là gà công nghiệp không hợp vệ sinh á), tự như gà nướng bình thường chẳng qua là phía trên cho thêm một ít hạt dẻ nấu thêm một chút là xong. Chờ nấu xong hết rồi, Chu Vũ Hàm mời ông ta ăn thử.

Triệu chương quầy ăn một viên hạt dẻ cảm thấy hương vị thật mềm, rất thơm. Nếu mua về bán chắc chắn sẽ có lợi nhuận, hơn nữa có thể phối hợp thêm các thứ khác nữa, nhưng đương nhiên ông ta không thể mở miệng trước được.

Chu Vũ Hàm xem biểu cảm trên mặt ông ta cảm thấy thành công một nửa, nhìn ông ta thật lâu không mở miệng, biết rằng ông ta muốn bắt quyền chủ động. Mà Chu Vũ Hàm không có thời gian tiêu hao cùng ông ta, bây giờ là hơn 9 giờ rồi. Mẹ nàng còn ở nhà chờ mọi người về nhà bà ngoại.

“Triệu chương quầy, cảm thấy thế nào? Nếu cảm thấy được liền nói chuyện giá cả, nếu không thành công chúng ta sẽ tìm nhà khác.”

“Không sai, chúng ta có thể mua, sau này các ngươi là nguồn cung cấp, các ngươi mỗi ngày đưa tới là đến nơi. Giá mua là 10 văn tiền đi! Là đồ ăn tiền gấp hai lần.”

Chu Vũ Hàm lạnh nhạt liếc mắt nhìn ông ta: “Triệu chương quầy nếu như không có thành ý sẽ không cần làm buôn bán, ở trên chợ còn mua 30 văn 1 cân, ngươi thế nào cũng phải 25 văn 1 cân đi. Đừng làm khó người khác như vậy

Hai người giằng co thật lâu cuối cùng quyết định một bên đều thối lui một bước 18 văn cùng thịt heo giá giống nhau, Chu Vũ Hàm suy nghĩ ở hiện đại hạt dẻ quý có thể sánh bằng thịt heo a. Chu Vũ Hàm cũng cho ông ta một chỗ tốt là về sau chỉ bán cho nhà ông. Nghe được Triệu chương quầy trong lòng

suy nghĩ thật sự là thức thối a! Chu Vũ Hàm đem 30 cân thừa lại cho Triệu chương quây lấy tiền liền bước đi .

Trước khi đi Triệu chương quây đổi Chu Vũ Hàm nói: “Về sau nhà ngươi có trứng gà, hay món ăn thôn quê cái gì có thể trực tiếp đưa đi lại, không cần chạy đi bán, đương nhiên cùng bên ngoài giá giống nhau.”

Chu Vũ Hàm cũng hồi đáp: “Đa tạ Triệu chương quây hỗ trợ, qua vài ngày ta ở cùng ông làm sinh ý tiếp thế nào.”

Triệu chương quây liền tục gật đầu đáp ứng. Chu Đại Phúc choáng váng hồ đồ ra ngoài cửa từ lâu, gió thổi qua đem một chút thanh tĩnh . Cầm trong tay 600 văn tiền thật kích động.

Chu Vũ Hàm vốn nghĩ kỳ kèo thêm mấy chục văn tiền nữa, không tính 600 văn a. Nhưng thấy cha nàng tâm trạng mơ màng lại cảm thấy tốt lắm. Quay sang cha nàng nói: “Cha, chúng ta mua chút gì cho mẹ mang về nhà bà ngoại đi! Cho mẹ thêm chút mặt mũi.”

Chu Đại Phúc cũng cảm thấy là bọn họ thành thân hơn 20 năm , Vương thị trên cơ bản luyện tiết bỏ một phân tiền càng không mua được cái gì cho nhà mẹ đẻ bà, liền đổi Chu Vũ Hàm nói: “Chúng ta mua một ít quần áo cho mẹ con mang về đi. Cũng mua cho con một ít, con thành hôn cũng phải dùng”.

Chu Vũ Hàm lại nói: “Cha, người mua cho người nữa, nam nhân đi ra ngoài quần áo sơ sài sao được! Tiểu Hải cũng cho đi học đường đọc sách cũng phải mua quần áo mới. Về sau mỗi ngày đều có tiền thêm”. Nói xong lôi kéo Chu Đại Phúc vào bố trang (cửa hàng quần áo).

Rất quý đương nhiên mua không nổi , chỉ có thể mua phổ thông, mua 6 bộ quần áo gần 400 văn, tiền bỗng chốc bay đi. Cỗ đại tiền cũng xài thật mau a. (Kim: ta cũng đang kiệt quệ a, ôi tiền ơi T_T, Tiểu :Muội cũng đang cháy túi huhu)

Về nhà Vương thị đã chuẩn bị tốt , chỉ chờ Chu Vũ Hàm trở về. Chu Vũ Hàm bảo cha nàng đem quần áo lấy ra cho mẹ nàng xem. Vương thị thấy kia quần áo khỏe miệng đã không ngừng cao lên , còn là trách cứ Chu Vũ Hàm cùng Chu Đại Phúc loạn tiêu tiền, không biết tiết kiệm. .

Chu Vũ Hàm đi vào thay quần áo, Chu Đại Phúc liền cùng Vương thị nói sự tình ở từ lâu cùng mỗi ngày đưa hàng hóa, Vương thị nghe xong trong lòng kiêu ngạo nói không hổ là nữ nhi của bà, lại lo lắng nhà không có người bà lại đi đến nhà mẹ đẻ, thời điểm bình thường vào trấn làm sao đi?

Chu Đại Phúc nói: “Đừng lo lắng, tôi cảm thấy rất đơn giản, tôi đi vào thành rồi quay lại nhanh thôi. Tôi đã gửi thư cho nhà bà, mau đi thôi”.

Chờ Chu Vũ Hàm thu thập xong Vương thị còn đang băn khoăn, Chu Vũ Hàm lôi kéo Vương thị bước đi “Mẹ, đi thôi, không đi không còn kịp rồi.” Vương thị thấy thế vội vội vàng vàng cầm này nọ lôi kéo Tiểu Hải đi. Trước khi đi còn dặn dò Chu Đại Phúc đừng quên khi đưa hàng hóa phải chú ý chỗ nào. Đều nghe không thấy còn tiếp tục nói.

Tiểu Hải nói: “Mẹ, cha đã nghe không thấy . Chúng ta chạy nhanh đi.”

Vương thị lúc này mới dừng lại, ở trên đường đem Chu Vũ Hàm khen ngợi một chút, miệng Chu Vũ Hàm đều có điểm ngượng ngùng. Vương thị mới dừng lại đến. Ba người đứng ở một cái thôn khác chờ ngưu xe (xe do trâu bò kéo ấy), một người 2 văn tiền, Tiểu Hải chỉ cần 1 văn là được rồi. Lung lay nửa ngày, đến chạng vạng mới đến nhà bà ngoại ở Vương gia thôn. Thôn này đại đa số đều mang họ Vương, cho nên kêu Vương gia thôn.

—————Ngoài truyện:

Lời tác giả: Chương sau nam nhân vật chính xuất hiện ...

Kim: Ai hóng không? *mắt chớp chớp*

Tiểu :’ Muội hóng * gờ tay *

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Vương thị từ xa đã nhìn thấy Lý thị (bà ngoại) liền chạy nhanh đến giống như một đứa trẻ, Chu Vũ Hàm thâm nghĩ dù cha mẹ có lớn tuổi thế nào thì trong lòng họ con cái vẫn luôn là những đứa trẻ a. Chu Vũ Hàm nhìn thấy bà ngoại đem lại cho nàng cảm giác là bà yêu sạch sẽ, bà ngoại là một lão niên gia (người già) khôn khéo. Chu Vũ Hàm cùng Tiểu Hải ngoan ngoan đi đến lễ phép chào bà ngoại Lý thị.

Vương thị cùng Lý thị vừa bước đến cửa đã thấy các bé nhỏ lao đến đứa thì kêu bác đứa thì kêu nãi nãi (bà bà). Chu Vũ Hàm kinh ngạc tròn to mắt trong lòng nghĩ sao mà nhiều người đến vậy , trên đường đến đây Chu Vũ Hàm có nghe Vương thị nói qua nhà của Cậu Cả có hai người con trai là Vương Nham và Vương Mộc (Chu Vũ Hàm nghe hai cái tên này cùng một lúc có chút suy nghĩ, hai tên này trên dưới đồng âm), hai cháu gái là Vương Tuyết cùng Vương Lan. Cậu Nhỏ Vương Hiền có một cô con gái là Vương Băng đã đính hôn sang năm sẽ xuất giá, hai con trai cậu Vương Lâm năm nay được mười hai tuổi, Vương Cường thì bằng tuổi Tiểu Hải. Chu Vũ hàm nghe xong những lời giới thiệu của Vương thị vẫn cảm thấy trong nhà đơn giản một chút vẫn tốt hơn, nhiều người như vậy đến đây không chỉ ứng phó mà còn phải đề phòng nhiều người a.

Vương thị ngồi gần Lí Thị để trò chuyện, Tiểu Hải sớm đã chạy ra ngoài vui đùa cùng những đứa trẻ khác, Chu Vũ Hàm chỉ có thể ngồi tám chuyện cùng các nữ nhân khác trong nhà, cư nhiên còn ngửi được mùi thơm dễ chịu, chẳng lẽ nàng có tiềm chất bất quá (nhiều chuyện) sao?

Ngồi nói chuyện được một lúc Vương lão đầu dẫn bọn Tiểu Hải trở lại Vương thị nhìn thấy rất cao hứng.

Nhóm nữ thì vào bếp phụ việc, Mợ Nhỏ danh xưng là Lê Hoa (tên thật Chu Thị Khuê) nhìn thấy miếng thịt liền lên tiếng hỏi là ai mua, ánh mắt đảo qua đảo lại, vừa thấy Chu Vũ Hàm biết đây không phải là người dễ bị bắt nạt. Vừa mới nghe lời của bà ngoại nói Mợ Nhỏ rất đánh đá, đôi lúc lại nói với bà ngoại rằng muốn ở riêng vì nhân khẩu nhà Cậu Cả quá đông, ở đây nhà bọn họ bị thiệt thòi, bình thường khi đi chợ cũng thường tham những món lợi nhỏ cho mình. Chu Vũ Hàm còn nghe mẹ nàng nói ông ngoại đã từng học qua thi thư ở học đường, tính ra cũng là người có văn nhân (người có học), nhìn ông đặt tên cho mấy đứa trẻ thì biết, ông cũng là người có kỹ năng làm ruộng. Cả nhà cũng có một chút gia sản, nhà rộng mái ngói, còn hơn mười mẫu ruộng, nên không ít người cũng dòm ngó. Nhưng nhà đông quá nếu chia đều hết thì cũng không có bao nhiêu vì vậy Mợ Nhỏ mới muốn ra ở riêng a.

Chu Vũ Hàm cảm thấy người này cùng Lê Hoa này hai chữ thiệt tình không xứng. Chỉ có Mợ Cả là Trương Thị Khuê thường gọi là Quê Phương là một người thành thật chịu khó.

Vương thị nói là chính mình từ trong nhà mang đến đây, sau đó liền quay đi tiếp tục trò chuyện cùng đại tẩu, lúc này Mợ Nhỏ Lê Hoa, mới phát hiện mình nói sai, liền cười hai tiếng ngượng ngùng, trong lòng lại nghĩ ai biết Tam Cô nghèo nhất cư nhiên sao hôm nay lại có thứ tốt như vậy.

Ở trên bàn cơm Vương thị nói hôn sự Chu Vũ Hàm đã định rồi, sang năm sau là thành thân. Cả nhà đều chúc mừng Vương thị cùng Chu Vũ Hàm, chỉ bà ngoại là coi như có một cục tâm sự, bữa ăn tương đối náo nhiệt, trừ bỏ Mợ Nhỏ luôn không ngừng ăn thịt, theo Chu Vũ Hàm đánh giá mọi người chỉ ăn một nửa.

Cơm nước xong Vương thị cùng Chu Vũ Hàm còn có bà ngoại ngủ chung một giường, Tiểu Hải cùng các huynh đệ khác thì chạy ra ngoài chơi. Bà ngoại trò chuyện truyền dạy cho Chu Vũ Hàm một số bí quyết của gia đình, Chu Vũ Hàm có vẻ cảm thán, cổ nhân có sự nhìn nhận mọi vật thật sâu lắng a! Muốn cái gì thì cũng phải như mỳ một chút đừng cứng rắn quá, cho người ta nhìn thấy mình đối với cái nhà này làm quá nhiều, mọi người sẽ luôn biết cảm kích mình... Khó trách Mợ Cả và Mợ Nhỏ bị giam trong tay bà. Bà ngoại còn nói quan trọng nhất một điểm nữa là phải giữ được tiền trong tay mình, như vậy nam nhân sẽ không bao giờ dám ra ngoài gây sóng gió. Chu Vũ Hàm lắng nghe thật lâu không thể cảm thán, làm dâu người không dễ làm dâu của cổ nhân lại càng khó khăn a.

Đêm nay không thể ngủ sớm được ngoài Chu Vũ Hàm còn có một người ở thôn Ngô Đồng, Trương Văn. Nhị thẩm chàng vừa nói lại, nhà gái đã đồng ý sang năm thành thân, trong khoảng thời gian này chọn ngày lành để ước định, nói chàng mấy ngày nay mau mua sính lễ.

Trương Văn vốn không định sẽ thành thân sớm như vậy, chàng định xuống thị trấn thuê một tiệm nhỏ làm kế sinh nhai, cũng thuận tiện chăm sóc em trai. Đến lúc đó sẽ để dành lại tiền cưới vợ, nhưng Nhị Thẩm khuyên nhủ làm chàng suy nghĩ.

“Đại Lang, ta biết con muốn lấy tiền để thuê một tiệm nhỏ nhưng chẳng lẽ con không thể làm vui lòng cha mẹ con một chút sao? Trong nhà không có người tri kỷ cùng con qua ngày, có chuyện gì không ai tâm sự. Hơn nữa còn có em trai con, vài năm nữa nó cũng đến tuổi thành thân rồi, cũng phải có người xem mặt cho nó, xưa nay nam chủ ngoại, nữ chủ nội, lẽ từ xưa ông bà để lại không thể tùy tiện được”.

Trương Văn cũng biết Nhị thẩm thường xuyên giúp đỡ, nhưng chẳng lẽ lại không biết xấu hổ làm phiền Nhị thẩm hoài. Ngày ngày Nhị thẩm phải rất mệt mỏi còn phải may vá, nấu cơm. Ngẫm nghĩ lại thấy làm thân nữ nhi thật là cực khổ quá, nếu là hấn lo liệu tất cả sợ không được. Vì thế Trương Văn muốn nhờ Nhị thẩm kiếm gia đình nào thích hợp, tốt nhất nên lớn tuổi một chút biết lo lắng trong nhà.

Trương Văn cùng Nhị thẩm đi tìm bà mai Lí, để tính chuyện cầu hôn.

*****

Sáng sớm hôm sau mắt Chu Vũ Hàm còn chút dấu vết thâm quầng, đang cùng biểu muội vừa thêu hoa vừa trò chuyện, Chu Vũ Hàm thì thầm khen biểu muội còn ngây thơ, đôi má hồng hồng rất đáng yêu. Buổi sáng cứ thế trôi qua, có hai thiếu nữ ngồi mơ mộng về tương lai tốt đẹp, mai sau khi thành thân rồi chắc không còn có cơ hội ngồi trò chuyện lâu như vậy nữa. Cho dù Chu Vũ Hàm là người hiện đại nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng kết hôn. Cho nên cũng có chút thích thú ảo tưởng.

Ăn xong cơm trưa Vương thị liền vội vã đi về, Lí thị cũng không cũng không giữ lại, Lí thị biết nữ nhân dù đi đến đâu cũng không yên tâm chuyện trong nhà.

Vừa về đến nhà, Vương thị bước vào cửa liền miệng hỏi Chu Đại Phúc mấy ngày nay trong nhà như thế nào, trong nhà có chuyện gì không tốt không, mấy hôm nay buôn bán thế nào, có kiếm được tiền không. Chu Đại Phúc không nói gì đi ra sau nhà cầm bao tiền đưa cho Vương thị. Vương thị lập tức im lặng không nói thêm gì nữa, nhanh tay đếm tiền. Vương thị cầm tiền trong tay nói: “Nếu ngày nào chúng ta cũng kiếm được nhiều tiền như thế, không bao lâu chúng ta có thể đổi qua nhà ngói, qua vài ngày nữa ta sẽ đem đổi tiền đồng thành bạc, như vậy yên tâm hơn.”

Chu Đại Phúc hút thuốc nói: “bây giờ thì có nhiều ngân lượng như vậy trong nhà cũng còn mấy trăm cân, mỗi ngày đều giao hạt dẻ đến Triệu trưởng quầy, qua một thời gian nữa thì thứ này cũng không còn nữa, cũng nên kiếm thêm gì khác làm kiếm tiền, ngày mai ta sẽ đi sang cách thôn vài dặm nữa xem có hạt dẻ không.”

“Chúng ta sẽ làm gì đây a?”

” Triệu trưởng quầy nói, nhà chúng ta đồ ăn a, thuốc a cái gì cũng có thể đem bán cho hắn, dựa theo giá thị trường hắn sẽ lấy hết. Trong nhà chúng ta

còn khoảng sân sau sửa rộng một chút trồng thêm rau. Sắp đến Tiểu Hàm sẽ xuất giá khi nhà trai đến chúng ta cũng không mất mặt.”

Vương thị vừa nghe cảm thấy thật có lý, cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn, Chu Vũ Hàm nghe xong cũng thật cảm động. Nàng biết ở thời cổ đại, nhà gái trịnh trọng hơn cũng có điều kiện nói chuyện phân lượng cao thấp.

Vì thế cứ được vài ngày Vương thị cùng Chu Vũ Hàm không ngừng chế biến hạt dẻ, xác hạt dẻ dùng để nhóm lửa, bỏ lại như vậy có thể giảm được nhiều thời nhóm lửa bếp, Chu Đại Phúc sau khi bán hàng xong trở về liền đi đốn củi, Tiểu Hải không đi chơi ở lại trong nhà phụ giúp.

Chung quanh hàng xóm thấy bên cửa sổ của Chu gia có rất nhiều khói bay lên còn tưởng có chuyện không lành. Vương thị đi khoe với hàng xóm là làm cái này, cái nọ, không lâu sau cả thôn Thạch Kiều xuất hiện tin đồn nhà của Chu Đại Phúc phát tài rồi. Còn có rất nhiều người đứng ngoài cửa xem như thể nào. Khắp nơi đều nói đến chuyện này, cũng may dạo này Vương thị không có chuyện gì để đi ra ngoài nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu chuyện thị phi xảy ra nữa. Ngay từ đầu Vương thị đã không dám nói thật sợ bị đoạt sinh kế, mãi đến sau này nghe Triệu trưởng quầy nói sẽ mua lại của nhà của họ, Vương thị mới yên tâm. Chu Vũ Hàm vẫn nghĩ nếu không làm nổi thì nhờ người khác làm cần được bao nhiêu thì trả tiền cho người ta.

Nhưng Vương thị kiên quyết không đồng ý, một cân mấy văn tiền, mấy trăm cân thì hơn trăm văn rồi. Nếu người ta bỏ được nhiều như vậy thì tiền đâu mà trả a. Chu Vũ Hàm thật muốn ngửa đầu lên trời thở dài, mỗi ngày đều phải để phòng những nhóm thương nhân trỗi dậy, cuộc sống êm đềm đúng là chỉ được vài này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đợi đến khi nhà mình đã làm hạt dẻ xong, Chu Đại Phúc nói muốn đi xung quanh thôn nhìn xem mua một ít trở về. Chu Vũ Hàm cũng thật tán thành, qua một đoạn thời gian hạt dẻ liền không có, hiện tại mua nhiều một chút cũng tốt. Vốn Vương Thị nói mấy thứ này vốn là vật vô chủ, không cần mua nhà mình đi hái là được. Nhưng là Chu Đại Phúc nói không được, nhà mình kiếm được tiền không nói cho hàng xóm chung quanh cũng đã thật ngượng ngùng, hiện tại người ta đi hái, chúng ta thu mua coi như là cấp các hương thân một chút bồi thường. Vương Thị xem chồng như trời nên nghe như vậy cũng không nói cái gì nữa. Chu Vũ Hàm không nghĩ tới cha nàng cư nhiên không muốn độc chiếm, nông dân vẫn là tương đối thuần lương a.

Qua hai ngày bà mối Lí cười tủm tỉm đi tới nói với Vương thị: “Muội muội a, chúc mừng a! Ngày mai sẽ sang hạ định*, muội ở nhà chuẩn bị trước đi.” Vương thị liền tục gật đầu.

*có lẽ là sang định ngày, tháng thành thân.

Hai người lại trò chuyện một hồi, bà mối Lí nói trong nhà có việc rồi đi. Vương thị mang một cái gối đầu hoa cúc do Chu Vũ Hàm làm tặng cho bà mối Lí rồi đưa tiền đến tận cửa, sau đó quay đầu lại nói: “Tiểu Hàm, ngày mai đem nhà cửa quét dọn sạch sẽ, hàng ngày mai giao nhiều thêm một chút, nói với Triệu trưởng quầy ngày mốt không thể giao hàng được.” Vương thị cả ngày làm việc đều cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Cả buổi tối Chu Vũ Hàm nằm ở trên giường tưởng tượng đến ngày sau nàng sẽ đính hôn, liền ở trong lòng có một chút nhảy nhót cùng kích động, càng lúc càng không yên. Bởi vì nàng không biết nam nhân này, nàng không biết hắn đẹp hay xấu, quang trọng nhất là không biết hắn có phải một nam nhân đáng giá để nàng giao phó cả đời. Nhưng nàng cũng không dám cùng cha mẹ nói, sợ bọn họ lo lắng cho mình. Nàng cũng không dám cùng vận mệnh đối kháng, chỉ có thể mong chờ nam nhân kia là người tốt. Tâm tình lúc này thật phức tạp, làm Chu Vũ Hàm chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Cách vách Vương Thị ở cùng Chu Đại Phúc nói chuyện “Cha nó, tôi cảm thấy Tiểu Hàm không là thật tâm vui vẻ a! Nó có phải hay không không nguyện ý?.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, nữ giả cho người sẽ khăng khăng một mực qua ngày*, nói đến cũng lạ không ngờ ta lại cứu người tú tài** kia a.”

*ý chỉ nữ nhân giả cho người chồng rồi sẽ yên lặng sống qua ngày

** cái anh tú tài mà cái chị trước khi trọng sinh mê tới mức tự tử ấy.

“Đúng vậy, tú tài kia quả thật là tuần tú lịch sự. Tiểu Hàm khi đó mới 12 tuổi đúng là có ý. Vừa thấy liền... Cũng là ta lúc đó mang thai không để ý ai.” Vương Thị có chút cảm khái nói

“Đúng vậy, tôi là một nam nhân nên cũng không chú ý đến. Tiểu Hàm còn nhờ người ta đặt một cái tên. Ta lúc đó đã nghĩ tú tài đặt tên khăng định so với mấy người nông dân chúng ta dễ nghe hơn. Cũng liền kêu hắn đặt lại. Tên của tiểu Hải đều là hắn nghĩ ra!”

Hai người liền miên mai nhai thật lâu mới ngủ.

Ngày thứ hai Chu Đại Phúc sáng sớm đưa hàng hóa trở về liền giúp đỡ quét dọn. Một ngày này liền bình yên như trước. Buổi tối Vương thị đem vài mua khoảng thời gian trước làm quần áo mới phát cho Tiểu Hải, giúp hắn ngày mai mặc, Tiểu Hải được quần áo mới, ôm vào trong ngực luyến tiếc không buông. Hắn còn chưa có được mặc quần áo mới lần nào đâu, mỗi lần đều là mặc quần áo cũ sửa lại. Vương thị thấy vậy lại là một phen tự trách.

“Cha nó này, ngày mai chờ sự việc của Tiểu Hàm hết bận , chúng ta đem Tiểu Hải đưa đi đọc sách đi! Hiện ở nhà còn có chút tiền, cũng không trông cậy vào hần làm tú tài, chỉ là đừng có mất mà như mù a!” Chờ Vương Thị nói xong Chu Đại Phúc gật gật đầu nói được.

Ngày thứ hai, giờ Tý bên ngoài pháo liên vang lên, chung quanh các hương thân đều nghe nói, đi lại chúc mừng Vương Thị. Nói Chu Vũ Hàm có phúc khí. Các hương thân đều được Chu Gia ưu đãi, đương nhiên ngoài miệng không cần cho tiền cũng vẫn khen Chu Vũ Hàm hiền lành xinh đẹp, có phúc khí a! Chính là hi vọng Chu Đại Phúc về sau có ưu đãi đừng quên bọn họ.

Vương Thị có thể này mới thấy kinh ngạc nếu lúc đó cha bọn nhỏ không cho đi phần lợi lộc kia, hôm nay bọn họ không phải là muốn châm chọc Tiểu Hàm sao! Nàng thế nào có thể quên mấy nàng dâu này giỏi nhất là truyền tin đồn, không phải thật cũng làm cho nó thành thật. Nếu truyền đến nhà trai rồi bị từ hôn, vậy đừng nghĩ đến tái giá vào một gia đình tốt. Vương Thị ngẫm lại liền bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh. Về sau có chỗ tốt gì cũng không được quên đem cho mấy nàng dâu này mới được.

Đem sinh lễ để ở trên sân cho mọi người nhìn xem là một loại tục lệ ở nông thôn, các hương thân muốn so xem các gia đình ai gả nữ nhi được nhiều sinh lễ hơn. Nhà trai đưa tới sinh lễ so với địa chủ quan lại không là gì, nhưng là so với nông dân vẫn là rất nhiều. Các hương thân càng kích động, bắt đầu bàn đến Tường gia, người một câu, ta một câu

“U, nhiều thế này chắc hơn tám lượng bạc đi (Kim: đọc mấy truyện khác thấy sinh lễ từ tám đến vạn lượng mà ở đây chỉ có 8 lượng ^^!) ! Tường gia đại lang thực hào phóng!”

“Này có cái gì phải luyến tiếc , Chu gia năm nay cũng buôn bán lời không ít, phỏng chừng của hồi môn cũng không thiếu.”

“Ta nghe nhà mẹ đẻ bên kia người ta nói Tường gia tiểu tử thật sự là hiếu tử, thời điểm phụ thân hần còn sống trong nhà cũng là có chút gia sản , sau này sinh bệnh cấp tính mà chết, mẫu thân hần chịu không nổi đã kích cũng bị bệnh, Tường đại lang bán hết gia sản còn đi làm công kiếm tiền đưa mẹ xem bệnh, cũng trị không hết. Đại phu nói rằng là chính mình không muốn sống, người cũng vì vậy mà không hết bệnh.”

“Còn nghe nói cứ nghĩ rằng (mẹ nam 9) dọ Tường đại lang thù hoàn ba năm hiếu, sẽ thay hần cưới vợ . Nhưng là nhà gái ngại nhà bọn họ không có tiền , nghĩ biện pháp muốn từ hôn. Mẹ hần nghe vậy tức khí mà chết .”

“Hần liền chịu tang ba năm, sau này nghe người ta nói là người nào đó thương thức, có chút hàng hóa hiếm lạ liền theo người khác làm thương nhân, kiếm được không ít tiền, xem ra là thật .”

Chu Vũ Hàm ở trong phòng từ cửa sổ nghe thấy mọi người nói như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy đau lòng thay hần, nàng cảm thấy có thể cảm nhận được thời gian khó khăn của hần. Nàng cũng liền an tâm một nửa, một người nếu hiếu thuận như vậy, liền tuyệt đối không là một người xấu.

Một ngày này qua đi, Vương Thị miệng cười đến cứng nhắc, nói không biết bao nhiêu.

Ngày thành thân cũng đã định tốt lắm là mừng tám tháng ba sang năm, hiện tại là tháng chín nông lịch* , cũng chính là còn có nửa năm. Vương Thị sợ Chu Vũ Hàm về sau thiếu nhiều thứ , ngày mai đi trên đường mua về nhiều thứ liền trực tiếp bắt nàng ngồi gác ở nhà làm giá y.

*nông lịch tức là lịch âm đó ^^

Hôn kỳ của Chu Vũ Hàm cuối cùng cũng định ra rồi, Vương Thị đi một chuyến ra chợ, giúp nàng mua chất liệu tốt về làm giá y, cũng mua cho Tiểu Hải chút vải còn có một ít văn phòng tứ bảo, bởi vì cả nhà đã quyết định cho nó đi theo con đường đọc sách. Thời điểm Tiểu Hải biết tin tức này làm sao không vui vẻ được.

Nhưng là Chu Vũ Hàm lại trịnh trọng nói với nó: “Chu Du Hải, tuy rằng cha mẹ nói không cần cầu đệ trúng tú tài chỉ cần biết chữ là được, nhưng mà đệ phải biết rằng đệ đi học bằng tiền mà cha mẹ gian khổ kiếm được, chính bọn họ luyến tiếc xài, lại toàn tâm toàn ý thay đệ suy nghĩ, đệ phải quý trọng biết không! Còn phải nhớ kỹ đã học là sẽ học tận lực.” Kỳ thực Chu Vũ Hàm nói những lời này, chính là nghĩ đã tiêu tiền cho đệ ấy học, phải cấp thêm chút áp lực không thể để đệ ấy cảm thấy tiền kiếm được thật dễ dàng.

Tiểu Hải cảm thấy tỷ tỷ nói đúng, cha mẹ đều luyến tiếc mặc quần áo mới, nhưng là thấy chính mình đến trường mẹ lại vì mình làm hai kiện quần áo, còn giúp mình mua giấy cùng bút. Vì thế hần đối chính bản thân mình nói nhất định phải trúng tú tài. Đợi đến nhiều năm về sau đã là cử nhân, Chu Vũ Hải ngẫm lại hần thành công được không nhờ nhờ những lời nói này của tỷ tỷ.

Mùa thu đi qua , dần dần đến mùa đông. Hạt dẻ Chu gia tất cả đều bán xong rồi, sản lượng ở cô đại cũng không cao lắm, toàn bộ vùng cũng được hơn hai ngàn cân, nghe rất nhiều nhưng sau khi bỏ xác chỉ còn hơn một ngàn cân, nhưng cũng kiếm được khá nhiều.

Chu Vũ Hàm ở nhà cũng không nguyện ý đi ra ngoài, thật sự rất lạnh, phòng ở thô sơ rất nhiều khe hở, tuy rằng đã mua chăn bông mới nhưng vẫn rất lạnh a. Mỗi khi tình huống như vậy Chu Vũ Hàm đều hoài niệm mấy điều hòa a.

Vương Thị thấy nữ nhi lạnh như thế, liền cùng Chu Đại Phúc thương lượng tu sửa phòng ở: “Cha nó a! Nếu không chúng ta trước năm đem phòng sửa lại trước được rồi. Mấy phòng ở này đều đã rất nhiều năm, rất nhiều chỗ đều đã hỏng, bây giờ còn chưa tới thời điểm lạnh nhất, mà Tiểu Hàm đã lạnh thành như vậy . Này nếu ở thời điểm lạnh nhất còn muốn đông lạnh đến sinh bệnh a! Sang năm khi thành hôn ngàn vạn lần đừng sinh bệnh gì, kia là điềm xấu a.”

Chu Đại Phúc đã ở lo lắng, nông dân cả đời coi trọng nhất không phải là ngoài ruộng đất còn có phòng ở sao? Liên hỏi: “Nhà chúng ta còn bao nhiêu bạc a?”

Vương Thị nghĩ nghĩ: “Trước khi bán hạt dê ta có tiết kiệm, mấy năm nay tất cả cũng chỉ có 20 lượng 62 đồng.” (Kim: tha lỗi số tiền là ta chém ^^!)

Chu Đại Phúc im lặng một chút nói: “Ta suy nghĩ một chút: trét lại các chỗ hở khoảng mười hai lượng là đủ rồi, nếu sửa thành nhà ngói phòng chừng ba mươi hai lượng. Ta cố gắng kiếm thêm tiền, tổng số tiền trong nhà cũng không chênh lệch lắm, nếu chỉ trét lại thì sau này đến Tiểu Hải thành thân cũng rất cũ. Nếu sửa thành nhà ngói, Tiểu Hải về sau thành thân cũng vẫn không cần phải sửa lại.”

“Nhưng là Tiểu Hàm muốn thành hôn, chúng ta còn muốn thay con nó đặt mua đồ cưới. Ông nghĩ xem hơn phân nửa là tiền hạt dê mà con nó kiếm được, Tiểu Hải còn muốn đi theo con đường đọc sách, cái gì cũng đều phải tiêu tiền.”

Chu Vũ Hàm đến tìm cha nàng hỏi một chút về chuyện buổi sáng ngày mai đưa hàng hóa có thể hay không ghé tiệm mua chút chỉ tuyến màu đỏ lại nghe thấy bọn họ đang thương lượng việc sửa chữa phòng ở, nên dừng lại nghe một chút.

Đúng vậy, hạt dê đã bán xong rồi, hiện tại chính là theo các hương thân nơi này tự cung tự cấp, trứng gà cách vài ngày lại đưa một chuyến kiếm thêm ít tiền trợ cấp trong nhà. Nhưng mà muốn sửa phòng ở này nợ tiền vẫn còn thiếu nhiều lắm. Quả nhiên mặc kệ là bây giờ hay là tương lai phòng ở đều là gánh nặng cho người bình thường a. Muốn hay không cũng phải suy nghĩ biện pháp!

Chu Vũ Hàm nghe thấy bên trong không có thanh âm suy nghĩ một hồi vẫn là đi vào nói: “Cha, ngày mai con và cha cùng đi. Con ngày đó phát hiện còn có vài thứ đồ này nợ có thể cùng Triệu chương quầy làm buôn bán a, đồ cưới của con cùng tiền học phí Tiểu Hải hai người cũng đừng quan tâm, hai ngày tới cha tìm người đi. Trước năm mới chúng ta tranh thủ sửa lại mấy căn phòng tốt.” Vương Thị nghe thấy Chu Vũ Hàm nói xong vừa định nói cái gì đó, Tiểu Hải vọt vào đến kêu lên: “Cha, nhà chúng ta muốn sửa phòng sao. Thật tốt quá!”

Chu Vũ Hàm cũng ở bên cạnh nói sửa lại phòng ở, có bao nhiêu tốt, cỡ nào đẹp. Hai người còn nói về sau có phòng mới muốn mua thêm một số thứ.

Chu Đại Phúc cùng Vương Thị thấy hai hài tử cao hứng như vậy, chính mình cũng cảm thấy thật vui vẻ. Ông không đem lời nói Chu Vũ Hàm đề ở trong lòng, nghĩ nếu thật sự không được, năm sau còn có hai tháng làm công kiếm tiền, đem tiền công của mấy người sửa nhà để sang năm sau chậm rãi trả, như vậy cũng có thể tiết kiệm giúp con đặt mua đồ cưới.

Vương Thị là muốn về nhà mẹ đẻ hỏi nương mượn đồ, dù không ở chung cũng phải cùng nhau thương lượng. Mấy ngày nay liền về nhà mẹ đẻ một chuyến hỏi trước mượn ít đồ của mẹ bà, sang năm dùng tiết kiệm chắc hẳn là còn, lại nói Tiểu Hàm nói nàng có biện pháp, trước cứ tạm thời quan sát, bà đối nữ nhi là có tin tưởng.

Hai người nghĩ xong biện pháp đều cảm thấy có thể làm liền kêu hai hài tử đi tắm rửa còn đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngày thứ hai, mặt trời còn chưa mọc, Chu Vũ Hàm đã bị kêu dậy. Chu Vũ Hàm không tình nguyện rời khỏi ổ chăn ấm áp trong tình trạng vẫn còn buồn ngủ. Vương thị cười nói: “Lúc này còn là cô nương trong nhà có thể lười biếng. Sau này làm vợ người ta mà còn lười thì không được, kéo không sẽ bị người mắng.”

Chu Vũ Hàm quyết miệng nói: “Đã biết nương, này là vì trời rất lạnh nha! Chờ khi ta thành thân thì đã sang xuân, liền không vui ở chỗ này nữa.” Hiện tại Chu Vũ Hàm đã thấy dù sao cũng phải lập gia đình, nói vậy cũng không xong. Vương thị cười mắng: “Thật sự không biết e lệ mà. Dậy mau đi rửa mặt rồi ăn điểm tâm. Cha ngươi đang ở trong sân dọn dẹp này nợ, chờ đến lúc hân hoan việc thể nào cũng sẽ bị giáo huấn mấy câu cho xem.” Chu Vũ Hàm nhanh chóng đứng lên. Lão cha nàng lúc giáo huấn người thật sự rất hung dữ a.

Chu Vũ Hàm đi ra đã thấy hàng xóm mang trứng gà đến, cái trống đang chờ được trả tiền. Một chuyến nhà nàng có thể kiếm được khoảng hai mươi lăm văn. Chu Vũ Hàm cảm thấy làm không có lời liền bị Chu Đại Phúc giáo huấn mấy câu nói nàng không hiểu hai mươi lăm văn cũng không để vào mắt. Ở trong lòng Chu Đại Phúc cách hai ngày đi một chuyến chỉ có nửa ngày có thể so với trước đi ra ngoài một ngày làm việc nặng nhọc. Thật sự rất thoải mái. Không phải không có người học theo bọn họ đem đồ ra từ lâu bán, nhưng bọn họ chỉ mang đến có mấy cân, còn không thì do Triệu chương quầy hỗ trợ nên hẳn cũng được thêm tiền.

Đội thu thập xong, Chu Đại Phúc mang theo Chu Vũ Hàm lên đường. Ngay từ đầu, Chu Vũ Hàm còn thấy lạnh nhưng đi được một đoạn liền đổ một thân đầy mồ hôi. Chu Vũ Hàm cảm thấy mỗi ngày đều chạy bộ thì rất tốt, không khí tươi mới nhưng sẽ bị người khác nói là đồ điên. Hay là thôi đi, nàng cũng không muốn học mấy tiền nhân xuyên không làm một số phát minh kinh thiên động địa gì. Nói không chừng còn bị cho là ngoại tộc mà xử lý. Nàng hiện tại còn phải lo cho chuyện ăn no hằng ngày, tự bảo vệ mình thì khỏi cần phải nghĩ tới, vẫn là thành thật một chút.

Nàng đưa khăn lau mồ hôi cho Chu Đại Phúc nhưng Chu Đại Phúc lại nói: “Cha tùy tiện lau là được rồi, nào có thói quen nhà nhàn này. Chờ cha đi nhanh vào, lát nữa còn dẫn con đi mua chỉ thêu a!” Chu Vũ Hàm nghe xong cũng không nói gì liền thu hồi khăn tay, rồi theo hân vào.

Chờ khi nhìn thấy Triệu chương quỳ Chu Đại Phúc lập tức cung kính kêu một tiếng Triệu chương quỳ. Triệu chương quỳ lập tức nói: “Chu đại ca đừng kêu như vậy. Ta nói với người bao nhiêu lần bảo ta một tiếng Triệu lão đệ là được. Chu tiểu nương tử cũng tới rồi a.”

“Như vậy sao được! Ta nào có thể thiếp vàng lên mặt mình, cả nhà ta ít nhiều cũng nhờ Triệu chương quỳ chiếu cố mà!” Chu Đại Phúc nói cái gì cũng không chịu nhận. Chu Đại Phúc chào qua xong rồi liền mang gánh hàng đến mặt sau của phòng bếp một cách quen thuộc, đi tìm đầu bếp cân hàng hóa.

Triệu chương quỳ cũng không tranh cãi với hắn, bằng thân phận của hắn quả thật không xứng để kêu chính mình Triệu lão đệ. Hắn cảm thấy nam nhân này cũng là một người thành thật, không giống nam nhân tham lam luôn có một lại muốn tiến một thước để kéo lấy giao tình. Triệu chương quỳ thích loại người thành thật như vậy cho nên mới nguyện ý thu mua đồ đặc hẩm đưa tới để kiếm thêm một chút tiền. Cũng có người đổ mắt chuyện Chu Đại phúc liền mang này nọ tới nhưng mà hắn biết được liền kêu tiểu nhị đuổi đi.

Chu Vũ Hàm đi đến trước mặt Triệu chương quỳ: “Triệu chương quỳ ta lại muốn cùng người buôn bán, người thấy như thế nào?”

“Tất nhiên hoan nghênh, không biết lần này là cái gì?”

“Là vài món đồ ăn mới, ta làm trước một món cho ngài nếm thử.” Nói xong Triệu chương quỳ mang theo nàng đi đến phòng bếp. Chu Vũ Hàm xem thử đồ ăn trong phòng bếp, thấy có gà liền nghĩ muốn làm món gà rang đậu phộng. (Y Hạ: mình chém tên món vì tra mãi không ra món gì, trong cv là *cung bạo kê đinh*)

Đem thịt gà cắt thành từng khối, đặt trong cái tô có chứa nước tương, muối và ít rượu, bỏ ít bột vào trộn đều. Đậu phộng rang lên cùng 1 ít tiêu xay. Sau đó bỏ gà vào nồi xào qua cùng gừng, hành, tỏi cho đến khi ra nước, cuối cùng bỏ ra đĩa cùng đậu phộng rang là thành.

Triệu chương quỳ thành thật nói với Chu Vũ Hàm: “Người không sợ chúng ta xem xong, học được rồi sẽ không cho người tiền sao?”

“Triệu chương quỳ, ta làm ở trước mặt ngài là cũng nghĩ ra kết quả như vậy rồi. Ngài học được một món nhưng lại không học được món thứ hai, món thứ ba... hay nhiều món nữa.”

“Tốt lắm, tiểu cô nương người cảm thấy món này bao nhiêu tiền có thể bán cho ta?”

Chu Vũ Hàm suy xét một chút: “Triệu chương quỳ người sang không nói tiếng lóng, món ăn sang mỗi món một lượng bạc, món chính thì năm lượng bạc một món, thế nào? Ngoài ra còn có các món ăn nguội linh tinh, ngài có muốn hay không?” Hắn nếu muốn nhiều hơn thì cũng không thể thực hiện ngay được, dù sao cũng chính là một món ăn.

Triệu chương quỳ cúi đầu suy tư một chút: “Có thể, vẫn là quy cũ cũ, người không thể bán cho từ lâu khác. Lần này chúng ta ký khế ước.”

Chu Vũ Hàm suy xét một chút. Nàng biết rất nhiều món ăn, một món có thể làm ra vài loại hương vị khác nhau. Như vậy tính ra cũng phiền toái, hiện tại nếu nàng bán cũng chỉ là một món ăn bày biện ở trên đường, không bằng kêu Triệu chương quỳ trực tiếp hỗ trợ.

“Triệu chương quỳ ta còn có ý tưởng khác, ta có thể giúp ngài. Ta biết rất nhiều món từ bữa chính đến bữa sang. Ngài có thể hay không giúp ta một cái cửa hàng, không cần thiết lớn quá. Ta biết cửa hàng phải trên dưới một hai trăm, nhưng là ta sắp thành thân. Ngài cũng thấy cha mẹ ta đều là người thành thật, chỉ biết mấy cái để nuôi sống qua ngày. Ta về sau mà đi giúp họ để người khác biết sẽ nói ra nói vào.

Triệu chương quỳ nghe xong, minh bạch ý tứ của nàng. Nàng thừa dịp trước khi thành thân thay nhà mẹ đẻ để dành của cải, bằng không về sau giúp đỡ nhà mẹ đẻ, phụ gia hội mất hứng, và lại giúp nhà mẹ đẻ phát đạt rồi, ở nhà chồng nàng cũng có thể ngẩng đầu lên nói chuyện. Chính mình giúp nàng mua nhưng nếu người có chút bản lĩnh nghe qua sẽ biết nàng lấy lợi nhuận đổi cửa hàng, muốn động phải có khả năng, tiểu cô nương này cũng có chút bản sự.

Nếu Chu Vũ Hàm biết được ý của Triệu chương quỳ sẽ hồ to oan uổng, người xem ta cũng quá thông minh. Nàng chỉ sợ mua cửa hàng bị người ta lừa. Triệu chương quỳ trong kinh thương cũng có chút nhận mạch (quen biết). Mấu chốt nhất là việc nàng còn chưa có lo lắng đến việc ở nhà chồng ngẩng đầu, nói chuyện. Chính là không muốn đến lúc đó bị đàm tiếu nhưng có nhiều lợi ích hơn nàng cũng không ngại nhiều a.

“Kia như vậy đi, ta trước chỉ mấy lượng bạc cho người. Chuyện cửa hàng ta sẽ đi hỏi trước một chút, người xem thế nào. Nếu được thì hai ba ngày nữa cha người mang đồ đến ta kêu hắn mang thư tín đến cho người, thế nào?”

Chu Vũ Hàm gật đầu rồi gọi Chu Đại Phúc, hai người ra khỏi từ lâu. Mua xong chỉ tiêu, lại mua cho Tiểu Hải hai phần giấy để hắn luyện chữ. Triệu chương quỳ đưa cho năm lượng bạc, bây giờ còn thừa nhiều hơn bốn lượng bạc một chút. Nàng lấy tiền đưa Chu Đại Phúc, Chu Đại Phúc lại nói: “Đây là chính người kiếm được, giữ lại mà mua đồ cưới, cũng đừng đưa cho nương người.”

“Cha, không có việc gì. Ta nào biết phải mua cái gì, để cho nương mua đi.” Chu Đại Phúc nghĩ cũng đúng nàng cũng đâu biết phải mua cái gì a, liền nhận, nghĩ là trở về phải nói với nương của nàng tiền này không thể động.

Hai người đi ngang qua hàng thịt, Chu Vũ Hàm kêu Chu Đại Phúc mua chút thịt về nhưng Chu Đại Phúc lại hơi luyến tiếc. Nhưng thấy Vũ Hàm nhìn hàng thịt không rời mắt, lại nghĩ nàng cũng không ngốc ở nhà được bao lâu nữa, Tiểu Hải mấy ngày nay cũng đọc sách rất trẽ, liền cắn răng mua một cân thịt làm nhiều hơn mấy món.

Kỳ thật Chu Vũ Hàm cũng không thích ăn thịt heo, nhưng là ở đây được một thời gian nhưng chưa được ăn qua mấy lần thịt. Hiện tại thấy thịt heo béo liền chảy nước miếng. Chu Vũ Hàm đưa thừa tiền cho lão bản nhiều hơn mấy văn, nàng liền hỏi lão bản có thể hay không cho nàng ít xương không có thịt. Lão bản lập tức cầm mấy khối xương cho nàng, trên đường Chu Đại Phúc cũng nói nàng lãng phí tiền. Chu Vũ Hàm cũng không giải thích, đợi hăm

canh xương không là sẽ không thể nói năng lãng phí.

Chờ về đến nhà, đã sớm qua giờ cơm, Chu Vũ Hàm đói đến nổi bụng dĩnh lầy lưng. Chu Đại Phúc đưa thịt cho Vương thị để bà nhanh làm cơm canh. Vương thị lập tức đem đi ôm để cho bọn họ nhanh có cơm ăn. Lúc ăn còn hỏi Chu Vũ Hàm có đàm phán được hay không, nàng gật đầu liền hỏi bao nhiêu tiền. Chu Đại Phúc lấy tiền đưa cho bà ở một bên đếm đếm phiên họ ăn cơm. Chu Vũ Hàm thấy bọn họ như vậy trong lòng rất tròn trĩnh. Chỉ cần Chu Đại Phúc ở bên ngoài trở về Vương thị sẽ hỏi như vậy, sau đó đều là Chu Đại Phúc lấy tiền đưa cho bà để bà im miệng không hỏi nữa. Chu Vũ Hàm còn tưởng nương của nàng liền học theo bà ngoại giữ vững chính sách nắm quyền trong nhà không buông tay.

Vương thị càng đếm càng vui vẻ, có bốn lượng a. Vương thị cũng không còn lo chuyện tiền nong, phòng ở cũng có thể sửa lại, đồ cưới sang năm cũng có thể đặt mua. Vương thị không cần về nhà mẹ đẻ để mượn tiền, bằng không nhị tẩu mà biết liền khiến gia đình bất an. Nguyên lai vì mấy năm trước bởi vì Tiểu Hải sinh bệnh hỏi mượn nương mấy trăm văn tiền, vừa đúng lúc bị nhị tẩu thấy được, ở nhà náo loạn một trận, nói cái gì nữ sinh ngoại tộc còn đến vòi tiền da mặt thật dày. Nói Lý thị lấy tiền trong nhà nuôi dưỡng nữ nhi, liền kếm chút đem Lý thị bệnh một chập. Vương thị nói gì cũng không còn muốn mượn tiền kia, sau lại đi hỏi đường thúc mượn tiền.

Đợi đến lúc ăn cơm xong, Vương thị liền quyết định gọi người ta đến xem để sửa chữa, Chu Đại Phúc thì đi ra ngoài xem ngày nào hoàng đạo để động thổ, sau lại đến nhà đường thúc nói một tiếng để Tiểu Hải cùng Tiểu Hàm ở tạm nhà đường thúc. Về phần hấn cùng Vương thị thì dọn đến ở tạm phòng bếp.

Lúc chạng vạng, Tiểu Hải trở về, Chu Đại Phúc lại nói với cả nhà: “Ta gọi thôn trưởng xem qua hai mươi tám tháng mười là ngày lành, chính là ba ngày sau tiến hành động thổ. Ta nói qua với đường thúc, Tiểu Hàm ở với Tiểu Đào, Tiểu Hải ở cùng Trụ Tử. Ngày mai ta đi xem người nào ở nhà. Hai ngày nay hai đứa các người giúp đem đồ đạc chuyển ra bên ngoài, ta đi xem gỗ tốt hay xấu, ba ngày sau chúng ta động thổ khởi công.” Chu Đại Phúc hoàn công ngày thứ hai cả nhà xuất động, đến các hộ chào hỏi thỉnh người đến hỗ trợ, ở quê một phen phụ nhân đến hỗ trợ cũng không tính là thợ khéo, chính là lần này người giúp ta nấu cơm, lần sau nhà người mời khách cần làm gì, ta lại hỗ trợ cho nhà người. Chính là trao đổi sức lao động.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngày thứ hai, thời điểm Chu Đại Phúc đi tìm sư phụ Ngô trong thôn, hấn ở vùng quê này rất có tiếng tăm, có hấn đến chỉ huy xây nền nhà, bố cục phòng ở thì quả thật không sai. Lại cùng người xung quanh thảo luận tốt về thời gian khởi công một cách chính xác, tiếp theo lại đi lên núi nhìn xem có loại gỗ nào thích hợp hay không. Cây cỏ thụ được phân làm hai loại, một loại chuyên dùng để xây dựng nhà ở, phòng ốc, đều là loại cây đã trồng mười mấy năm, mỗi lần chặt một cây đều phải trồng bổ xung lại. Đây là từ thế hệ trước truyền xuống cho thế hệ sau, lưu lại cho hậu thế. Nếu mỗi người đều chặt phá lung tung thì về sau bọn con cháu dùng cái gì xài. Nếu người là đại gia bỏ ra mấy văn tiền là được, một thân cây có thể làm rất nhiều thứ này kia. Một loại chỉ có thợ mộc mới có thể mua được vật liệu này, là loại gỗ được chặt cách nhau một đoạn thời gian, được dùng để tu sửa từ đường, hoặc miếu thổ địa v.v.. (Kim: Nói thật là cái đoạn này nó rối lắm, ta edit mà cũng hoa cả mắt, chém cũng nhiều >.

Ngay từ đầu Chu Vũ Hàm nghe xong còn thật kinh ngạc, cô nhân cũng biết bảo vệ môi trường a, nàng còn tưởng rằng có thể tùy tiện sử dụng đâu. Bọn họ chỉ có ý tưởng đơn thuần duy nhất là lưu lại cho hậu thế, về phần tu sửa từ đường linh tính, phải là đại gia bỏ tiền ra.

Thời điểm ngày thứ ba Chu Đại Phúc còn muốn đi một chuyến đến Hối Tương Lâu cùng Triệu chương quây nói một tiếng rằng đoạn thời gian này sẽ không thể đến đưa đồ ăn được, Chu Vũ Hàm bĩu môi muốn nói Triệu chương quây căn bản không cần chút đồ ăn này của người, ngầm lại vẫn là không nên nói vừa vịn nhìn xem Triệu chương quây bên kia có mạng tin tức đến hay không!

Nói đến Triệu Chương quây bên này từ sau khi Chu Vũ Hàm đi rồi liền suy xét xem bút sinh ý này có lời không, thân thể hai lão nhân gia trong nhà ngày càng kém, sự tình kéo dài hai ba năm rồi. Tam gia chờ hai năm nay, đã lâu như vậy cũng nên để Đại gia biết vẫn còn một vị gia. Nếu lần này có thể làm đến vài chục món ăn cũng có thể nổi danh một phen, mặc dù Tam gia bảo chờ một thời gian nhưng chút đồ ăn này có thể khiến họ kiếm thêm. Hấn đang suy nghĩ tiểu nương tử này làm sao có thể làm ra nhiều đồ ăn như vậy, xem ra phải kiểm người dò xét nhà bọn họ. Nghĩ đến chuyện này hấn lập tức cho người mang phong thư đưa cho Tam gia, báo cáo chuyện này.

Đợi đến khi Chu Đại Phúc đến, thời điểm tính tiền bên nói: “Chu đại ca nhà huynh đang xây phòng, thời gian này huynh cũng đừng đến, chờ phòng ốc xây xong hãy trở lại.”

Chu Đại Phúc cảm kích nói: “Triệu chương quây ta vốn cũng muốn đến nói chuyện này, không nghĩ đến ngài nói trước. Thật sự rất xin lỗi, chờ làm xong chuyện lập tức sẽ mang hàng hóa đến.”

Triệu chương quây cười cười nói: “Không có gì, huynh cũng đừng nóng nảy. Phiên toái huynh mang giúp đệ phong thư này cho tiểu nương tử nhà huynh, nói với nàng rằng đệ đồng ý đề nghị của nàng. Phiên toái nàng đến đây một chuyến.”

Cả một buổi sáng Chu Vũ Hàm đứng ngồi không yên, chỉ sợ Triệu chương quây không có tin tức. Đến thời điểm giữa trưa thấy Chu Đại Phúc trở lại lập tức chạy đến hỏi: “Cha, cái kia... Triệu chương quây có nói người mang cái gì về cho con hay không vậy?”

Chu Đại Phúc uống một ngụm nước nói: “Có nha, hấn nói đồng ý đề nghị của con, bảo con đi một chuyến.”

Vương thị đi theo vào phòng tò mò hỏi: “Tiểu Hàm đồng ý chuyện gì vậy? Sao không nghe con nói qua!”

Chu Vũ Hàm nhìn thấy cha mẹ nàng tò mò thì bật cười meo meo nói: “Chờ ngày mai con trở về, sẽ nói với mọi người. Bảo đảm mọi người sẽ rất vui mừng.”

Chu Đại Phúc vừa nghe Chu Vũ Hàm bảo ngày mai còn muốn đi, thì liền nói nữ hài tử đi không an toàn muốn cùng nàng đi chung. Vốn chuẩn bị ngày mai chuyển nhà, xem ra tối hôm nay ngủ ít một chút, làm nhiều thêm một chút. Chu Vũ Hàm ở một bên nghe Chu Đại Phúc nói, liền ôm ông nói liền cha thật tốt. Chu Đại Phúc đứng yên chút cứng ngắc, con trai và con gái cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng ông gần gũi như vậy đâu. Vương thị ở một bên nhìn thẳng vào Chu Đại Phúc đang Ngượng ngùng, giúp ông giải vây, nói đến giờ cơm trưa, kêu Chu Vũ Hàm giúp nàng bụng thức ăn. Chu Đại Phúc thấy Chu Vũ Hàm đi ra ngoài nghĩ rằng cái cảm giác có người dựa dẫm thế này thật sự rất tốt.

Buổi chiều Vương Thị cùng Chu Đại Phúc đang ở bên cạnh nhà kho dọn dẹp đem đồ đặt vào ngăn tủ bên dưới cái bàn. Đêm nay khá buồn ngủ nên tính ngày mai mới chuyển cái giường ra ngoài. Đợi đến khi mọi thứ lộn xộn tạm ổn thì ba người đều mệt không đứng nổi nữa, giờ phút này Chu Vũ Hàm thật sự rất hâm mộ Tiểu Hải. Bởi vì hai ngày này Tiểu Hải ngủ nhờ tại nhà đường thúc của Chu Đại Phúc, cùng Trữ Tử chơi đùa đặc biệt vui vẻ.

Trước khi khởi công một ngày Chu Đại Phúc cùng Chu Vũ Hàm sáng sớm liền chuẩn bị đi vào trong thành, Chu Vũ Hàm mặc dù đến đây cũng lâu rồi nhưng bây giờ mới biết thị trấn nhỏ này gọi là huyện Thông Hải, bởi vì nơi này có con sông không lớn là nhánh của sông Đông Hải, sông Đông Hải có thể hướng sang nước ngoài, cho nên gọi là huyện Thông Hải. Từ nơi này đến tỉnh thành chỉ một ngày đường hành trình liền đến cho nên kinh tế thật phát triển. Chu Vũ Hàm đến nơi này không có tiếp xúc qua người nào, tin tức này là do lúc Vương Thị cùng Chu Đại Phúc tán gẫu nghe được, có nhiều điều do Tiểu Hải nghe thầy giáo nói xong trở về nói cho nàng. Cho nên những điều nàng biết đến rất hạn chế. Ngay từ đầu nhìn thấy thôn thật cũ nên cho rằng nơi này là địa phương nghèo hẻo lánh, sau này mới phát hiện thôn này coi như cũng tốt, có ăn có ở so với nhiều chỗ không có ăn, áo rách quần manh [1] tốt hơn nhiều. Chẳng qua nông dân vĩnh viễn đều là vất vả cả đời, cho nên không biết phát triển.

[1] Áo rách quần manh = quần áo tả tơi, chấp vá.

Đến Hối Tương Lâu, Triệu chương quỳ đã đứng sẵn chờ họ, thấy Chu Vũ Hàm đến lập tức ra đón tiếp: “Tiểu nương tử đến rồi, chúng ta vào trong ghé lô nói chuyện đi.”

Chu Vũ Hàm còn sợ bọn họ mời ở lại dùng cơm, thời gian đã không còn kịp. Suy nghĩ muốn Chu Đại Phúc trở về nhà trước, dừng ở đây trị hoãn thời gian. Chu Đại Phúc không đồng ý, nói buổi chiều sẽ quay trở lại. Triệu chương quỳ nghe bọn họ nói như vậy bèn nói giờ Dậu sẽ đưa nàng trở về, bảo ông không cần lo lắng, Chu Đại Phúc lúc này mới vội vàng trở về, công việc trong nhà quả thật khá nhiều, một mình Vương thị sợ là giải quyết không nổi.

Chu Vũ Hàm đi đến phòng ghé lô, Triệu chương quỳ cầm ra một tờ giấy đưa cho Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm nhìn ra đây là một khế ước phòng ở, đây là chứng từ bất động sản cổ đại, tâm trạng ương đối kích động.

Triệu chương quỳ nói với nàng: “Chu tiểu nương tử, cửa hàng này cách đây một con phố, tuy không đặc biệt tốt, nhưng vẫn là không tệ, chung quanh có một ít dân cư, bây giờ vẫn còn người đang buôn bán, trước năm sẽ chuyển đi.”

Chu Vũ Hàm vừa nghe xung quanh có người ở đã thật vừa lòng, có cửa hàng trên đường nàng thật không dám nghĩ. Liền hỏi Triệu chương quỳ đại khái phòng có bao nhiêu lớn, Triệu chương quỳ nói không tính là rất lớn, nhưng cũng không nhỏ, phía sau có một viện nhỏ, còn có mấy gian phòng cho người ở. Chờ lúc trở về sẽ mang nàng đi xem.

Chu Vũ Hàm tức thời cũng không cùng Triệu chương quỳ nói lời vô nghĩa, liền đi đến phòng bếp, hỏi hắn có thể kiếm người nào đem toàn bộ nhớ kỹ, mỗi ngày làm vài lần, nếu hương vị không giống có thể nhờ Chu Đại Phúc mang thư cho nàng. Triệu chương quỳ nghe xong cảm thấy có thể làm được, hắn cũng không sợ nàng gạt người, với lại người ghi nhớ là hắn. Mấy thứ này làm sao có thể để người khác ghi nhớ đâu!

Chu Vũ Hàm nói hắn đầu tiên là nhớ tên đồ ăn, thứ hai nhớ nguyên vật liệu, cuối cùng nhớ các bước. Triệu chương quỳ vừa nghe vừa ghi nhớ một cách rõ ràng.

Chu Đại Phúc về nhà nhìn thấy vợ mình cùng mẹ vợ, còn có chị vợ đang nói chuyện, bước lên hỏi: “Nương, đại tỷ mọi người đến lúc nào vậy. Hiện nhà có chút bừa bãi, chờ phòng ở làm xong hai người đến ở cùng Huệ nhi (khuê danh của Vương thị) vài ngày.”

Lí thị vui cười hớn hở nói: “Ngươi có phần hiếu tâm này nương rất vui. Ta cùng đại tỷ ngươi chính là đến để hỗ trợ” Vương gia đại tỷ gả đến thôn Hạ Hà cánh gần đây, liên tục sinh ba con trai, ở nhà chồng nói chuyện cũng có lực. Nghe tiểu muội nhà mẹ đẻ đang xây phòng liền cùng Lí thị đến xem có cái gì giúp được.

Vừa rồi Lí thị hỏi hai đứa nhỏ đi đâu, Vương thị nói với bà một đứa đi trường học đọc sách, một đứa đi lên trấn có việc, cụ thể chuyện gì thì không rõ, chị lớn họ Vương vốn định nhà em gái không có tiền thì cho mượn một ít, hiện tại xem ra nhà em gái trôi qua cũng không tệ, vừa cho đứa nhỏ đi học vừa xây lại phòng ở. Như vậy nàng cũng yên tâm, nàng là chị lớn phải giúp cha mẹ trông nom em trai, em gái, giúp tụi nó sống tốt, nếu trong nhà em trai, em gái có chút khó khăn, cả nhà cùng giúp đỡ. Bây giờ Chị lớn họ Vương thật thay em gái cao hứng. Mấy người còn ngồi nói chuyện phiếm với nhau, thì Vương thị bảo phải về, không làm phiền hai vợ chồng bọn hắn nữa. Trước khi đi mẹ Vương thị còn muốn lấy bạc đem ra, Chu Đại Phúc cùng Vương thị liên tục nói không cần, bạc trong nhà đã đủ, lúc này mẹ Vương thị cùng chị lớn họ Vương mới mang bạc rời đi.

Nói về bên này, Chu Vũ Hàm đang dạy tửu lâu một ít đồ ăn như “Cá luộc nước lèo, bắp cải xào, đầu cá chưng ột các thứ linh tinh”. Triệu chương quỳ viết đã chút môi tay, vừa viết vừa nói, tên nên sửa lại một chút nghe hay hơn. Nhìn sắc trời không còn sớm, Triệu chương quỳ nói tạm thời như vậy là được rồi. Qua đoạn thời gian bận rộn này lại viết tiếp. Chu Vũ Hàm nghĩ lại cũng thấy một buổi cũng không thể nào xong hết. Lại nói Triệu chương quỳ gọi một đầu bếp đến làm thử, thử xem có làm ra không. Lúc đầu bếp làm Chu Vũ Hàm ở bên cạnh nhắc nhở thêm một vài thứ.

Chu Vũ Hàm xem bọn họ làm vài món, Triệu chương quỳ kêu một tiểu nhị đến, gọi xe ngựa bọn họ thường ngồi mang theo Chu Vũ Hàm đi cửa hàng nhìn một chút, xem xong thì đưa nàng về nhà. Chu Vũ Hàm nghe thấy thì có chút giật mình, thấy chủ cửa hàng nhìn nàng, cũng không biết xấu hổ cẩn thận nhìn thử một chút, nhìn chung thấy bố cục không sai. Tức thời rất vừa lòng trở về.

Thời điểm đến nhà liền thấy Vương thị đứng trước cửa chờ nàng, Vương thị thấy nàng trở về liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dù có triệu chương quỳ đảm bảo bà vẫn lo lắng, thấy nàng không có việc gì trở về liền an tâm

Trời vào đêm Chu Đại Phúc mang theo Chu Vũ Hàm đến nhà đường thúc (chú họ), bảo Chu Vũ Hàm cùng Tiểu Đào ở cùng nhau một đoạn thời gian. Tiểu Đào cũng thật cao hứng, hiếm khi có một đại cô nương cùng nàng ngủ chung. Chu Vũ Hàm vừa thấy Tiểu Đào là một đứa bé hoạt bát sang sủa liền an tâm, nàng không muốn gặp gỡ một người khó chơi gây cho cha nàng thêm phiền toái.

Buổi tối đi ngủ Tiểu Đào không ngừng hỏi Chu Vũ Hàm ngày mai mặc quần áo nào đẹp mắt, làm tóc thế nào xinh đẹp. Nàng(TD) khó có bạn gái cùng góp ý kiến đương nhiên muốn hỏi nhiều một chút. Chu Vũ Hàm bị nàng hỏi đến á khẩu, không ngừng nói tốt, thẳng đến khi hai người lên giường ngủ. Ai biết buổi tối vừa mới ngủ Tiểu Đào như con bạch tuộc bò đến. Chu Vũ Hàm chỉ có thể than trời trách đất thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Xây nhà mới

Buổi sáng ngày hai mươi tám tháng mười, cả nhà Chu Đại Phúc động thổ (đào móng) lần đầu tiên, khí thế ngất trời, cùng nhau cố gắng.

Vào ban ngày, Chu Vũ Hàm giúp đỡ Vương thị làm chút chuyện, sau đó còn phải may giá y cho mình, hơn nữa còn phải ứng phó với vấn đề của Tiểu Đào đưa ra. Nhưng Chu Vũ Hàm vẫn rất thích Tiểu Đào, có đôi khi sẽ giúp nàng ấy trang điểm hay làm kiểu tóc đẹp mắt. Chu Vũ Hàm cảm thấy Tiểu Đào là một người vui vẻ, về sau có nam nhân nào cưới nàng ấy phỏng chừng trong nhà sẽ có tiếng cười thoải mái không ngừng.

Chu Vũ Hàm cũng quen biết không ít hàng xóm, ví dụ như thím Trương nương Đán Đán là một nữ nhân làm việc rất lanh lẹ nhanh nhẹn. Nương Tiểu Đào là một phụ nhân hay ngại ngùng. Không biết làm sao có thể sinh ra một Tiểu Đào như thế, nữ nhân ở cổ đại chưa kết hôn cũng không thể tùy tiện chạy đến nhà khác nói chuyện phiếm, nếu không sẽ bị người khác nói nhảm thoại (lĩnh tinh), hơn nữa Chu Vũ Hàm cũng không thích ra khỏi nhà, cho tới hôm nay cũng chỉ quen biết có mấy người thôi.

Trải qua hơn một tháng, nhà Chu Vũ Hàm đẩy nhanh tốc độ xây phòng ở, ngày mừng mười tháng mười hai đã kết thúc toàn bộ. Vốn có thể xây xong sớm một chút để ở, nhưng Chu Vũ Hàm mãnh liệt yêu cầu dựng thêm một cái phòng tắm, toilet bên cạnh cũng làm thành loại ngồi. Tuy nàng ở nhà dùng không lâu nữa, nhưng tốt xấu gì cũng coi như được hưởng thụ. Cái loại toilet trước kia rất bất tiện. Ngược lại Chu Đại Phúc và Vương thị nhũn mỳ, đắn đo suy nghĩ mãi mới chấp nhận được nhà vệ sinh kiểu này.

Chu Vũ Hàm đưa tiền tiêu cho bọn họ mua đồ cưới, lại nói cho bọn họ biết nàng nói chuyện với Triệu chương quỳ về sinh ý ở cửa hàng để bọn họ khỏi lo lắng. Vương thị nghĩ cũng được, Triệu chương quỳ cũng đã tìm bà mấy lần, chờ xây xong phòng ở lại đến hỏi bà. Còn phải mua nhiều thứ, tiền này tất nhiên phải nhận.

Trong quá trình xây nhà, Chu Vũ Hàm thấy rất nhiều kiến thức về tập tục nông thôn trước kia chưa thấy qua. Tỷ như lễ Thượng lương (lợp nóc nhà), Chu Vũ Hàm không nghĩ tới trước khi Thượng lương còn có quá trình rất phức tạp.

Trước khi Thượng lương, sư phụ xướng(*) một khúc ca, vừa xướng vừa dùng bầu rượu để uống rượu, từ đầu cột đến cuối cột. Sau đó chủ nhân phát "hồng bao" cho công nhân. Tiếp theo, các sư phụ chào hỏi qua nhau, liền kêu "Đại cát đại lợi!". Dùng dây thừng kéo cây trụ nóc lên, đầu phía đông cao hơn phía tây chậm rãi đi lên, phía đông là nơi Thanh Long tọa, phía tây là nơi Bạch Hổ tọa, Bạch Hổ phải thấp hơn Thanh Long. Sau khi làm lễ xong có một chút điểm tâm, mà dân quê nơi nào mua được nhiều như vậy, trên cơ bản chỉ cho tiểu hài tử ăn. Ánh mắt Chu Vũ Hàm đều nhìn thấy, xây nóc nhà ở đô thị hiện đại đâu có nơi nào còn tập tục gì rườm rà.

Hơn một tháng trước, Triệu chương quỳ đến tìm nàng hai lần, đều là Chu mã phu tới đón. Ngay từ đầu Vương thị và Chu Đại Phúc còn lo lắng, sau này cùng Chu mã phu ăn một bữa cơm, Chu Đại Phúc cũng cảm thấy hắn là một người tốt, Chu Vũ Hàm ở một bên nhìn thấy rất ngạc nhiên.

Đợi đến khi xây xong phòng ở, hai người Chu Đại Phúc và Vương thị đã gây một vòng lớn, nhất là Chu Đại Phúc. Bất quá hai người rất có tình thần. Tiểu Hải thế mà lại béo ra. Chu Vũ Hàm nói nó không có lương tâm, Tiểu Hải thấy buồn bực, mỗi ngày nó đều đọc sách vì sao vẫn béo.

Vào ban đêm, Chu Đại Phúc cho Tiểu Hải cùng Chu Vũ Hàm chuyển về nhà mới, Chu Vũ Hàm ước gì chạy thật nhanh về nhà nhưng bị Tiểu Đào một phen nước mũi nước mắt luyến tiếc nàng đi, mấy ngày nay Tiểu Hải cùng Trụ Từ cũng có tình cảm rất tốt, cũng luyến tiếc tách ra. Vẫn là Vương thị nói cách nhà nhau gần thường đến chơi là được. Trở về nhìn trong nhà thấy gia cụ thiếu đến đáng thương. Chu Đại Phúc nói mấy thứ này chậm rãi bổ sung sau.

Ngày hôm sau còn phải thỉnh thân bằng cố hữu cùng hàng xóm đến ăn cơm, cho nên Vương thị đến dặn người giết heo để lại hai mươi cân thịt heo bảo hắn mang đến nhà.

Chu Đại Phúc bảo người mang tin tức đến báo cho một nhà nhạc phụ và hai người tỷ tỷ cùng tỷ phu của Vương thị. Lại nhờ lão sư của Tiểu Hải- Vương phu tử làm tiên sinh ghi sổ sách để về sau nhà ai có việc gì thì trả lễ cho thích hợp. Vương phu tử này khảo rất nhiều lần mới thi được tú tài, về sau khảo nhiều năm nữa cũng không thi được cử nhân, trong nhà không cung cấp tiền nổi nên ông đành phải đi dạy học. Ông ấy cũng cảm thấy chính mình thật sự thi không được, hai năm trước cũng nghỉ ngơi không đi thi cử nhân nữa liền an tâm ở nhà dạy học. Dùng bút mực kiếm sống.

Vương thị quyết định tiệc rượu lần này để cho Chu Vũ Hàm toàn quyền làm chủ, nếu không về sau đến nhà chồng không có bà dạy dỗ, đến lúc đó có vấn đề gì thì không biết xử lý làm sao. Vương thị nói với nàng muốn cho mọi người ăn cảm thấy vừa lòng nhưng lại không thể tốn kém nhiều, bằng không tiêu phí rất nhiều. Chu Vũ Hàm rối rắm, đồ ngon mà giá thấp, có chút khó khăn a!

Ăn cơm lúc trời chạng vạng tối, khi ngủ Chu Vũ Hàm vẫn luôn suy nghĩ, đại khái có sáu bàn. Cậu, bà ngoại còn có một nhà di ngôi hai bàn, bên nhà cha nàng không có nhiều thân thích một bàn là được rồi, trọng yếu nhất là nhà vị hôn phu của nàng cũng tối, còn lại chính là hàng xóm. Suy nghĩ miễn man cư nhiên lại ngủ mất. Sáng sớm hôm sau, Chu Vũ Hàm dậy sớm, chuẩn bị xong đồ ăn, mùa đông không có đồ ăn gì ngon, không bằng ăn lẩu, vừa tiết kiệm lại lợi ích.

Cùng thương lượng Vương thị một chút, thời này đã có lẩu nhưng cái tên kêu là nồi đun nước. Vương thị thấy ý tưởng rất hay, trời cũng lạnh, mùa đông lại không có đồ ăn gì, nồi đun nước là cái lựa chọn tương đối tốt, xem ra nữ nhi cũng có khiếu làm đờng gia rồi.

Lại lôi kéo Vương thị đến nơi giết heo, hỏi hấn có để lại xương không, có thể đưa cho nhà nàng mang về không. Người giết heo cũng làm buôn bán, nói Vương thị mua nhiều thịt như vậy đương nhiên miễn phí tiền xương, vừa nghe Chu Vũ Hàm nói lập tức làm ngay, gọi tiểu tử nhà mình đưa xương đến cho nàng. Vương thị còn đi hỏi một chút xem nhà ai có dê muốn bán, Vương thị có chút luyến tiếc, một con dê đại khái hơn bốn trăm văn, thịt dê có rất ít người thích ăn, mọi người đều cảm thấy có vị tanh nồng. Chu Vũ Hàm làm công tác tư tưởng nửa ngày mới thuyết phục được bà.

Chu Vũ Hàm về nhà đem xương rửa sạch để một chút gừng hành tỏi vào cho ngấm gia vị trước rồi mới bắt đầu hầm nước lèo, sau đó đi chuẩn bị một ít cải xanh, khoai tây, củ cải cùng thịt heo, thịt dê, đáng tiếc là không có thịt bò. Qua một lúc có mấy phụ nhân đến hỗ trợ, Chu Vũ Hàm nhờ các thẩm thẩm này giúp nàng can mị sọi, làm đủ sáu bàn ăn, Chu Vũ Hàm vừa mới nghĩ đến món chính của buổi tối liền ăn mỳ sọi.

Chờ Vương thị đem dê mua về, còn nhắc nhở bảo với Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm trực tiếp sai cha nàng giết. Sau đó lại nhờ mấy vị bá nương xẻ thịt đem thịt dê xái thành một phiên mỏng.

Lúc giữa trưa, nhà mẹ đẻ Vương thị và cố hữu thân thích đã đến, nhà Đại gia tử là đến muộn nhất. Cơm trưa chưa kịp làm xong, để nhà Đại gia tử ăn trước một ít điểm tâm lại bắt đầu vô bếp nấu ngay. Đến buổi tối mọi người đều đến đông đủ, một ngày không ngừng can mị sọi, cắt thịt mỏng. Buổi tối lúc ăn cơm Chu Vũ Hàm lại ở trong bếp làm một nồi lớn cảm tạ mọi người, mấy nữ nhân gia lúc ăn cơm đều ăn vội, các nàng nói bên ngoài ăn xong mà bên trong còn đang ăn.

Bên ngoài truyền đến thanh âm cười đùa cùng ồn ào, còn có tiếng la của tiểu hài tử. Nhiều người ăn xong còn ca tụng Vương thị nấu canh rất có hương vị, nói chung mọi người đều thích.

Chu Vũ Hàm bỗng nhiên nghĩ đến không biết hấn (chị vị hôn phu) ăn cảm thấy hương vị ra sao, bây giờ nghĩ đến hấn tự nhiên đỏ mặt một chút. Chờ Chu Đại Phúc tiễn hết khách nhân ra về, Chu Vũ Hàm đã mệt không thở nổi.

Buổi tối cả nhà ngủ ở trong nhà mới, nam nhân vừa uống rượu vừa nói chuyện mà đã có người trực tiếp gục xuống bàn ngủ gáy khò khè. Tiểu hài tử và Tiểu Hải ở cùng nhau đã đi ngủ sớm, nữ nhân ngủ cùng nhau để trò chuyện.

"Tiểu muội, nhà ngoại bây giờ tốt rồi. Có tiền cũng đừng quên nhị tỷ nha." Nhị tỷ Vương thị Vương Quyên chưa xót nói.

"Đúng vậy! Tiểu cô cũng nhớ giúp ca ca ngoại" Lê Hoa Tỷ bắt đầu lên tiếng. Vừa nói xong Vương Quyên liền trừng mắt liếc nàng ta một cái, ý tứ là ngoại quản cái khi gì.

"Ta và cha đứa nhỏ, hai người vất vả hai mươi năm, mới dựng lên cái nhà ngôi. Các ngoại đã nói như vậy, các ngoại đến cùng có tâm tư gì? Có phải muốn xem chúng ta ở nhà tranh mãi mới vui về." Vương thị vừa nghe lời nói của hai người này liền bốc hỏa.

"Được rồi, được rồi. Người một nhà đừng nên làm hỏng hòa khí, Tam muội vất vả mấy năm nay không phải ngóng trông ngày hôm nay sao? Chúng ta làm tỷ muội cũng nên vui vẻ cho muội ấy đi?" Đại tẩu Vương thị nói lời ba phải.

"Đều cảm miệng hết cho ta, nhà các ngoại ai không phải ở nhà ngôi, Tuệ Tuệ vất vả nhiều năm, hưởng chút phúc các ngoại đã nhìn thèm mắt. Có cái gì bất mãn theo ta nói." Đại tỷ không hổ là đại tỷ, nói xong mọi người đều cảm miệng.

"Được rồi, người một nhà dù sao cũng là người một nhà, nói xong cũng đừng để ở trong lòng. Đại tỷ con nói rất đúng, các ngoại so với Tuệ Tuệ đều nhiều tuổi hơn, nhưng Tuệ Tuệ thoát nhìn biết suy nghĩ hơn so với các ngoại, ta nhìn thấy mà đau lòng. Các ngoại làm tỷ muội nhìn không thấy sao? Ai! Nếu lão noan đừng trách ta trở mặt."

Chu Vũ Hàm quay đầu nhìn Vương thị, bà khóc ngã vào trên người Lí thị, nhìn lại nương mình rõ ràng mới hơn ba mươi tuổi nhưng hai bên tóc mai đã có chút bạc, trên tay tất cả đều là vết chai.

Trong phòng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Vương thị, Lí thị cùng Đại tỷ đã đỏ hốc mắt.

Nhị tỷ Vương thị thấy loại tình huống này cũng có chút khó chịu, nàng thấy thời điểm muội muội vất vả cũng rất đau lòng, thường xuyên mua này nọ cho

nàng. Bây giờ thấy nàng ấy có tiền liền chua xót. Thực ra chính nàng cũng không tưởng được, nếu Chu Vũ Hàm biết bà ta có ý nghĩ này trong lòng khẳng định hô to biến thái, muốn kêu lang trung đến xem.

Về sau cả nhà đều không có ý định nói chuyện nữa, và lại rất mệt liền đi ngủ.

Chu Vũ Hàm không biết người kia về nhà đang nằm ở trên giường cười tủm tỉm. Hắn nghĩ nàng nấu ăn có hương vị rất ngon, nghe thấy có người khen nàng hẳn cũng có chút vinh dự, cảm thấy về sau chắc hẳn có lộc ăn rồi.

Tuy hắn chưa nhìn thấy nàng nhưng nghe được giọng nói của nàng trong trẻo, thanh thúy rất dễ nghe. Hắn cũng không muốn cười về một người hay thẹn thùng không thích nói chuyện, nếu cả hai người đều không nói lời nào cũng chẳng có ý gì hết.

Bây giờ hắn ngẫm lại cưới vợ có lẽ là một quyết định đúng đắn, nhị thẩm nói với hắn đã nhặt được bảo bối, là tiểu cô nương xinh đẹp, bảo hắn yên tâm đi. Hắn thật sự muốn chạy vào nhìn nàng ấy nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Hắn hi vọng nhanh đến ngày thành thân, trong lòng hắn thề sẽ luôn bảo hộ nàng, để cho nàng sống những ngày bình yên, hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mừng năm mới

Khoảng thời gian gần đây, Chu Vũ Hàm hay ngốc lảng im lặng ở nhà may giá y cho mình, dù sao cũng không còn nhiều thời gian, nếu không may gấp chắc không kịp rồi. Bọn Tiểu Hải đến học đường mấy ngày nữa cũng được nghỉ phép, bây giờ đệ ấy và trường học đang chờ mong nhanh đến lễ mừng năm mới.

Chu Đại Phúc từ lúc làm xong phòng ở, về sau luyến tiếc bỏ tiền kêu thợ mộc làm ngăn tủ quần áo, ông lấy thêm ít tiền đi mua một ít vật liệu gỗ mang về nhà làm mấy giá cụ giản lược thô sơ. Nhưng mà, băng ghế và một ít gương hòm thường dùng trong nhà phải giao cho thợ mộc làm, chính mình làm không rần chắc bằng họ. Nếu mình làm tốt rồi thì cần thợ mộc làm gì?

Vương thị càng không cần phải nói, bẽ bộn rất nhiều việc, nấu cơm giặt quần áo, còn cùng đại thẩm hàng xóm bát quái tin tức trong thôn, nhà ai có đứa nhỏ thế nào đều biết rõ. Chu Vũ Hàm thấy bây giờ tốc độ truyền tin bát quái không chậm hơn so với hiện đại đâu.

Cứ như vậy bình đạm qua ngày, đã có hương vị tết truyền đến. Bởi vì hai mươi ba tháng chạp đã là gần hết năm cũ. Ngay từ đầu, Chu Vũ Hàm còn không biết năm cũ là phải làm gì, nghe Vương thị cùng Tiểu Hải nói một hồi liền minh bạch, năm cũ này là bắt đầu hoạt động ở tết âm lịch có hai chuyện chủ yếu: tảo mộ* và cúng ông táo.

(*): tảo mộ

Chu Vũ Hàm không biết tết ông táo** là cái gì, sau này nhìn mới biết được chính là cúng bái vị thần Táo Quân trong phòng bếp kia. Truyền thuyết là Ngọc Hoàng Đại Đế phong “Cửu thiên Đông trù Tư mệnh Táo vương phủ quân”, phụ trách quản lý nhà bếp của các gia đình. Mấy ngày hôm trước, Vương thị còn muốn làm "Cúng ông táo đường", chính là đường hồ, sau đó Chu Đại Phúc cùng Tiểu Hải bái lạy Táo Quân để cầu phúc, dùng đường ngăn chặn miệng Táo Quân một chút, để ông nói tốt với Ngọc Hoàng Đại Đế. Tế xong táo đường rồi phân phát cho bọn nhỏ ăn. Đương nhiên, chỉ có thể là nam tử mới được cúng ông táo, nữ nhân không thể làm, Chu Vũ Hàm nghe tập tục này có vẻ nghiêm trọng, về sau đỡ nàng càng đỡ phiền phức một chút.

(**) hay còn gọi tết Táo quân.

Đến ngày thứ hai, cả nhà cổ động viên muốn tổng vệ sinh. Thực ra phòng ở mới không có bẩn nhiều, nhưng Vương thị nói đây là quy củ cần phải làm, muốn đem một năm xúi quẩy cùng vận xui đuổi đi để nghênh đón một năm mới đã đến.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày đều bẽ bộn nhiều việc, phải làm bánh bao thịt, thịt heo xào rau cải xanh, phải đem đồ ăn cùng thịt heo nấu cho tốt. Một đến nỗi hai cái cánh tay Chu Vũ Hàm đều mỏi. Phải giúp Vương thị hấp bánh bao, nhà bọn họ ít người cho nên cùng Trương gia cách vách làm chung để hấp với nhau. Trước kia đều là Trương gia hấp bánh, nhưng năm nay Chu gia tu bổ phòng ở mở rộng rồi, liền quyết định làm trong nhà của Chu gia.

Sáng sớm Vương thị gọi Chu Vũ Hàm dậy, nói là để nàng trông lửa. Chu Vũ Hàm nghĩ lửa này còn muốn trông như thế nào? Sau này mới biết được, lửa không thể quá lớn cũng không thể quá nhỏ, nếu không bánh bao hấp ra rất cứng không thể ăn. Một bên trông lửa nhằm chắn, Chu Vũ Hàm sờ tay ấm áp liền lấy hầu bao ra thêu.

Thím Trương cũng chính là nương Đần Đần vừa tiến vào liền trêu ghẹo nói: "Ui, nương cháu chưa gả đi đã vội thêu đồ cưới rồi, cháu muốn gả đi sớm như vậy hả?"

Chu Vũ Hàm bị thím ấy nói vậy thấy thật ngượng ngùng, muốn đứng lên đi ra ngoài cũng ngại. Vừa vặn Trương gia nãi nãi đi vào nói: "Ngươi cho là ai cũng mạnh mẽ giống ngươi, không biết e lệ?"

Nói cái này, thím Trương lại thấy xấu hổ, người ở trong phòng đều nở nụ cười. Vương thị còn nói đến thời gian trước đây thím Trương sinh đại nữ nhi mập mạp thế nào. Vừa nói đến cái này, thím Trương lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, khoe bộ dáng đứa nhỏ đáng yêu. Hai nàng dâu ở bên cạnh cũng nói giúp. Thím Trương gả đến Trương gia sinh ba nam hai nữ, đều đã thành thân, Đản Đản là nhỏ nhất. Người một nhà tính tình đều hùng hùng hổ hổ, thím Trương nói không thích nhất là loại người ruột công công vẹo vẹo, nói chuyện một chết, cho nên tìm nàng dâu đều là người thành thật nhanh nhẹn.

Trò chuyện một hồi, đã chín bánh bao hấp mẻ đầu, Đản Đản cùng Tiểu Hải khẩn cấp cầm lấy ăn, ăn đến cái thứ ba bụng liền no căng, hai người lại bắt đầu náo gỏi bánh bao, Vương thị cho mỗi người một cục bột nhỏ chơi đùa.

Hai nhà có sáu nữ nhân đồng lòng hợp lực nặn bánh bao rất nhanh đều đã hấp xong, trời đã bắt đầu tối dần. Hai người Chu Đại Phúc cùng Trương đại thúc đã trở lại cầm một xấp câu đối, sáng sớm hai người phải đến nhà Vương phu tử giúp đỡ Vương phu tử làm việc, bởi vì Vương phu tử đã lớn tuổi, không có con ở bên cạnh. Người trong thôn cách vài ngày đều sẽ đến giúp đỡ Vương phu tử chẻ củi, nấu nước, dọn nhà, ... Hôm nay hai người giúp đỡ làm xong việc, Vương phu tử nói viết câu đối cho bọn ông cầm về.

Về nhà, Chu Đại Phúc liền nói sang năm sẽ để Tiểu Hải viết câu đối. Đản Đản cũng đòi năm nay phải đi đọc sách, Trương đại thúc vừa nghe con nói cảm thấy rất có tiền đồ, hai đứa con trai khác cũng không được đọc sách, đứa này là nhỏ nhất, lập tức đồng ý. Vài năm sau, Trương đại thúc cảm thấy quyết định của ông năm đó vô cùng chính xác.

Về phần cơm chiều đương nhiên vẫn ăn bánh bao, Chu Đại Phúc ăn vẫn thấy ngon. Tiểu Hải đã ăn suốt một ngày, đã không còn hứng thú ăn bánh bao nữa, ăn một cái liền không có khẩu vị. Chu Vũ Hàm cũng cảm thấy khẩu vị không dậy nổi, dù cho ăn cái gì mà ăn nhiều cũng đều chán như vậy.

Chờ buổi sáng ngày hôm sau liền bắt đầu dán câu đối, ngay từ đầu Chu Vũ Hàm còn không biết rõ dán trái phải thế nào, nhìn cha dán rất nhanh nhẹn liền hỏi ông, ông nói ngày hôm qua Vương phu tử đã nói cách dán cho ông biết một lần. Chu Vũ Hàm cười ngất, tốt xấu gì chị đây cũng là sinh viên chưa tốt nghiệp làm sao liên câu đối*** thế nào cũng không phân biệt được. Nhìn nửa ngày, Vương thị nói nàng đừng thêm phiền nữa liền túm nàng đi rồi.

(***) liên câu đối : liên là cặp câu; đối là sóng đôi / đối nhau. Đối liên là một cặp câu sóng đôi / đối nhau

Ngày hai mươi tám, Vương thị nấu nước nóng để toàn gia tắm rửa chuẩn bị nghênh đón tết trừ tịch, Chu Đại Phúc đã đem râu cạo sạch sẽ. Suốt đêm Vương thị đã đem quần áo giặt sạch, nếu không giặt hết phải kéo dài tới sang năm, nhà nông dân làm sao có nhiều quần áo để đổi như vậy.

Đến ngày ba mươi, sáng sớm Vương thị đã bắt đầu vội vàng nấu cơm, cũng giết một con gà, Chu Đại Phúc giúp đỡ nhóm lửa, một hồi cho lửa lớn một hồi muốn lửa nhỏ, hai người phối hợp thiên y vô phòng (vô cùng ăn ý).

Tiểu Hải đứng ở bên cạnh, đồ ăn gì chín đều đưa cho nó nếm thử, Chu Vũ Hàm đi vào thấy có không ít đồ ăn, thịt gà kho tàu, bánh trôi thịt, còn có cá, có thịt heo, lần trước còn thừa lại chút thịt dê. Lúc Vương thị mua thịt còn lấy thêm ít xương to, mang về nhà hầm canh, buổi tối chuẩn bị ăn lẩu. Đây là muốn đem đồ ăn một năm ăn luôn một lần sao? Rau dưa cũng không có mấy, tất cả đều là thịt.

Nhân gia mừng năm mới đều có chút thịt cá, để đứa nhỏ ăn no. Huống chi năm nay Chu gia buôn bán cũng lời không ít tiền. Đương nhiên muốn bồi bổ cho tốt. Chu Vũ Hàm đi đến trước viện thấy các nhà khác cũng náo nhiệt. Có tiểu hài tử cầm thức ăn ở trước mặt đồng bọn khoe khoang một vòng lại đặt trở về bỏ vào miệng ăn.

Tiếng cười của mọi người tựa hồ như nghênh đón năm mới đã đến. Chu Vũ Hàm nhớ tới đời trước lễ mừng năm mới luôn lạnh tanh, ăn cơm chiều xong sớm rồi đến nhà thúc thúc, nhìn một nhà ba người bọn họ, Chu Vũ Hàm cảm thấy chính mình thật dư thừa. Ngay từ đầu còn có thể trốn ở trong chăn túi thân khóc, sau này cơm nước xong liền lập tức trở về. Đến nơi đây, nàng đã thật lâu không nghĩ tới đời trước, bỗng nhiên có chút cảm khái.

Đến buổi tối, cả nhà ngồi ở trước cái bàn, nghe Chu Đại Phúc lên tiếng tổng kết, Chu Vũ Hàm lý giải ý ông chính là không ngừng cố gắng, sang năm lại cố gắng kiếm tiền. Lời nói mang tính lãnh đạo cỡ nào a. Nói xong rồi ăn cơm, Vương thị đã sớm nói cá không thể ăn, bởi vì cá này đại biểu 'Giàu có' cùng 'Hàng năm sung túc', tượng trưng cho tài phú cùng may mắn năm sau.

Cả nhà cơm nước xong, khâu đoạn kế tiếp chính là thời điểm Tiểu Hải chờ mong nhất, phát tiền mừng tuổi. Lúc trước Vương thị và Chu Đại Phúc mỗi người cho một văn tiền liền đuổi đi rồi, năm nay kiếm thêm được chút tiền nên mỗi người cho mười văn, làm Tiểu Hải vui vẻ nửa ngày. Phát tiền mừng tuổi xong toàn gia phải đón giao thừa, phải chờ tới hôm sau mới mở cửa tiếp đón thần tài vào nhà. Tiểu Hải thức không nổi đã sớm ghé vào trên đùi Vương thị ngủ, Chu Vũ Hàm cũng ngủ gà ngủ gật, muốn mở mắt ra mà không được, nhưng nàng không còn là tiểu hài tử nữa nên không thể trực tiếp nằm xuống ngủ, chỉ có thể ngồi gáp.

Tướng Văn lôi kéo đệ đệ ngồi đối diện hẳn ở trên giường nói: "Tiểu Vồ ! Năm mới sang năm có người ở cùng chúng ta. Còn có thể làm rất nhiều đồ ăn ngon cho chúng ta ăn." Nói xong chính mình nhìn không được cũng nở nụ cười.

"Phải làm đồ ăn ngon hơn huynh nhé, nhiều người mừng năm mới cũng náo nhiệt hơn. Qua hai năm nói không chừng lại càng náo nhiệt." Tướng nhị lang xem đại ca hẳn trương ra bản mặt tươi cười, trong lòng cũng thấy vui vẻ. Trọng yếu nhất là về sau không còn người làm đồ ăn khó ăn đến tàn phá hẳn nữa.

"Cũng đúng, qua vài năm nữa để chị dâu đệ tìm cho đệ một nàng dâu, chúng ta càng náo nhiệt hơn." Tướng đại lang cố ý trêu ghẹo nói.

Nói như vậy làm Nhị lang càng ngượng ngùng, hẳn và huynh trưởng đều là người không thích nói chuyện. Hôm nay nói nhiều lời trêu ghẹo như vậy đã thấy không dễ dàng rồi.

Nhà chỉ có hai người, mừng năm mới hàng năm đều là Tướng đại lang nấu cơm sau đó có nhị thẩm đi lại giúp đỡ làm vài việc, mỗi lần sẽ không làm nhiều đồ ăn lắm, nếu hai người ăn không hết cũng lãng phí. Hiện tại nghĩ đến về sau có người nấu cơm, cả người Tướng đại lang bỗng nhiên lên tinh thần không

ít.

Chu Vũ Hàm ở nhà bỗng nhiên đánh hắt xì một cái, Vương thị tưởng rằng nàng sắp bị đông lạnh, giờ tý vừa qua Chu Đại Phúc liền đốt pháo, Vương thị lập tức kêu nàng đi ngủ. Chu Vũ Hàm cũng không gắng được, liền đi ngủ ngay. Nếu trước kia thức đến hai ba giờ sáng cũng không có vấn đề gì, nhưng hiện tại ngủ sớm sáng cũng dậy rất sớm.

Nhà ai mà có cô nương, nàng dâu ngủ đến mặt trời phơi mông cũng bị nước miếng của người dân dìm chết đuối. Mấy tháng ở đây đã có thói quen không thức đêm, nếu thức đêm, hậu quả ngày hôm sau chính là không dậy nổi.

Vương thị kêu nàng thật lâu mới tỉnh dậy, còn nói Tiểu Hải lập tức dẫn theo tiểu hải từ tiến vào nhà mà thấy cô nương chưa rời giường sẽ rất dọa người. Tiểu Hải đã cùng bạn bè đi ra ngoài chúc tết từng nhà. Nói là chúc tết kỳ thực chính là muốn ăn ở mỗi nhà thôi. Điều này Chu Vũ Hàm nghiêm trọng khinh bỉ.

Chờ nàng thu thập xong, Tiểu Hải đã mang theo bọn Trụ Tử, Đản Đản đi đến nhà mình, mấy bé củ cải**** cùng gọi thăm, đại thúc chúc mừng năm mới tốt lành. Vương thị lập tức lấy ra một ít đồ ăn phân phát cho bọn nhỏ. Lấy xong đồ ăn, bang bé củ cải nói một tiếng cảm ơn rồi đi đến một nhà khác.

Chờ buổi tối Tiểu Hải về nhà, Chu Vũ Hàm vừa thấy đệ ấy thu hoạch được nhiều thành quả còn muốn nhảy dựng lên, thực không ít nha. Còn có mấy đồng tiền nữa. Tiểu Hải thấy tỷ tỷ nhìn hân ăn còn tưởng rằng Chu Vũ Hàm cũng muốn ăn, hào phóng đưa cho nàng mấy cái. Chu Vũ Hàm nhát thoi quần bách.

(****) bé củ cải : chỉ những em bé còn nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mở cửa hàng

Mùng hai phải về nhà mẹ đẻ, sáng sớm Chu Đại Phúc cùng với Vương thị chuẩn bị đồ để mang đi, xóc nảy nửa ngày đến Vương gia thôn vừa vặn giờ ăn cơm trưa. Lí thị đứng ở cửa chờ như cũ. Thấy Vương thị đến lập tức dẫn bọn họ vào trong nhà, nói cả nhà đang chờ cơm bọn họ. Chu Vũ Hàm đi vào liền thấy mọi người đã ngồi đông đủ ở đó.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy hai người dưỡng, đều là người thành thật và nhân hậu, chẳng qua đi Cả xem ra có chút linh hoạt, đi Hai là người rất thành thật. Một ánh mắt nhìn qua đi Hai lập tức ngồi im, khó trách đi Hai được lòng mọi người như vậy. Thì ra đang làm chủ quán. Cũng có thể thấy được, đến bà ngoại cũng thiên vị người thành thật, bằng không các nữ nhi gả đi đều không chọn người thật thà rồi.

Mấy con trai nhà đi Cả đã cưới vợ, có hai tôn tử. Hôm nay nàng dâu và tôn tử cùng đến, hai tiểu gia hòa tình linh củ quái vừa nhìn thấy có người đến lập tức đứng lên chúc tết, Vương thị cười tủm tỉm lấy ra mấy đồng tiền cho bọn nhỏ. Nhà đi Hai cũng đã có hai cháu gái, con đã thành thân, có nàng dâu đang mang thai nên ở nhà không có tới. Nữ nhi so với Chu Vũ Hàm có chút nhỏ hơn, vừa thấy chính là tiểu nữ ngoan ngoãn.

Cơm nước xong hai mẹ thu dọn bàn ăn, hôm nay mẹ nhỏ không nói cái gì, nhưng trên mặt viết rõ ta rất khó chịu. Nhưng cả nhà đều mặc kệ mẹ ấy.

Tiểu Lan lôi kéo Chu Vũ Hàm cùng Tiểu Diệp, nữ nhi của đi Hai vào phòng. Tiểu Lan và Chu Vũ Hàm đều đã đính hôn, hai người tâm sự về đồ cưới rồi làm thế nào để dưỡng nhan. Chu Vũ Hàm xem Tiểu Diệp ở bên cạnh có chút không được tự nhiên liền chủ động hỏi nàng bình thường ở nhà làm gì? Nàng đều thành thật đáp lại, hơn nữa còn hỏi lại một chút các nàng thích làm gì? Ba người tán gẫu rất vui vẻ, Chu Vũ Hàm cảm thấy mẹ nhỏ cực phẩm lại có thể như đi Hai, sinh ra hai đứa nhỏ đặc biệt nhu thuận.

Đợi đến lúc chạng vạng, tất cả đều cáo từ ra về, Lí thị biết nhà nàng ngày mai còn muốn đi ra ngoài chúc tết mọi người nên không có giữ bọn họ lại. Xóc nảy nửa ngày mới trở về nhà, Chu Vũ Hàm lạnh đến run cả người, môi đều tím tái. Vương thị lập tức đốt kháng nóng lên, để nàng ngồi vào trong, thế này mới có thể tốt hơn một chút.

Mấy ngày tiếp theo, bọn họ cũng không đi ra ngoài, chủ yếu là thân thích của Chu Đại Phúc rất ít, chỉ có nhà đường thúc đã đi tết bái vào cuối năm rồi. Còn có Tường đại lang cũng đã tới chào hỏi lúc trong năm, thực ra còn chưa có thành thân có thể đến hoặc không đến, nếu đến thì thể hiện nhân gia coi trọng cô nương đó. Vương thị cao hứng, miệng cười không thể khép được, nói thẳng Tường đại lang thật hiếu thuận. Nói nữ nhi về sau có phúc phần, vừa thấy liền biết hẳn là người nhân hậu.

Thực ra Chu Vũ Hàm cũng rất vui vẻ, cảm thấy hẳn như vậy sẽ là người yêu thương và tôn trọng thể từ. Lần đầu tiên nhìn thấy hẳn Chu Vũ Hàm đã cảm thấy yên tâm, tuy rằng bộ dạng không tuấn tú lắm, nhưng lại rất có sức quyến rũ, không phải tiểu bạch kiểm. Nữ nhân cổ đại tương đối thiên vị tiểu bạch kiểm có ngoại hình thư sinh, nhưng Chu Vũ Hàm không nghĩ như vậy, nàng cảm thấy nam nhân như vậy không có khí khái của một nam tử.

Một ngày này Chu Vũ Hàm có điểm vui vui, hẳn chính là trượng phu tương lai, là nam nhân về sau cùng nàng chung hoạn nạn, một tia không tình nguyện trong lòng cũng đã tan thành mây khói, nàng bắt đầu chân chính chờ mong tới hôn lễ.

Tường đại lang nhìn thấy nàng cũng rất vui vẻ, một cô nương nhỏ nhắn nhưng thật khéo léo, cười rộ lên sẽ thấy hai má lúm đồng tiền nhỏ, ánh mắt đen láy

hấp dẫn người khác. Hắn bỗng đứng tưởng tượng đến sự thân ái hiện lên trong ánh mắt nàng. Hắn bỗng nhiên bị ý nghĩ này dọa sợ, nhưng lại cảm thấy đây là đương nhiên. Thời điểm về nhà còn có chút vui sướng. Buổi tối ngủ nằm mơ, hắn mơ thấy ánh mắt nương tử cười tủm tỉm nhìn hắn, ngày hôm sau lúc thức dậy sờ vào quần lập tức đỏ mặt, chạy nhanh đứng lên thay quần áo. May mà không có ai biết. Lại chờ mong sẽ thành thân sớm, khi đó hắn có thể danh chính ngôn thuận thân mật với nàng.

Qua vài ngày, Chu Vũ Hàm đề xuất muốn đem cửa hàng trong thành trang hoàng một chút, lại mua mấy cái bàn mới. Nhưng Vương thị và Chu Đại Phúc chỉ nghĩ trong nhà cũng có hai ba cái bàn, nếu trong khoảng thời gian này mua thêm đồ mới mà kiếm không lại tiền thì sẽ không mua được đồ cưới.

Hai người đã nói bán thử trước vài ngày nhìn xem có kiếm được tiền không rồi mới trang hoàng. Chu Vũ Hàm cố gắng thuyết phục bọn họ, nói cần phải làm hai cái kệ giống dạng cái bàn dài, lại bảo Tiểu Hải viết lên mấy khúc gỗ mộc từ một đến hai mươi chữ số, lại bảo thợ mộc khắc lên.

Ngày thứ hai, trên đường mua ít thịt với rau dưa cùng một chút đậu phộng, tôi hành linh tinh. Vũ Hàm và Vương thị ở nhà rửa bát đĩa, dùng rổ đem phơi nắng hong khô. Ngày thứ ba, sáng sớm Chu Đại Phúc dẫn theo Chu Vũ Hàm đi chợ, Chu Vũ Hàm mua ít xương, chân giò heo. Cùng Chu Đại Phúc đem vào bên trong chuẩn bị, Chu Vũ Hàm bắt đầu hầm canh. Buổi tối Chu Đại Phúc trở về đem đồ ăn giao cho Vương thị cất đi toàn bộ, ngày mai bắt đầu bán. Chu Vũ Hàm đi tìm người đánh xe chính là sư phụ Khai, nhờ ông đưa Chu Đại Phúc về nhà trước, rồi đến đón nàng về sau.

Chờ đến buổi tối mọi người đều đến, Chu Vũ Hàm cho bọn họ nếm thử một chút để đánh giá xem hương vị thế nào, ngày mai cứ làm theo như vậy thì tốt rồi.

Buổi sáng, Chu Đại Phúc đốt lửa bếp lò, ông làm từ đêm qua đến giờ xương s ống đều mệt mỏi.

Đợi đến giữa trưa một người khách cũng không có, Vương thị có chút sốt ruột. Chu Vũ Hàm vội nghĩ tới một chiêu bài còn chưa có chuẩn bị. Chạy nhanh đi mua ít giấy nhờ Tiểu Hải viết lên, lại nhờ Chu thị thoa chút hồ dán ở bên ngoài bắt đầu hét to: "Mọi người đi qua đi lại không nên bỏ lỡ, bốn điểm mới khai trương có mua hàng có tặng kèm. Mua ba xâu thính tặng thêm một xâu đây."

Lập tức có người chạy tới hỏi cái này là cái gì, bán thế nào? Chu Vũ Hàm lại kêu: "Đồ ăn mặn một văn một xâu, thức ăn chay một văn hai xâu, bốn văn mười xâu. Mua càng nhiều càng tiện nghi". Có phải cảm thấy đoạn thoại này rất quen thuộc không? Kỳ thực Chu Vũ Hàm chỉ biết kêu mỗi lời thoại này.

Quả nhiên có không ít người đi vào quán, Chu Vũ Hàm đi vào, hỏi mọi người lấy món gì, rồi nói Vương thị tính tiền. Dựa theo từng người mà bỏ vào giá vị họ yêu thích. Ép buộc nửa ngày cũng bán xong, còn có không ít người chưa kịp đến ăn, Chu Vũ Hàm nói bọn họ ngày mai quay lại, vẫn vào giờ này. Có người ăn xong rồi cảm thấy canh súp này hương vị rất đặc biệt liền hỏi có bán để mang về nhà không, Chu Vũ Hàm nói bán. Nhưng lại không có bát, nói bọn họ mỗi người thêm ba văn tiền, trên chợ bát cũng bán ba văn một cái. Ngày mai cầm bát đến rồi lấy tiền lại, còn nhờ Tiểu Hải ở trên từng cái bát viết kí hiệu nhà họ Chu, để tránh xuất hiện nhầm lẫn.

Bán xong, Chu Vũ Hàm cùng Chu Đại Phúc đi mua đồ ăn, Vương thị ở nhà rửa chén. Trên đường mua cải trắng, rau xanh, khoai tây, nấm đông cô, còn có đậu phụ, sáng sớm ngày mai chỉ cần chuẩn bị là được. Lại mang theo xương lợn trở về hầm canh. Một buổi chiều, cả nhà lại bắt đầu vội vàng xoay quanh.

Đến buổi tối Vương thị đem tiền ra tính, vừa thấy một ngày có hơn bốn trăm văn, Chu Vũ Hàm đưa tiền nhờ bà đi mua đồ ăn, chỉ mất có một nửa. Chu Đại Phúc cùng Vương thị cảm thấy như vậy cũng tốt, không cần cực nhọc vất vả, có thể kiếm nhiều tiền như vậy thì quá tốt. Chu Vũ Hàm cũng không cùng bọn họ tranh luận, con người dễ dàng thấy đủ mới sống vui vẻ được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bán Súp

Bởi vì ngày hôm qua bận quá, Chu Vũ Hàm ngủ rất say không giống như lúc đầu mới tới khi đi ngủ còn lạ lẫm chưa quen. Lúc thức dậy tinh thần vô cùng phấn chấn, bèn bọn chuẩn bị một hồi liền trông thấy không ít khách nhân vào quán. Chu Vũ Hàm tưởng rằng sáng nay sẽ có người đến ăn bún thập cẩm cay? Vậy mà khách nhân vừa vào quán đã gọi bát súp để uống, còn có người mang theo bánh bao ăn chung với súp. Chu Vũ Hàm đỏ mặt hỏi không thôi ah! Chẳng lẽ mình đã khai thác ra một con đường phát tài khác sao? Vấn đề này cần đáng giá suy xét.

Trong đó, có một nguyên nhân là người ta nghĩ nhà mình mà đi mua thịt về nấu canh thì quá đắt, bây giờ một văn tiền lại có thể uống một chén, cả nhà chỉ tiêu mấy văn tiền là được, còn tiết kiệm được tiền củi lửa. Chính là do Chu Vũ Hàm hầm súp uống rất ngon, trên cơ bản là phải để lửa nhỏ hầm một ngày, canh xương chỉ cần để lửa lớn uống sẽ không ngon, nhà ai không có việc gì mới hầm lâu như vậy. Nàng còn dựa vào phương pháp giống ở hiện đại khi hầm bỏ vào một ít son trà, tảo đỏ các loại bên trong, tuy rằng không cần nhiều lắm nhưng hương vị vẫn ngon.

Lúc này Chu Vũ Hàm lại có một ý tưởng, chuẩn bị buổi tối cùng thương lượng với Chu Đại Phúc. Lúc Vương thị đến nói với Chu Vũ Hàm không thể tiếp tục bán súp nữa bằng không đến giữa trưa và buổi tối sẽ không đủ bán.

Chu Vũ Hàm lại nghĩ không thể đem khách hàng đuổi đi, nói với cha tranh thủ thời gian đi lên quán thịt mua nhiều mang về, tốt nhất mua thêm hai cục xương, lại mua một cái nồi lớn trở về chuyên dùng nấu súp. Bây giờ còn là sáng sớm, nếu hầm đến buổi tối là vừa vặn bán. Không đến một lát, Chu Đại Phúc đầu đầy mồ hôi đã trở lại, Chu Vũ Hàm đau lòng cha, nói ông sao không thuê người mang về nhà cho mình, thật ra Chu Vũ Hàm cũng biết ông

không nỡ bỏ số tiền này.

Lần này lại đến Chu Vũ Hàm luống cuống tay chân, mới phát hiện không còn nhiều củi để nhóm lửa. Chu Đại Phúc hỏi có cần về nhà lấy thêm không, Chu Vũ Hàm nghĩ đi qua đi lại như vậy rất mất thời gian, nếu không đi mua than vậy. Chu Vũ Hàm lại sợ Chu Đại Phúc không nỡ bỏ tiền, liền giải thích nếu quay trở về lại trì hoãn thời gian, chúng ta làm như vậy có thể bán được bao nhiêu bát? Chu Đại Phúc ngẫm lại cũng đúng rồi chạy nhanh đi mua than.

Giữa trưa, người đến ăn bún thập cẩm cay không nhiều, nhưng người đến mua súp cũng không ít. Đến tối, người đến ăn súp cũng không giảm bớt, cũng có người sẽ trả hai văn tiền mua đồ ăn. Cũng có người mang bát của mình đến mua mang về nhà uống. Thịt xiên rất ít người mua, Chu Vũ Hàm nghĩ thầm may mắn trời vẫn lạnh bằng không thịt hư mất sẽ rất lãng phí. Buổi tối đến lúc tính tiền, Vương thị đem tiền đồ ra đếm còn bị giật mình, so với ngày hôm qua còn nhiều hơn một trăm văn đấy. Vương thị khó có khi được hào phóng cho Tiểu Hải mấy văn mua đồ này nọ.

Lúc tối nàng liền thương lượng với Chu Đại Phúc và Vương thị nói: "Cha mẹ, nếu không thích thì sẽ không cần bán bún thập cẩm cay nữa, chỉ cần bán súp cũng kiếm được tiền, cũng không phiền hà gì."

"Cha nó à, cũng đúng đấy. Tôi đứng lâu ở quán cũng lo lắng việc trong nhà. Nếu tôi nhờ tẩu từ nhà Trương gia giúp cho gà ăn mãi cũng không được. Sắp đến đầu xuân rồi, tôi còn nhờ nướng tôi ấp cho mấy con gà con, còn nuôi mấy con lợn. Làm sao có thời gian mỗi ngày đều ở đây?" Thật ra chủ yếu ở đây không có người cùng bà tán gẫu bát quái, nên có chút nhàm chán.

"Cũng sắp lập xuân rồi, một thời gian nữa phải gieo hạt, sau này càng nhiều việc, trong nhà thì bận rộn không thể phân thân." Ở trong suy nghĩ của Chu Đại Phúc làm ruộng mới là quan trọng nhất.

"Nếu không chúng ta mướn người đi. Chúng ta có thể bán các loại canh khác rồi đi hỏi Triệu chương quầy có biết được thiện đại phu không? Giới thiệu cho chúng ta một người. Chúng ta còn có thể bán thêm được thiện, sẽ cho ông ấy một phần lợi nhuận. Con nán lại ở trong thành trước, cha mẹ có việc cứ trở về nhà đi." Tạm thời, Chu Vũ Hàm cũng không thể nghĩ được phương pháp nào hay hơn.

"Tiểu Hàm, cha nó à, nếu không chúng ta đừng làm buôn bán nữa, chúng ta cho thuê đi! Một năm còn có mấy chục lượng bạc đấy. Làm buôn bán còn không an toàn đâu." Vương thị cảm thấy người trong nhà không có khả năng làm ăn buôn bán.

Chu Vũ Hàm nghe Vương thị nói xong cũng buồn bực. Nhìn về phía cha, bề ngoài giống như ông cũng có suy nghĩ này. Cái này không thể được, về sau còn nhiều chỗ phải tiêu tiền đây này. Có chút tiền ấy mỗi năm đủ thế nào được. Vừa vặn thấy Tiểu Hải ngồi ở bên ngoài luyện chữ, chớp mắt đã có đôi sách.

"Cha, nương, hai người phải thay Tiểu Hải ngẫm lại đi. Chúng ta cho thuê rồi, Tiểu Hải còn có mấy năm nữa nói không chừng có thể thi đậu tú tài thậm chí làm cử nhân, đến lúc đó căn chuẩn bị rất nhiều tiền. Cho dù về sau thi không đậu, đệ ấy cũng không thể ở trong thôn nữa. Chúng ta lấy tiền ở đâu ra mua tiểu viện trong thành cho Tiểu Hải? Chẳng lẽ, cha mẹ muốn Tiểu Hải cưới nàng dâu ở nông thôn. Con không phải nói nàng dâu ở nông thôn không tốt, nhưng Tiểu Hải về sau là người đọc sách, nếu cãi nhau làm sao địch nổi người ta. Mà nếu cưới nàng dâu ở trong thành thì không đủ tiền lấy vợ. Có phải không ạ? Bây giờ chúng ta chỉ có bán súp có thể kiếm được hơn hai trăm văn tiền tính ra nếu bán được mười ngày là hai lượng bạc. Về sau có nhiều món hơn, càng kiếm được nhiều tiền!" Chu Vũ Hàm xem về mặt hai người đã có chút chuyển biến, càng thêm gắng sức, kết quả nói đến miệng lưỡi khô khan. Trong tâm thì suy nghĩ vì sao mỗi lần thuyết phục cha mẹ đều phải dùng đến Tiểu Hải làm lá chắn mới được, trong lòng có điểm ghen tị.

Vương thị và Chu Đại Phúc nghe xong cũng cảm thấy Chu Vũ Hàm nói như vậy là có đạo lý.

"Nếu không, buổi tối tôi làm việc rồi ngủ lại nơi này, sau đó buổi sáng sẽ về nhà, còn buổi sáng mẹ con đến quán rồi buổi chiều lại trở về. Như thế hai bên đều không chậm trễ công việc." Chu Đại Phúc càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này tốt. Vương thị nghe xong cũng cảm thấy không tệ, nhưng mà Chu Vũ Hàm cảm thấy đi lại nhiều như vậy sẽ mệt mỏi nhưng hình như lại không có biện pháp nào khác. Trong khoảng thời gian này mình đều ở nơi này, chờ mình lập gia đình xong nhìn xem còn tiền mua một con trâu không?

"Cha, con có một cách, con hỗ trợ ở chỗ này trước, nương về nhà trước đi. Buổi tối hàng ngày cha đều đến giúp con, chờ thêm hai tháng nữa nhà chúng ta mua con trâu đi. Có thể dùng làm ruộng, cũng có thể làm xe trâu còn có thể chở theo bó củi từ nhà đến!" Chu Vũ Hàm nói ra ý tưởng này Chu Đại Phúc cảm thấy rất hay, thực ra ông cũng muốn mua trâu nhưng mua một con bê mất năm lượng, nếu mua trâu trưởng thành là mười lăm lượng.

"Nhưng mà giá y của con thì làm sao bây giờ? Còn chưa có thuê xong đâu!" Vương thị có chút lo lắng về việc xuất giá của nàng, còn lập gia đình nữa, nếu giá y còn chưa may xong sẽ bị người ta nói ra không phải mất mặt ư?

Chu Vũ Hàm bảo bà ngày mai đưa qua cho mình, buổi tối làm tăng thêm chút thời gian, dù sao cũng nhanh chóng xong thôi. Người một nhà cứ quyết định như vậy. Sáng sớm hôm sau Chu Đại Phúc dẫn theo Chu Vũ Hàm đi đến từ lâu tìm Triệu chương quầy giúp đỡ. Triệu chương quầy nghe xong cảm thấy biện pháp này rất hay, dù lợi nhuận không kiếm được nhiều tiền, nhưng cũng kiếm được món tiền nhỏ. Vì vậy nói sẽ giúp đỡ bọn họ lưu ý một chút, Chu Vũ Hàm còn nói tìm người thành thật đáng tin cậy là tốt nhất.

Đi gặp Triệu chương quầy kia xong, Chu Vũ Hàm liền chuẩn bị đi mua nguyên liệu nấu món súp, nàng đã nghĩ muốn bán những thứ này phải dựa vào lợi ích, thực tế và tiện nghi. Bây giờ trời còn lạnh có thể nấu canh bổ dưỡng ví dụ như canh gà, canh bách hợp hạt sen rất thích hợp cho nữ nhân uống, phụ nữ ở cử cũng có thể uống canh giò heo hầm đậu phộng. Chờ mua xong toàn bộ đồ ăn thì đã tiêu hết tiền lời của hai ngày trước, còn thừa lại năm trăm văn, thực ra Chu Vũ Hàm không dám mua nhiều, quý ở chỗ hiếm có, còn mua không ít gia vị. Ngoài ra còn mua thêm mấy cái nồi nhỏ để nấu súp.

Về nhà vẫn thấy Vương thị bán được ít bún thập cẩm cay so với tình hình hai ngày trước bán cũng không chênh lệch nhiều, lập tức đứng ở trong hành lang nói ra: "Các vị, ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu bán các loại súp khác, nam nữ già trẻ đều có, còn thích hợp cho phụ nữ ở cử uống! Đường nhiên giá tiền cũng có cao có thấp, hi vọng mọi người ủng hộ nhiều hơn. Ngày mai ai mua nhiều hơn ba văn sẽ tặng một chén súp một văn. Hi vọng ngày mai mọi người sẽ đến ủng hộ."

Lập tức có người nói: "Chỉ cần tiểu nương tử hầm canh ngon như thế này, vừa lợi ích vừa thực tế thì mỗi ngày chúng tôi đều đến ủng hộ quán ăn."

"Đúng vậy! Nương tử nhà ta cũng thích uống. Nếu có canh ngon ta cũng đến mua."

Nghe thấy mọi người phản ứng nhiệt liệt như vậy, Chu Vũ Hàm đã cảm thấy thành công một nửa.

"Hi vọng mọi người dẫn theo anh em bằng hữu nhà mình đến chiều cổ nhiều hơn. Vậy..., mời mọi người tiếp tục ăn cơm đi." Chu Vũ Hàm nói xong câu cuối cùng liền đi ra đằng sau. Buổi chiều, Chu Vũ Hàm bắt đầu hầm canh, còn phải trông lửa, không thể cho lửa nhỏ quá cũng không thể cho lửa quá lớn, vẫn là dùng ga tốt hơn. Muốn lớn vặn lớn, muốn nhỏ vặn nhỏ.

Buổi chiều Vương thị nói về nhà trước, ngày mai chính là mười lăm tháng giêng, nói là cũng không thể luôn phiền hà người ta nhiều được! Và lại các việc trong nhà cũng loạn thất bát tao (lộn xộn, bừa bãi, lung tung) nên không thể không trở về nhà.

Chu Đại Phúc nói cũng được, ngày mai ông sẽ xem xét lại để buổi tối có thể về nhà đổi lại cho Vương thị hay không? Chu Vũ Hàm muốn để cho bà ngồi xe ngựa về, nhưng bà không chịu, nói là trời lạnh đi bộ một chút để rèn luyện thân thể cũng tốt, lại nói cái gì không quan trọng bớt được tiền thì cứ bớt đi.

Sáng sớm hôm sau, Chu Vũ Hàm bắt đầu mang súp ra làm mẫu. Ở phía trước viết giá canh gà với canh hầm xương là một văn một bát, canh bách hợp hạt sen cùng canh vịt nấu măng là hai văn, canh giò heo đậu phộng với canh bồ câu là ba văn. Đương nhiên muốn ăn thêm thịt lại thêm tiền một phần canh, vậy mà người đến ăn cũng không ít. Bởi vì để ở bên ngoài cũng không có chỗ giữ ấm, chỉ có thể ai muốn ăn thì nàng sẽ gọi Chu Đại Phúc bùng ra, tương đối phiền toái. Tối hôm nay thử nghiên cứu xem có thể mang vài cái bếp lò ra bên ngoài không?

Buổi sáng cũng không đông khách mấy, Chu Vũ Hàm dứt khoát để Tiểu Hải đi thu tiền, qua năm nay nó cũng chín tuổi rồi, cũng nên tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Còn bản thân nàng đi mua mấy cái bếp lò với ít than đá. Để buổi chiều hầm nóng canh.

Đến giữa trưa dần có nhiều khách hơn, buổi tối người đến cũng không ít, nhưng mà buổi tối có nhiều người mua canh mang về, nên số lượng có vẻ không đủ. Xế chiều nếu thiếu thì mua thêm chút nguyên liệu, dù sao khoản tiền thịt này cũng coi như là lợi nhuận vậy! Buổi tối tính tiền vừa thấy liền phát hoảng, trừ đi tiền mua nguyên liệu còn lời năm trăm văn tiền. Chu Đại Phúc cũng bị dọa, ông vốn chuẩn bị về nhà, nhưng trời lại âm u, nếu về nhà để Vương thị đến thì không an toàn, không đến thì lại lo lắng cho hai đứa con. Đã kêu người nhấn giữm cho Vương thị, sáng sớm ngày mai để bà tới quán rồi đổi lại cho ông.

Buổi sáng vừa mở cửa một lúc thì thấy Vương thị đi vào, vừa nhìn thấy bọn họ đã hỏi buôn bán lời bao nhiêu, Chu Vũ Hàm đã biết nương nàng nhìn thấy bọn họ sẽ hỏi câu gì đầu tiên? Chu Đại Phúc cũng rất phối hợp trả lời. Vương thị nhìn Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm lập tức lấy tiền ra đưa cho Vương thị. Vương thị đứng ở chỗ kia bắt đầu tính toán. Chu Vũ Hàm có một loại cảm giác muốn khóc! Còn chưa có cầm nóng tiền, cứ như vậy không còn.

Chu Đại Phúc về nhà sau đó mỗi ngày đều gánh theo hai bó củi tới đây, ông cảm thấy dùng tiền mua củi sẽ không có lời, nên mỗi ngày ông đều mang ở nhà tới. Chu Vũ Hàm nói như thế nào ông cũng không nghe, đành mặc kệ ông thôi. Sinh ý bán canh vẫn không tệ, nhưng mấy hôm nay Triệu chương quầy cũng không đưa tin tức gì đến, ngày mai chính là Tết nguyên tiêu, Chu Vũ Hàm nghĩ ngày mai nghỉ buổi chiều trở về nhà ăn tết, Tiểu Hải cũng phải đến học đường rồi.

Lời editor : trong chương này có chỗ để súp cũng có chỗ để canh, 2 từ này có cùng một nghĩa, mình chỉ thay đổi cho nó phù hợp văn phong một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nhận con nuôi

Edit: Hoàng Nghiêm

Beta: Dứa Dứa

Sáng sớm ngày mười lăm tháng giêng Chu Vũ Hàm gọi tiểu Hải dán cáo thị ở cửa nói hôm nay là ngày mười lăm nên buổi trưa bán xong sẽ không tiếp tục mở cửa bán hàng nữa. Toàn bộ súp, ai mua ba sẽ được tặng một, bán xong liền ngừng lại, xin mọi người nắm rõ thời gian khi mua hàng.

Đừng nói đến sau khi dán cáo thị ra ngoài rất nhiều người chưa tới giờ cơm trưa đã tới mua hết rồi, còn những người không mua được Chu Vũ Hàm đành nói một tiếng xin lỗi bảo bọn họ ngày mai lại đến.

Lúc chuẩn bị đóng cửa, bất ngờ có một tiểu hài tử mười hai mười ba tuổi lao tới quỳ gối trước mặt bọn họ nói: "Đại tỷ, thăm thăm van cầu các người cho cháu một chén súp thừa đi. Mẹ cháu không chịu được nữa rồi, cháu muốn cho người ăn một món ngon rồi đi, nếu không bắt cháu làm gì cũng được, cháu van cầu các người!" Nói xong lại đập mạnh đầu xuống đất, cái trán đã chảy máu.

Vương thị không đành lòng bèn nâng đứa trẻ dậy, Chu Vũ Hàm nhìn nó rõ ràng là mùa đông lại mặc một bộ quần áo có nhiều miếng vá, giày đã rách hết,

trên tay đều bị nứt nẻ. Chu Vũ Hàm nhìn thấy thiếu chút nữa khóc lên.

Lúc này có nhiều người chung quanh đứng nghị luận âm ỉ, có một hai người biết rõ hoàn cảnh của nó, nói với Chu Vũ Hàm: “Tiểu nương tử, cho nó thức ăn đi! Nhìn thật đáng thương! Không có nhà để ở, nó với mẹ nó liên trú ngụ trong cái miếu đồ nát kia. Chúng ta cũng không đành lòng nhìn, cho mẹ con nó chút gì ăn đi. Haizz...!”

“Vài ngày trước nhìn thấy đứa trẻ này cũng mẹ nó đi cầu đại phu khám bệnh cho, đại phu chuẩn đoán không qua nổi mười ngày, bảo nó chuẩn bị sớm một chút!”

Vương thị nghe xong lập tức đi vào chuẩn bị súp cho nó, bảo nó mang về cho mẹ nó ăn. Chu Vũ Hàm bảo Vương thị cho nó thêm năm mươi văn tiền và một cái áo bông lớn của Chu Đại Phúc, nói với nó: “Mặc quần áo lên đi, chúng ta cũng bán súp để nuôi sống bản thân, cũng không có nhiều tiền, có mấy văn đề cảm lấy lo liệu cho mẹ đệ.”

“Cảm ơn đại tỷ và đại nương, cháu giúp mẹ lo liệu hết mọi việc rồi sẽ trở lại làm trâu làm ngựa báo đáp các người.” Nói xong dập đầu ba cái, quay đầu lại chạy ra khỏi cửa hàng.

Mọi người xung quanh đều nói nhà họ có lòng thương người, sẽ có thiện báo.

Trên đường trở về, Chu Vũ Hàm cứ suy nghĩ về tình cảnh đáng thương của đứa bé, Tiểu Hải trước kia tuy rằng không được ăn ngon nhưng may ra vẫn nhét đầy được cái dạ dày. Mặc dù Tiểu Hải có phần trưởng thành sớm nhưng vẫn có một chút tính tình trẻ con, mà đứa bé kia bây giờ mới có mười mấy tuổi đã gánh vác mọi việc, nếu như ở hiện đại nàng cũng không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Tiểu Hải thì trầm mặc, nó cảm thấy nó so với vị ca ca kia hạnh phúc hơn rất nhiều, nó có cha mẹ, có tỷ tỷ, bây giờ còn được đọc sách. Trên đường đi ba người đều không nói lời nào, về đến nhà, Chu Đại Phúc thấy tâm tình bọn họ không tốt còn nghĩ rằng buồn bán không xuôi sẽ. Vương thị kể câu chuyện đứa bé kia cho ông nghe, Chu Đại Phúc nói nếu ngày mai nó có quay lại thì bảo nó ở lại đây luôn. Ở nhà của chúng ta, chúng ta còn có thể cho nó ăn cơm no, đi ra bên tàu làm việc, không biết đứa bé sẽ bị chèn ép thành bộ dáng gì nữa. Chu Vũ Hàm suy nghĩ cũng thấy đúng, dù sao trong tiệm đang cần người, nếu đứa bé đến liền nói nó ở lại cửa hàng.

Hôm nay là ngày mười lăm, trong thôn rất náo nhiệt. Bữa tối là nguyên tiêu, còn chưa ăn cơm xong, đã có người ở bên ngoài gọi Tiểu Hải đi ra ngoài chơi đèn, Tiểu Hải buông bát trong tay xuống, nhờ Chu Đại Phúc buộc lại cái đèn con thỏ giúp nó, xong rồi liền chạy ra ngoài chơi, người một nhà vui vẻ ăn tết nguyên tiêu. Lúc này trong thành rất náo nhiệt, mọi người trên đường đang giải câu đố đèn lồng, còn thả đèn trên sông, các chàng trai có thể nhìn thấy người trong lòng của mình. Mà ở nông thôn đâu có chỗ nào náo nhiệt như vậy, tiểu hải từ thì ra ngoài chơi, người lớn đều ở nhà làm việc.

Chu Vũ Hàm và cha mẹ đang thảo luận xem đứa bé kia thế nào rồi? Cùng thời điểm đấy trong ngôi miếu đồ nát ở ngoài thị trấn, tiểu hải từ đang ôm thi thể của mẹ mình khóc nghẹn ngào đau đớn, nó oán hận ông trời sao lại đối xử bất công với mẹ con nó như vậy. Mẹ con nó chưa làm điều gì sai trái, mà ông trời chưa từng đối xử tốt với mẹ con nó. Mẹ bảo nó không cần oán hận, thế nhưng bảo nó làm sao không hận đây. Nó thế một ngày nào đó sẽ đoạt hết tất cả những thứ thuộc về lão ta, nó muốn hỏi người nam nhân kia tại sao ra đi mà không một lời từ biệt, lại để nữ nhân kia chầm chọc và tra tấn mẹ nó. Một ngày nào đó nó sẽ trở về, sẽ khiến cho bọn họ tan cửa nát nhà.

Sáng sớm hôm sau Chu Vũ Hàm và Vương thị chuẩn bị khai trương cửa tiệm, Tiểu Hải hỏi Chu Vũ Hàm có thể đến học đường ở trong thành không, Vương phu từ năm trước có nói nên tìm thư viện tốt trong nội thành cho hắn, thư viện Lam Thiên Thư là tốt nhất, phu tử có viết một phong thư đề cử cho nó. Chu Vũ Hàm và Chu Đại Phúc thương lượng nên đưa Tiểu Hải vào trong thành, hai ngày nay đi hỏi thăm thư viện Lam Thiên Thư có thu người hay không. Vậy hai ngày nữa đợi Chu Đại Phúc vào thành sẽ cùng đi hỏi thăm xem sao.

Ba người vừa đến trước cửa đã nhìn thấy một bóng dáng ngồi xổm ở cửa, Chu Vũ Hàm và Vương thị vội vàng đem nó vào bên trong, nấu cho nó một bình nước ấm để uống cho ấm dạ dày.

Vương thị hỏi nó như thế nào rồi, nó nói một câu là mẹ nó đã ra đi. Hi vọng bọn họ có thể thu nhận nó, cho nó làm cái gì cũng được. Chu Vũ Hàm hỏi nó tên gì, trong nhà còn có người nào không, nó chỉ nói nó gọi là Lâm Nhị, cha mẹ đã mất, không có bất kì người thân nào.

Thật ra Chu Vũ Hàm có chút không tin, có điều nàng cảm thấy mỗi người đều có nỗi khổ riêng không muốn nhắc tới cho người khác biết, cho nên cũng không hỏi nữa. Cho nó mấy văn tiền bảo nó đến phòng tắm phía sau tắm rửa cho sạch sẽ, sợ nó không đồng ý liền nói với nó ở đây tiếp đãi khách hàng phải gọn gàng, sạch sẽ.

Tiểu nhị đưa mấy món đồ tới, Chu Vũ Hàm và Vương thị bắt đầu làm việc.

Không lâu sau Lâm Nhị đã trở lại, trên mặt tẩy rửa sạch sẽ lộ ra bộ dáng khôi ngô tuấn tú, Chu Vũ Hàm cảm thấy nó không phải là người đơn giản, nghĩ đến nhà mình lưu nó lại có phải là quyết định sai lầm và có thể mang tới phiền toái gì không?

Có Lâm Nhị ở đây, Chu Vũ Hàm và Vương nhị thoải mái hơn rất nhiều, chuyện gì nó cũng đều tranh làm. Có một lần nàng nhìn thấy nó vụng trộm xem sách của Tiểu Hải. Tiểu Hải là một hải tử rất chăm chỉ mặc dù là lễ mừng năm mới vẫn đến nhà chính luyện tập hai giờ viết chữ mỗi ngày, còn làm bài văn. Học xong mới có thể đi ngủ, thế nhưng nó (Lâm Nhị) chờ ban đêm khi Tiểu Hải học xong, vụng trộm ngồi xổm bên ánh lửa xem sách.

Nàng cảm thấy không thể để nó ở cửa hàng mãi được, nếu không thì để nó và Tiểu Hải đi thư viện đọc sách, ngày mai sẽ đi thư viện hỏi thử xem.

Đến buổi sáng, nàng bảo Chu Đại Phúc ở lại đây không về nhà nữa. Hai người mang Tiểu Hải và Lâm Nhị đến thư viện Lam Thiên Thư. Phu tử trong thư viện thấy thư đề cử của Vương phu tử liền kiểm tra bọn nó một phen, cho Tiểu Hải vào lớp sơ cấp vừa bắt đầu vào học đường không bao lâu, thông thường là những hải tử bảy tám tuổi. Tiểu Hải là hải tử lớn tuổi nhất, chỉ có điều có thân hình nhỏ nên cũng không dễ nhận ra.

Ở lớp sơ cấp nhất định phải ở lại trong thư viện cho phụ tử quản giáo, chờ lên lớp trung cấp và thượng cấp thì không cần ở lại nữa. Bởi vì hài tử nhỏ tuổi cần phải dạy dỗ thường xuyên, hài tử lớn tuổi thì không cần. Cũng vì có những hài tử ở lớp trung cấp và thượng cấp đã thành thân rồi, cũng không thể không cho những học trò đấy về nhà được.

Một tháng nộp ba lượng bạc, bao gồm tiền sách vở và ăn ở. Chu Vũ Hàm nghĩ thầm may mà tiền nộp một tháng cũng không nhiều lắm, bằng không thì nộp phí một lần cũng không nổi ! Nàng lập tức đưa ngay ba lượng.

Nàng lại hỏi phụ tử có thể nhận thêm Lâm Nhị hay không, trên đường tới đây Chu Vũ Hàm nói với Chu Đại Phúc về việc muốn đưa nó đến thư viện, ngoài ý muốn là Chu Đại Phúc cũng đồng ý giúp đỡ! Lâm Nhị lấp bắp nói mình không biết chữ, Chu Vũ Hàm lại nói biết rõ bí mật trong lòng nó, không muốn bức nó nói, nhưng nói nếu nó có thù hận muốn báo thù thì nó phải có năng lực lớn mạnh, tiền này coi như tỷ cho đệ mụ, về sau trả lại gấp đôi là được rồi. Lâm Nhị suy nghĩ một chút cũng đúng nếu muốn báo thù phải có thực lực, vốn hân muốn buôn bán, nhưng mà Chu Vũ Hàm nói trúng lòng của nó, đọc sách sẽ càng có cơ hội lớn hơn.

Lâm Nhị đồng ý cách làm của nàng rồi để cho phụ tử kiểm tra một phen, khen ngợi học vấn có chút tiến bộ. Chữ viết có khí phách, cứng cỏi chỉ sợ có người luyện cả đời cũng không ra, cẩn thận gọt giũa chắc chắn sẽ thành người tài. Liền đưa nó vào lớp trung cấp, học nửa năm nữa, cũng có thể tham gia thi hương rồi. Học phí nộp hai mươi hai lượng bạc. Nộp học phí xong thì các khoản tiền lời trong mấy tháng nay cũng hết sạch, lúc trở về đoán chừng Vương thị sẽ cần nhàn một hồi đấy.

Về đến nhà quả nhiên nghe Vương thị lâm nhảm một hồi, nghe được phải trả cho Lâm Nhị hai mươi hai lượng bạc, thiếu chút nữa Vương thị nhảy dựng lên. Bất quá đã giao tiền xong biết phải làm sao bây giờ ! Lâm Nhị đột nhiên quỳ xuống trước mặt Chu Đại Phúc và Vương thị, thề sau này sẽ coi bọn họ như cha mẹ ruột mà phụng dưỡng, nếu không mình đã uống công làm người. Vương thị nghe xong hai mắt đầm lệ rung rung kêu hai tiếng hài tử ngoan, Chu Đại Phúc có vẻ bình bình hơn, chỉ nhẹ gật đầu.

Buổi tối Tiêu chương quỳ đến quán còn dẫn theo một người tới, nói với Chu Vũ Hàm đây là đại phu, hiểu được được thiện (các vị thuốc), ông sẽ chỉ cho mọi người biết cách làm được thiện như thế nào. Ngày mai bọn họ có thể mời đại phu đi mua nguyên liệu cùng bọn họ, sau đó giao cho bọn họ. Chu Vũ Hàm không ngớt nói lời cảm ơn, lại cùng đại phu nói: “Đại phu, trước tiên chúng ta nói đến vấn đề tiền lương đi, chúng tôi chia cho ngài một phần lợi nhuận trong phân bán súp được liệu, ngài cảm thấy thế nào!”

“Tiêu nương tử, tuy ta cho rằng mỗi người đều yêu tiền tài, bất quá món lợi nhỏ của các ngươi ta cũng không để ở trong lòng. Ta chỉ là đáp ứng một vị bằng hữu yêu cầu đến giúp đỡ các ngươi, đem sự hiểu biết của ta dạy cho mọi người là được rồi.” Đại phu nói với Chu Vũ Hàm.

Chu Vũ Hàm cảm thấy tâm tư của mình đã bị ông nhìn thấu, có chút ngượng ngùng. Nàng trực tiếp nói lời cảm ơn với đại phu, lại nhấn đại phu nói lời cảm tạ của mình đến vị bằng hữu kia của đại phu. Rồi lại nói lời cảm ơn với Triệu chương quỳ.

Thật ra thì ngay hôm sau khi Chu Vũ Hàm tìm Triệu chương quỳ, ông đến truyền tin cho Tam thiếu gia, nói một nhà Chu Vũ Hàm mở tiệm bán món canh súp, còn muốn bán được thiện, muốn tìm một người hiểu được thiện chỉ giáo cho bọn họ. Thư gửi vài ngày không có tin tức, mấy hôm sau Tam thiếu gia hồi âm nói hai ngày trước lão gia có giao cho hân một công việc quan trọng nên chậm trễ, ngài đã tìm được đại phu hiểu rõ được được thiện, hiện đang ở trên đường đi tới đây.

Đoán chừng ngày mai sẽ tới, lại để cho ông chờ. Kết quả là buổi trưa đại phu đã tìm tới, Triệu chương quỳ liền dẫn tới đây. Nói sáng mai bọn họ đến khách điểm Diệp Lai gặp mặt, vì đại phu sẽ trọ ở đó. Bàn giao nhàn nhu hết thấy, trước khi đi ông nói năm nay Chu Đại Phúc mở cửa hàng cũng bận rộn nên không cần đi đưa thức ăn rồi. Chu Đại Phúc liên tục nói cảm ơn với Triệu chương quỳ.

Buổi tối Chu Đại Phúc nói với Chu Vũ Hàm chúng ta có thể sống tốt như vậy phải đa tạ Triệu chương quỳ thật nhiều . Nếu không có Triệu chương quỳ giúp đỡ sợ là Tiêu Hải cũng không được đọc sách, lại càng không có thêm một người con nuôi. Chu Vũ Hàm thầm nghĩ không phải cảm tạ Triệu chương quỳ mà phải cảm tạ con gái của người, là sự thông minh của nàng đã giúp nhà chúng ta làm giàu đấy. (Lời ed : cảm thấy một sự ỵỵ không hề nhẹ ở đây... ^^)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nấu súp bổ dưỡng

Edit: Hoàng Nghiêm

Beta: Dừa Dừa

Sáng hôm sau Chu Vũ Hàm nấu một bữa sáng phong phú để chúc mừng hai đứa nhỏ bắt đầu khai giảng. Lâm Nhị vẫn nói câu cảm ơn như cũ, Chu Vũ Hàm để cho nó đọc sách nhưng chỉ cần có thời gian rảnh nó sẽ cướp công việc trong tay nàng. Com nước xong xuôi, Lâm Nhị một tay dắt Tiêu Hải một tay cầm túi sách liền xuất phát đi đến học đường, Chu Vũ Hàm nghĩ hôm nay lại bắt đầu một khởi đầu mới.

Sau khi ăn bữa sáng xong, Chu Vũ Hàm thương lượng với Chu Đại Phúc có thể mượn thêm người làm không, nếu không thì bận bịu sẽ làm không kịp. Chu Đại Phúc nói cũng được, nhưng lúc này khó tìm được người đáng tin cậy. Chu Vũ Hàm cho người viết thông báo cần người dán ở trên tường, nàng thì đi đến khách điểm Duyệt Lai tìm đại phu xem tài liệu.

Đợi đến nơi kêu tiểu nhị gọi giúp một tiếng, đại phu đi ra cũng không nói chuyện chỉ bảo Chu Vũ Hàm đi theo mình. Chỉ khi đến tiệm thuốc đại phu mới bắt đầu nói: “Người đối với dược thiện cũng không biết nhiều, dược thiện bao gồm rất nhiều chủng loại, đầu chỉ là nấu mỗi súp. Đây là một trong những phương pháp làm. Thực liệu thuốc Đông y* cũng giống như thuốc đông y, tất cả chúng đều không giống nhau về tính chất. Trong dược thiện trị liệu, không chỉ chú ý tới tính chất nguyên liệu của nó mà cũng phải thực hiện kết hợp nó, như vậy mới phát huy hết hiệu quả trị liệu.

(*) Thực liệu, còn gọi là thực trị (dietetic therapy), là phương pháp dựa vào lý luận của y học cổ truyền để tiến hành lựa chọn các thực phẩm phù hợp (đơn thuần hoặc phối hợp với các vị thuốc) rồi gia công chế biến thành các đồ ăn thức uống nhằm mục đích phòng chống bệnh tật, bảo vệ và nâng cao sức khỏe cho con người. Như vậy, theo quan điểm của y học cổ truyền, lương thực và thực phẩm không chỉ có tác dụng chủ yếu là nuôi dưỡng cơ thể mà còn có công dụng chữa bệnh.

Chu Vũ Hàm nghe đại phu nói những lời này... nàng chỉ biết sững sờ nhìn ông, nàng muốn ông ấy chỉ bảo mấy cách làm thôi, đầu nghĩ sẽ cần biết nhiều như vậy.

“Như vậy có thể căn cứ vào tính hợp lý của dược thiện để lựa chọn, mới có thể bổ dưỡng thân thể tốt, chống bệnh tật. Một loại tính ôn (ấm) sử dụng trong thuốc đông y như gừng, hành tây, táo đỏ, hạnh nhân (quả óc chó), thịt dê, các loại hồi hương..., có thể giảm nhiệt bên trong, có tác dụng bổ dương, có thể dùng để điều trị chứng phong hàn, trợ âm, thanh nhiệt. Tính hàn (lạnh) dùng trong thực liệu thuốc đông y như đậu xanh, ngó sen, dưa hấu, lê, mã thầy, rau sam, cây hoa cúc..., có tác dụng thanh nhiệt giải hỏa (tả hỏa), lương huyết có tác dụng giải độc, có thể dùng để trị nóng sốt, bổ dương. Còn có một thực liệu thuốc đông y, tương đối ôn hòa, được gọi là tính bình (bình thường). Dùng các loại thịt làm ví dụ như thịt dê, thịt chó tính ôn, thịt thỏ tính lương (mát), thịt ngựa tính hàn, thịt heo, thịt bò, thịt lừa tính bình.

Tiếp theo về ngũ vị, thực liệu thuốc đông y có vị chua (Toan) như ô mai, quả lựu, thu liễm, cố chất. Vị đắng (Khô) của thuốc đông y có thể thanh nhiệt trừ thấp, hạ sốt, giải độc, như mướp đắng thanh nhiệt giải độc, hạnh nhân giúp điều hòa huyết áp. Vị ngọt (Cam) trong thuốc đông y có thể bổ dưỡng, điều hòa, giảm đau nhức mỏi như táo tàu, mật ong, đường mạch dùng tốt cho lá lách và dạ dày, dưỡng gan bổ phổi. Vị cay (Tân) của thuốc đông y tác dụng hành khí, hóa thấp, kiện tỳ, kháng khuẩn và kích thích tiêu hóa như gừng, hành tây, vỏ quýt, sa nhân. Vị mặn (Hàm) của thuốc đông y có thể nhuận tràng, làm mềm, chữa táo bón như các loại rong biển. Thực liệu thuốc đông y có vị nhạt có thể thuận lợi tiểu tiện như phục linh, cây bo bo. Ứng dụng của dược thiện cũng có quan hệ mật thiết với ngũ vị và ngũ tạng (tâm, can, tì, phế, thận) của thực liệu thuốc đông y. Bình thường nói đến, ‘tân (vị cay) nhập phế (phổi), cam (vị ngọt) nhập tì (lá lách), khô (vị đắng) nhập tâm (tim), toan (vị chua) nhập can (gan), hàm (vị mặn) nhập thận (quả thận)’.” Đại phu thấy Chu Vũ Hàm không biết gì về dược liệu nên nêu ra một số ví dụ cho nàng nghe.

Chu Vũ Hàm lúc này mới hiểu được, dược thiện không thể phối loạn, nếu người thể hàn ăn phải cái gì tính hàn thì họa vô đơn chí rồi! Nếu đại phu không chỉ bảo mấy thứ này cho nàng, mà xảy ra chuyện gì thì biết làm sao đây? Chu Vũ Hàm có chút lo lắng.

“Cô nương không cần lo lắng quá, bây giờ cô cần nắm bắt tốt mấy cái này là được rồi. Còn có các mùa khác nhau, cô cứ căn cứ vào các mùa để phối hợp, bốn mùa đều có sự bổ ích tương trợ khác nhau, mùa xuân thích hợp tắm bổ nhiều, trước mùa hạ thích hợp thanh bổ (đồ ăn đơn giản), suốt mùa hạ kéo dài phù hợp đậm bổ (đồ ăn thanh đậm), mùa thu thích hợp bình bổ (đồ ăn tươi mát), mùa đông thích hợp nhiệt bổ (đồ ăn ấm, nóng).” Đại phu một bên cầm dược, một bên chỉ dạy cho Chu Vũ Hàm.

Chu Vũ Hàm nghe xong cảm thấy mình học hỏi được không ít kiến thức. Thầy thuốc đông y ở hiện đại không có nhiều người, thầy thuốc xem bệnh nổi tiếng càng quý hiếm hơn, giống như là treo đầu dê bán thịt chó*** thì đúng hơn, đơn thuốc đưa cho bệnh nhân đều tải từ trên mạng xuống. Cho nên sau này thuốc tây trở thành sự lựa chọn hàng đầu của mỗi người.

(***) dùng để chỉ sự gian lận của những kẻ bán hàng lừa gạt người mua.

“Không cần ăn dược thiện hàng ngày, chủ yếu là phải kiên trì bền bỉ. Còn nữa, cô nương phải chú ý các dược liệu tương khắc nhau. Ta cảm thấy cô có nhiều thiên phú làm món súp bổ dưỡng.”

Chu Vũ Hàm nghe xong cảm thán đến lúc đó cũng không muốn xảy ra điều gì sai lầm dẫn đến kiện cáo, vậy thì mất nhiều hơn được. Nàng hỏi đại phu có thể chỉ bảo nàng làm vài món súp bổ dưỡng không?

Nhưng đại phu chỉ cười cười, nói với nàng hiểu được đặc tính các loại dược liệu, sau đó phối hợp với nhau là có thể phát huy công hiệu, như bệnh gì không thể ăn cái gì, mấy ngày tiếp theo cũng đều nói như vậy.

Chu Vũ Hàm gần như phát điên, năm đó thi tiếng Anh nên tinh thần bị áp lực, lúc ngủ đều mang ra niêm hai câu. Nàng đành mạng phương pháp này ra học, không nghĩ tới vẫn có hiệu quả, ví dụ như bệnh về gan kị vị cay, bệnh phổi kị vị đắng, bệnh tim và bệnh thận kị mặn, tỳ (lá lách) và bệnh đau bao tử kị chua ngọt. Đối với người bị chốc cấn có thể chất suy yếu thì thích hợp tắm bổ nhiều; người có thể chất khỏe mạnh không nên dùng nhiều thức ăn nóng; người bị thiên dương hư (chứng sợ lạnh ưa ấm. Một môi vô lực chân tay mát lạnh, tiểu tiện nhiều, trong dài, sắc màu trắng bệch, lưỡi nhạt, thân mập) thích hợp thức ăn ấm nóng, kiêng ăn thực phẩm lạnh; người bệnh thiên âm hư (triệu chứng nóng sốt không liên tục mà là sốt từng cơn) thích hợp thức ăn bổ dưỡng, kiêng thức ăn cay nóng, kiêng dùng thực phẩm lạnh; người có tì khí suy yếu, rối loạn tiêu hóa kiêng thức ăn dầu mỡ.

Hai ngày nay trong tiệm cũng đã thuê thêm người làm, là một nam tử mười bốn mười lăm tuổi sẽ phụ trách ở phía ngoài, trước kia có làm qua tiểu nhị ở tiểu lâu, người có chút khờ khạo, không biết nói chuyện nên bị ông chủ đuổi đi. Chu Vũ Hàm bảo cha nàng hỏi thăm hàng xóm một chút xem đã vi phạm vào chuyện gì mà bị ông chủ đuổi, Chu Đại Phúc nghe ngóng trở về nói giống hệt như nam nhân kia.

Hắn gọi là Trương Lỗi, lúc trước chắc là bị sinh non đoán chừng ở trong bụng mẹ ngột ngạt quá lâu, nên người có chút không linh hoạt. Cha hắn chỉ ở một mình nuôi hắn khôn lớn, tình huống trong nhà cũng không tốt. Chu Vũ Hàm ngẫm lại rồi quyết định thuê hắn, nàng chỉ cần hắn chăm chỉ chịu khó, một tháng trả hắn 600 văn. Thật ra Chu Vũ Hàm cũng đã hỏi qua tiểu nhị ở chỗ Triệu chương quầy rồi mới đưa ra giá tiền này.

Qua mười ngày nữa, đại phu nói ông ấy phải đi rồi phát tay áo ra đi ngay, ông ấy chỉ lưu lại một đơn thuốc cho nàng, ví dụ như bên trong ghi nữ nhân có thể ăn canh ô gà đen, có thể bỏ vào một ít nhân sâm, hoàng kỳ, sơn dược và hạt bo bo nấu loãng, đương quy & hạt sen hai loại, đảng sâm và táo đỏ ba loại, cầu kỳ một lần.

Còn có hoàng tinh (củ cây cơm nếp) nướng chân giò heo cho thêm đảng sâm, đại táo. Cái này đối với bệnh tỳ khí suy yếu, người suy dinh dưỡng, phổi hư ho khan, bệnh sau khi yếu ăn sẽ trở nên khỏe mạnh hơn.

Cần nhắc đến vấn đề chi phí, giá cả món súp này cũng phải tăng lên gấp đôi, buổi tối trở về để cho Lâm Nhị viết cáo thị dán ở ngoài cửa, chuẩn bị ngày mai khai trương, hi vọng mọi người đến mua nhiều hơn. Chu Vũ Hàm bắt đầu tưởng tượng ra viễn cảnh khai trương của ngày mai.

Ngày hôm sau Chu Vũ Hàm đi đến tiệm thuốc lấy nguyên liệu được thiện, nhưng không dám mua nhiều, chủ yếu là không đủ tiền vốn. Không mua nổi, chỉ đủ mua một lần, chỉ còn cách ngày mai kiếm được tiền rồi đến mua sau. Thật sự là thời gian này đã sử dụng không ít tiền rồi.

Sáng sớm ngày thứ ba cũng không có ít người yêu thích món ăn mà đến, lần đầu tiên Chu Vũ Hàm chỉ làm bốn loại súp, đa số người đều có thể ăn được, nàng có ít lo lắng nên viết trước quầy là người bệnh không nên ăn cái gì. Ngày đầu tiên tiêu thụ không nhiều lắm, mọi người vẫn lựa chọn món súp, dù sao giá tiền mấy món súp bổ dưỡng kia cũng không rẻ, có người còn lo lắng không biết có thể ăn được hay không. Nhưng canh ô gà đen có không ít người mua, đại đa phần đều mang về nhà cho nướng từ ăn.

Mấy ngày tiếp theo đã có thể nắm rõ lượng bán ra rồi, một ngày bán đi trừ tiền vốn đại khái có thể kiếm được sáu bảy trăm văn. Mỗi ngày Chu Vũ Hàm trên cơ bản không cần làm công việc gì. Buổi tối Lâm Nhị trở về sẽ giúp nàng nấu súp, ban ngày trong tiệm có Vương thị và Chu Đại Phúc hoặc là Trương Lỗi lấy tiền cùng làm chân chạy bàn. Bây giờ nàng nên toàn tâm toàn ý vào thuê giá y, không phải chỉ còn có hơn một tháng nữa là kết hôn sao.

Lúc Trương Văn đang bán đồ, nghe người khác nói trong nội thành có nhà mở quán súp, hắn nghĩ mua về nhà bồi dưỡng cho em trai uống, gần đây đệ ấy cũng mệt mỏi rồi. Hỏi thăm người ta tìm được quán ăn này, mới vừa bước vào cửa đã nghe thấy Vương thị gọi hắn: "Đại Lang! Sao con lại tới đây?"

"A, bá mẫu! Con nghe người ta nói gần đây có quán bán món súp rất bổ dưỡng, con đến xem rồi thuận tiện mua một ít mang về. Tại sao bá mẫu lại ở chỗ này vậy?" Trương Văn có chút cẩn trọng hỏi Vương thị.

"Quán này là nhà ta mở ra, là chủ ý của Tiểu Hàm. Để ta gọi người đóng gói một ít cho con mang về!" Vương thị nghe thấy cửa hàng của nhà mình nổi tiếng như vậy nên trong lòng rất vui vẻ. Nói xong cũng không chờ Trương Văn nói thêm cái gì, bảo Trương Lỗi vào phòng bếp cầm cái hộp đựng thức ăn ra bỏ súp vào. Trương Văn có chút ngượng ngùng muốn từ chối, nhưng mà Vương thị căn bản không để cho hắn có cơ hội nói chuyện, còn bảo hắn mỗi ngày đều tới đây.

Trương Văn mơ mơ màng màng ra cửa như thế nào cũng không biết. Hắn cảm thấy mình không xứng với nàng, nhà nàng đã có cửa hàng rồi, mà chính bản thân mình vẫn còn gánh đòn gánh chạy khắp nơi bán hàng. Mỗi ngày vất vả mới kiếm được tiền, hắn còn phải tiết kiệm rất nhiều năm nữa mới mua được một cái cửa hàng, nhưng đến bây giờ trên tay hắn cũng không có bao nhiêu tiền. Về đến nhà cơm cũng không ăn cứ nằm trên giường suy nghĩ như vậy.

Buổi tối Chu Vũ Hàm nghe Vương thị nói Trương Văn tới quán, lúc đầu nàng mừng thầm tưởng rằng hắn đến xem nàng đây, sau đó nghe Vương thị nói hắn không biết quán đây của nhà mình. Nàng đoán rằng có thể làm tổn thương lòng tự ái của hắn rồi, Chu Vũ Hàm nghĩ về sau khi thành thân, hai người lại cố gắng kiếm thêm nhiều tiền một chút! Vương thị nếu biết suy nghĩ của nàng, nhất định sẽ nói nàng: Con còn chưa có gả đi đâu, đã biết thay người ta suy nghĩ rồi đây.

Trong khoảng thời gian này Chu Đại Phúc ít đến trong quán hơn, bởi vì qua thời gian ngắn nữa mùa xuân tới sẽ bắt đầu gieo trồng. Trong nhà ai cũng bề bộn nhiều việc nên người vào trong thành cũng ít đi, người trong thôn loáng thoáng cảm thấy được trong nhà Chu Đại Phúc phát đạt lên, đã mở cửa hàng ở trong thành rồi.

Trương bà từ được xưng là bà tám, luôn nói huyền thuyên với người khác là trong nhà Chu Đại Phúc buôn bán lời rất nhiều tiền, trong thành cũng mua một căn phòng lớn, ba miệng ăn trong nhà đều đi hưởng phúc, lại để cho một mình ông ở nhà làm ruộng, bà ấy còn chạy tới hỏi Chu Đại Phúc làm buôn bán thì một ngày kiếm được bao nhiêu tiền, làm sinh ý gì, kiếm được tiền cũng đừng quên hương thân (người cùng quê)!

Tuy những người khác cũng có loại suy nghĩ này nhưng không giống như Trương bà từ mặt dày không có ý tứ này hỏi thẳng ra, mỗi khi Trương bà từ đang nói chuyện cùng một đám người trong thôn thì lớn tiếng hỏi Chu Đại Phúc, làm ông xấu hổ đều nói không ra lời.

Đôi khi Chu Đại Phúc có kể lại cho Vương thị nghe, Vương thị thiếu chút nữa vọt tới nhà Trương bà từ lý luận một trận với bà ta, chỉ có điều Chu Vũ Hàm cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy, bảo bà không cần để ý tới bọn họ là được. Thật ra Chu Vũ Hàm vẫn không thích qua lại với người khác, nàng cảm thấy vẫn giống như kiếp trước ở một mình tại chung cư, không thích giao tiếp với hàng xóm, chỉ cần lúc gặp nhau gật đầu chào hỏi là được, không nhất thiết nhà mình làm chuyện gì đều để mọi người biết, nếu có hàng xóm như thím Trương, tính tình thím ấy thẳng thắn hiền lành, nói cái gì cũng không cần đề phòng, cũng không cần lo lắng thím ấy đi ra ngoài nói lung tung.

Lời ed: Chương này đề cập nhiều về được trong đông y mà mình thì mù tịt trong lĩnh vực này. Mình đã cố gắng tìm kiếm trên gg và chuyển ngữ theo cách dễ hiểu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Bị bệnh

Edit: Hoàng Nghiêm

Beta: Dừa Dừa

Mùa đông dần trôi qua nhường chỗ cho mùa xuân đến. Vào mùa xuân vạn vật đều được sống lại, thời tiết vẫn hơi lạnh nhưng khắp nơi đều tràn đầy sức sống. Chu Vũ Hàm và Vương thị nhân nhả thông dong đi trên đường. Chu Vũ Hàm đến đây đã hơn nửa năm, chưa từng tồn tại áp lực hay tâm lý nặng nề nào.

Nàng cảm thấy như bây giờ đã rất tốt rồi, bởi vì trong nhà không cần vì tiền mà lo lắng phát sầu, Tiểu Hải cũng được đi học, Lâm Nhị cũng trở thành người thân của nàng. Thực ra Lâm Nhị là người trong nóng ngoài lạnh, chỉ cần thân thiết quen thuộc với nó, có chuyện gì nó cũng sẽ suy nghĩ vì người ta trước. Còn một điều nữa là chung thân đại sự của nàng cũng đã giải quyết, nhưng nàng nghĩ sau này có thể ở cùng nhà với cha mẹ thì tốt hơn, chẳng qua cái ý nghĩ này là không được thực tế cho lắm.

Hôm nay Vương thị và nàng đi mua đồ cưới, trước kia có xem trên tivi thấy nữ nhân xuất giá đội mũ phượng đeo khăn quàng, nàng cảm thấy rất hâm mộ! Cái gì mà còn có mười hòm trang sức đồ nhưng không phải gia đình nông dân như bọn họ có thể chuẩn bị được, mà bây giờ nàng cũng chẳng có khả năng để đeo trang sức, nhưng tốt xấu gì cũng phải mặc giá y đồ khi xuất giá.

Nàng cũng rất tò mò ở cổ đại chuẩn bị đồ cưới như thế nào, Vương thị dẫn nàng đi vào một cửa hàng, hẳn là cửa hàng chuyên bán đồ cưới dành cho nam và nữ, có vẻ tương đối đầy đủ, đương nhiên chi phí cũng đắt hơn một chút. Vương thị nói muốn mua một bộ chăn đệm, giường sập*, chậu rửa mặt, thùng con cháu**, bàn trang điểm và miếng vải màu trắng lót lạp hồng, Chu Vũ Hàm nghe xong cảm thấy mặt đỏ rần.

(*) là đồ dùng sử dụng hàng ngày trong gia đình ở xã hội ngày xưa, hình dạng của nó tinh tế hơn ghế dài.

(**) là thùng vệ sinh bằng gỗ cổ điển. Đây là tập tục trong hôn môn của nhà gái đưa đến nhà trai, nó thể hiện sự chúc mừng cho đôi vợ chồng tương lai, nhiều hạnh phúc và sống lâu, có con cháu đầy đàn.

Chủ cửa hàng hỏi Vương thị muốn mua đồ gì cao cấp không, trưng bày ở đây đều là hàng mẫu, nếu bà muốn mua thì đặt hàng một tháng sau sẽ có. Các vật liệu gỗ cao cấp được khắc hoa văn tinh xảo nên nhìn phức tạp hơn. Vương thị suy nghĩ rồi đặt mua một sản phẩm gỗ cao cấp giá mười lượng bạc. Cho dù chỉ mua được một cái Vương thị cũng rất cao hứng rồi vì ở nông thôn đều dùng vật liệu gỗ bình thường sau đó tùy tiện gọi thợ mộc đến làm, chủ yếu là không đẹp mắt và đầy đủ bằng trong thành.

Vương thị nghĩ bây giờ có tiền cũng không thể bạc đãi nữ nhi (con gái). Lúc này Chu Vũ Hàm mới biết tại sao cần phải đính ước từ sớm rồi, vốn dĩ là sợ không kịp chuẩn bị đồ! Cũng do người cổ đại cổ hủ, có đồ đạc gì mà một tháng không chuẩn bị kịp chứ.

Mua đồ xong Chu Vũ Hàm nói muốn đi dạo quanh trên đường và ăn mấy món ngon, nàng còn chưa có nếm thử đồ ăn vặt ở cổ đại đâu! Trước đây là do không có tiền còn về sau thì không có thời gian, khó có khi tranh thủ được lúc rảnh rỗi như bây giờ tất nhiên nàng muốn thoải mái ăn thử một lần!

Trên đường đi Chu Vũ Hàm ăn một xâu mít quả, ăn thử cả đậu hũ thối, còn mua một ít bánh ngọt mang về cho Tiểu Hải và Lâm Nhị. Lại ăn thêm một tô mì hoành thánh lớn nữa. Chu Vũ Hàm cảm thấy những đồ ăn này ăn ngon hơn so với hiện đại, lại còn đảm bảo an toàn hơn. Cuối cùng vẫn là Vương thị kéo nàng về nhà, nhưng mà đoạn đường này Vương thị cũng không có ngăn cản nàng, Vương thị nghĩ đến con gái ở nhà cũng không được bao lâu nữa, thôi thì cứ để nàng tùy ý vậy.

Không may rằng ngày hôm sau Chu Vũ Hàm phát sốt, sáng sớm Vương thị đến đổi cho Chu Đại Phúc mà không thấy Chu Vũ Hàm liền hỏi Chu Đại Phúc. Chu Đại Phúc nghĩ rằng hai ngày nay Chu Vũ Hàm mệt mỏi nên ngủ nướng thêm một lúc cũng không có gọi nàng dậy. Vương thị cũng nghĩ đến hai hôm nay nàng quá vất vả, nên để cho nàng nghỉ ngơi nhiều một chút đi.

Nhưng bà lại nghĩ trước hết nên ăn chút thức ăn đã rồi ngủ tiếp, đi vào nhìn thấy cả người Chu Vũ Hàm nằm ở trên giường, trên mặt đỏ lên bất tỉnh nhân sự, bờ môi đã nóng đến bong da ra rồi. Vương thị thấy không ổn rồi tranh thủ thời gian để cho Chu Đại Phúc mời đại phu đến, còn bà ngồi ở bên cạnh Chu Vũ Hàm lấy khăn ướt chấm lên môi của nàng, một bên lại sốt ruột đại phu làm sao còn chưa tới.

Đại phu đến bắt mạch nói mấy tháng nay người bệnh cố gắng quá sức, nên mới dễ sinh bệnh như thế may mà thân thể không có tổn hại gì. Trong khoảng thời gian này cứ thư giãn thả lỏng tâm trạng, lại để cho nàng nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian ngắn, tình đường thật tốt thì được rồi.

Vương thị nghe xong một hồi thì tự trách, lần trước Chu Vũ Hàm nghĩ luẩn quẩn trong lòng làm sao lại không để ý mời đại phu đến khám cho nàng! Sau đó lại vội vội mở cửa hàng cũng không được rảnh rỗi, thân thể sao có thể tốt được đây! Chu Đại Phúc đứng bên cạnh nghe xong cũng tự trách mình không đúng, nếu không thì con gái sẽ không sinh bệnh như thế này. Ông lại ở một bên khuyên nhủ an ủi Vương thị.

Lâm Nhị dẫn theo Tiểu Hải đang vui vẻ trở về thấy không khí trong nhà không đúng, vừa hỏi mới biết được Chu Vũ Hàm sinh bệnh, đến bây giờ còn chưa có hạ sốt. Thật ra trong lòng Lâm Nhị rất cảm kích Chu Vũ Hàm, nếu như không có Chu Vũ Hàm quan tâm chia sẻ đối xử tốt với nó, thì nó đã bị

cừu hận che mắt rồi. Chu Vũ Hàm nói với nó hãy sống vì chính mình, đừng để cho hận thù chi phối đến suy nghĩ của mình. Bằng không thì bản thân nó sẽ sống rất mệt, nếu nó bị thương sẽ làm tổn thương những người yêu thương nó, hãy ngừng lại đi vì làm điều đó thật ra không đáng.

Buổi tối ai cũng không chịu rời khỏi phòng ngủ của Chu Vũ Hàm, đều ngồi ở một bên trông nằng. Nhiệt độ làm như thế nào cũng không có giảm xuống. Vương thị thì khóc làm cho Chu Đại Phúc bối rối, ông chỉ có thể quát nhỏ Vương thị để cho bà ngừng khóc. Lúc trời gần sáng cuối cùng nhiệt độ cũng giảm, tất cả mọi người thở phào một hơi. Vương thị để cho Chu Đại Phúc đi nấu thuốc, đặt ở bên cạnh giường chờ nằng tỉnh dậy sẽ cho nằng uống.

Mà cả người Chu Vũ Hàm thay đổi nhiệt độ đột ngột lúc lạnh lúc nóng, lại nghe thấy rất nhiều người đang nói chuyện ồn ào càng cảm thấy bức bối. Cố gắng mở to mắt, thế nhưng dùng sức đến mấy vẫn không mở ra được. Cứ như vậy nằng có cảm giác cả người bỗng bênh đung đưa như có như không. Thật lâu sau lại truyền đến một tiếng thở dài, một hồi lại biến mất. Bỗng nhiên Chu Vũ Hàm chợt mở mắt ra, trông thấy vành mắt Vương thị hồng hồng ngồi ở bên cạnh, Tiểu Hải và Lâm Nhị lo lắng nhìn nằng. Chu Đại Phúc râu ria lồi thoi nắm chặt tay thành nắm đấm đứng ở một bên, Chu Vũ Hàm nhìn thấy Chu Đại Phúc như vậy không nhịn được cười.

Vương thị thấy Chu Vũ Hàm tỉnh lại còn nở nụ cười, vừa sờ trán nằng quả nhiên không thấy nóng nữa, trong lòng thật muốn cảm tạ bồ tát. Trong bụng bà lại có chút tức giận, tất cả mọi người lo lắng đã lâu rồi mà nằng còn cười được, nhưng nhìn lấy mặt nằng vừa gầy vừa tái nhợt, miệng muốn mắng nằng rồi lại không nở. Chỉ nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Hàm con có đói bụng không, mẹ làm cho con chút gì ăn nhé! Ăn no rồi uống thuốc thì mới hết bệnh được. Nếu có chỗ nào không thoải mái, cứ nói cho cha mẹ biết không được dối gạt biết không?"

Chu Vũ Hàm nghe được những lời này lại nhin không được khóc lên, nghĩ đến trước kia cho dù bệnh có nghiêm trọng như thế nào cũng chỉ có thể một mình nằng đi đến bệnh viện, cũng không muốn cho bạn bè thêm phiền toái.

Vương thị thấy Chu Vũ Hàm khóc thì cho rằng nằng lại khó chịu ở đâu liền bảo Chu Đại Phúc đi mời đại phu tới. Chu Vũ Hàm nghe xong lập tức nói: "Cha mẹ, con không sao, con chỉ sợ hãi chút thôi. Mọi người biết không, lúc con sinh bệnh muốn mở mắt ra nhìn mọi người, nhưng mà làm như thế nào cũng không mở ra được. Con cho rằng sẽ không còn gặp lại được mọi người rồi." Nói xong lại bật cười, nói Vương thị là nằng đói bụng.

Vương thị nghe thấy nằng nói đói bụng đoán chừng là không có việc gì rồi, liền vui vẻ nói: "Không có việc gì là tốt rồi, ta đi nấu cháo cho con, con ăn nhiều một chút. Con đã hôn mê hai ngày rồi, dọa cha con lo lắng kìa, lần sau không được như vậy nữa nghe không?"

Tiểu Hải ở bên cạnh trông thấy Chu Vũ Hàm thật sự không có việc gì rồi nói đùa với Chu Vũ Hàm vừa khóc vừa cười giống như con mèo nhỏ mít ướt.

Đợi đến lúc Vương thị đem cháo tới, Chu Vũ Hàm thoáng cái ăn hết hai chén. Vương thị nói không thể ăn nữa, ăn nhiều dạ dày sẽ không thoải mái, còn nói chờ nằng khỏe hơn sẽ làm thêm cho nằng mấy món ăn ngon, muốn ăn cái gì thì nấu món đó! Trước hết bây giờ nên nhin một chút. Chu Vũ Hàm ngừng lại thấy cũng đúng nên đồng ý làm theo.

Sau khi ăn xong Chu Đại Phúc bưng thuốc tới, lòng mảy Chu Vũ Hàm đã nhin lại vừa nhin là biết uống thuốc rất đáng, hỏi ý tứ Vương thị xem không uống có được không? Nằng dô dành Vương thị cả buổi thì ý tứ của bà vẫn là không thể, Chu Vũ Hàm chỉ có thể bịt lỗ mũi nuốt thuốc xuống, uống xong tranh thủ uống một chén nước cho đỡ đắng.

Nghĩ đến sau này không thể sinh bệnh nữa, nếu cứ uống thuốc đắng như vậy nằng không chịu được. Chu Vũ Hàm nghĩ kiếp trước cũng là thế này, không sinh bệnh thì thôi, nếu phát bệnh thì rất nghiêm trọng, không nghĩ tới xuyên qua cũng giống tình trạng như thế.

Nằm trên giường vài ngày thân thể nằng cũng khỏe hẳn rồi, trong lúc đó Trương Văn cũng đưa quà tới hỏi thăm sức khỏe nằng.

Thế mà những ngày này Chu Vũ Hàm một mực suy nghĩ giống như có ai đó đang thở dài, nằng vẫn cảm thấy đó là Chu Vũ Hàm thật sự, vì sao nằng ta không xuất hiện ra đây chứ. Suy nghĩ thật lâu cũng không có đầu mối đành buông tha không nghĩ nữa, đến khi trong quán ăn cũng bê bộn rồi, nằng đã sớm ném nó ra sau đầu.

Từ lúc khỏi bệnh Vương thị nói Chu Vũ Hàm gầy đi, mỗi ngày đều làm món ăn ngon cho Chu Vũ Hàm bồi bổ, còn không cho nằng làm việc. Mới đầu Chu Vũ Hàm rất vui vẻ, nhưng mỗi ngày đều như vậy thì nằng không chịu nổi, không phải đưa cho Lâm Nhị ăn thì cho Chu Đại Phúc ăn. Một nhà ba người mỗi ngày đều trôi qua đặc biệt vui vẻ, bởi vì Tiểu Hải mấy ngày mới có thể về nhà một lần.

Còn một tháng nữa, Chu gia và Trương gia đều bê bộn nhiều việc, Trương nhĩ thăm bận tới thăm mất mũi, cùng với con dâu của mình cũng không thể rảnh rỗi. Cái này cũng không có biện pháp ai bảo trong nhà lão đại không có một nữ nhân nào! Hai nam nhân thì đâu biết kết hôn cần chuẩn bị những thứ gì.

Nghĩ đến về sau nhà hần có nữ nhân thì trong lòng bà cũng nhẹ nhõm, ngừng lại Đại Lang cũng không dễ dàng, gia cảnh nhà bà cũng không tốt hơn nhà lão Đại là mấy. Trong nhà hài tử lại nhiều, miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể lấp đầy bụng thôi.

Trước kia nhà lão Đại thường xuyên giúp đỡ cho nhà bà, về sau vợ chồng lão Đại không còn. Nhà huynh ấy để lại hai đứa nhỏ, thật ra nhà mình cố gắng lắm cũng chỉ có thể trông nom cho hai đứa nhỏ ăn no thôi. Thế nhưng mà nói với Đại Lang như thế nào nó cũng không đồng ý, nó nói đã đáp ứng cha mẹ nó sẽ chiều cố tốt cho đệ đệ. Về sau Đại Lang vì để cho Nhị lang đọc sách, càng là chịu nhiều đau khổ hơn, hiện tại tổ chức hôn sự cũng đều là nó bỏ bạc ra. May mà bây giờ bọn nhỏ đều lớn rồi, thời gian về sau sẽ ngày càng tốt hơn.

Kỳ thật Trương Văn cũng là bất đắc dĩ, hần cũng hiểu được ý tứ không nên phiền toái Nhị thăm mãi được. Nhưng mà hần cũng không có biện pháp nào khác cũng không thể để cho người không hiểu biết gì như hần đi chuẩn bị.

Một tháng này, mỗi ngày Chu Vũ Hàm đều ở trong nhà làm quần áo, muốn khâu cho Trương Đại Lang mấy bộ quần áo ngoài và quần áo lót bên trong, còn muốn thay chú em (*em trai của chồng) làm áo ngoài và một đôi giày. Vương thị nói nhà bọn họ không có nữ nhân, nếu có thời gian làm trước mấy bộ cho huynh đệ bọn họ bằng không thì về sau kết hôn cũng phải làm.

Ngay từ đầu Chu Vũ Hàm cũng không biết may quần áo , nàng vụng trộm xem khi Vương thị làm mấy bộ cho Chu Đại Phúc, lúc này mới học làm theo. Chu Vũ Hàm kiêu ngạo nghĩ bản thân nàng thông minh tài trí học một lần liền biết. Vương thị cảm thấy nữ nhi thành thân đương nhiên cả nhà đều phải mặc quần áo mới, cho nên mấy ngày nay ở cùng trong nhà với Chu Vũ Hàm làm quần áo, tranh thủ khoảng thời gian này làm xong mấy bộ cho mọi người, như vậy Chu Vũ Hàm muốn trộm lười một chút cũng không được.

Trong khoảng thời gian này Chu Đại Phúc cũng không vào trong thành nữa, mỗi ngày đều ở nhà vùi vàng trồng trọt. Trong lòng Chu Đại Phúc nghĩ không việc nào quan trọng hơn việc trồng lúa, Chu Vũ Hàm bảo ông cho người khác thuê ruộng để họ trồng. Nhưng ông nhất quyết không chịu, ông cảm thấy nếu vạn nhất cửa hàng không buôn bán nữa, cả nhà cũng không bị đói chết ! Chu Vũ Hàm muốn đồ mồ hôi luôn, sao ông cứ nghĩ đến mấy điều không may này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thành Thân

Edit: Hoàng Nghiêm

Beta: Dứa Dứa

Thời gian cứ nhanh chóng trôi qua, đã đến mừng sáu tháng ba rồi. Những ngày này Chu Vũ Hàm càng thêm khẩn trương, dù sao vẫn là lần đầu tiên kết hôn. Mọi việc trong quán tạm thời giao cho Trương Lỗi, bây giờ gia đình Chu Vũ Hàm rất tín nhiệm hẳn. Hai ngày nay Vương thị giúp nàng sửa sang lại đồ cưới cho tốt, Chu Vũ Hàm thấy mấy đồ vật ở cô đại rất tinh xảo, làm cái giường cũng rất rắn chắc.

Vương thị nói mấy việc cần chú ý khi kết hôn, dù sao nhà bọn họ cũng không có cha mẹ chồng ở bên cạnh chỉ bảo, bà chỉ có thể dạy dỗ trước một ít. Vương thị nghĩ không có cha mẹ chồng cũng có chỗ tốt, không cần học lễ giáo hai năm. Khuê nữ nhà mình chưa thấu hiểu hết sự đời, gả đi phải làm chủ đương gia, nếu xảy ra chuyện gì cũng không hay, phải sống hòa thuận với nhà Nhị thẩm, bảo nàng nên thường xuyên giúp đỡ nhà thẩm ấy.

Vương thị một hồi lo lắng cái này một hồi lại lo lắng cái kia, cảm thấy mọi việc vẫn chưa chu toàn, chỉ sợ nữ nhi nhà mình chịu thiệt. Chu Vũ Hàm nghe Vương thị nói không ngừng là sau khi kết hôn phải hầu hạ chu đáo trạng phu, còn phải chiều cô kỹ lưỡng chú em chồng, phải hiếu thuận với nhà Nhị thẩm, còn nói hai đứa không còn ít tuổi nữa phải tranh thủ thời gian sinh con trai! Vốn dĩ Chu Vũ Hàm còn có chút khẩn trương nghe Vương thị nói như vậy nhất thời nhin cười không được, ngược lại làm cho nàng thoải mái hơn rất nhiều.

Tiểu Hải và Lâm Nhị cũng xin nghỉ mấy ngày ở nhà với nàng, đặc biệt là Tiểu Hải mấy ngày nay đều dính lấy Chu Vũ Hàm, sợ sau này sẽ không thấy nàng nữa. Nó còn nói với Chu Đại Phúc là có thể để cho nàng không lập gia đình được không, nó nói sẽ chăm sóc Chu Vũ Hàm cả đời. Vương thị còn gọi Tiểu Hải ra ngoài giáo huấn một trận, lúc đi vào nhà Tiểu Hải không nói những lời này nữa, nói về sau sẽ cố gắng chăm chỉ đọc sách làm chỗ dựa cho tỷ tỷ. Chu Vũ Hàm cười nói tỷ tỷ sẽ chờ đợi làm chỗ dựa thay tỷ tỷ.

Lâm Nhị bên cạnh cũng âm thầm thở nếu như nhà bọn họ dám đối xử không tốt với đại tỷ, hẳn sẽ không bỏ qua bọn người Trương Văn.

Một ngày trước khi thành thân, buổi tối Vương thị ngủ cùng với Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm nằm ở trên giường ôm Vương thị nói chuyện: "Mẹ, về sau mọi người đừng nên vất vả quá, người phải thường xuyên tâm bồi cho cha, đừng quá tiết kiệm."

"Ta biết rồi, con cũng đừng lo lắng chuyện nhà mình nữa, con sống tốt thì mẹ mới yên tâm được. Mẹ còn nhớ lúc con còn nhỏ, nháy mắt con đã lập gia đình rồi, mẹ cũng không nhớ. Về sau con cũng không thể tùy hứng nữa, phải biết suy nghĩ mọi việc, đặc biệt là sau khi lập gia đình. Con biết chưa?" Vương thị nghe thấy Chu Vũ Hàm nói xong, giọng bà có chút nghẹn ngào.

"Con biết mà, mẹ đừng lo lắng cho con, con sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình. Hơn nữa con cũng sẽ thường xuyên trở về thăm cha mẹ, còn có Tiểu Hải và Lâm Nhị nữa. Cha mẹ cũng phải thường xuyên đến thăm con đây."

Chu Vũ Hàm nói xong vui đầu trong lòng Vương thị khóc lên. Vương thị thấy Chu Vũ Hàm như vậy cũng nhin không được rơi lệ, hai người cùng nhau khóc. Chu Đại Phúc đứng ở ngoài cửa cũng muốn khóc, ông nuôi khuê nữ mười chín năm từ ngày mai đã trở thành con nhà người ta rồi, nhưng nghĩ đến hai thôn cũng cách gần nhau, vẫn là có thể qua lại thăm nữ nhi. Lại nghĩ đến hai người không nên khóc mãi, liền ở bên ngoài ho khan, nhắc nhở các nàng.

Quả nhiên sau khi Vương thị nghe thấy nói Chu Vũ Hàm không nên khóc nữa nếu không ngày mai nhìn rất khó coi. Cũng nhớ tới chính sự, Vương thị từ trong ngực móc ra mấy thỏi bạc cho Chu Vũ Hàm nói: "Tiểu Hàm, ta và cha con cũng không có bản lĩnh gì. Cái này là cha con nói đưa cho con để phòng thân!"

"Cha mẹ đã chuẩn bị không ít đồ cưới cho con rồi, nếu đưa bạc cho con nữa thì trong nhà không còn tiền để chi tiêu! Bọn Tiểu Hải còn phải đi học, người để dành cho bọn nó đi." Chu Vũ Hàm nhìn thấy lại càng hoảng sợ đoán chừng có đến hai mươi lượng đấy.

Vương thị nói: "Trong nhà có cửa hàng mỗi ngày đều kiếm được tiền, ta và cha con cũng không có dùng đến tiền nhiều. Đến khi bọn Tiểu Hải lớn lên thì cũng đã nhiều năm! Về sau cứ từ từ tiết kiệm là được." Hai người giằng co một lúc cuối cùng vẫn là Chu Vũ Hàm thỏa hiệp! Về sau khi Tiểu Hải thành

thân nàng sẽ phụ giúp thêm

Hai người lại hàn huyên một hồi, Vương thị mới khẽ sát nói nhỏ vào tai Chu Vũ Hàm, Chu Vũ Hàm nghe xong lỗ tai lập tức đỏ lên, bồng chốc ho khan. Vương thị nói xong cũng bảo Chu Vũ Hàm tranh thủ thời gian đi ngủ sớm, sáng sớm ngày mai đã dậy rồi, nếu không ngủ ngày mai không thức dậy nổi đâu.

Chu Vũ Hàm nằm ở trên giường nghĩ đến lời nói của Vương thị cảm thấy sóng gió trong lòng cuộn cuộn nổi lên! Nói cái gì mà ngày mai tướng công của con bảo con như thế nào, thì con cứ phối hợp cho tốt. Ở hiện đại Chu Vũ Hàm tự nhận mình không phải là thực nữ ngây thơ, đã từng xem qua một hai bộ phim Nhất Lưỡng (phim AV - TQ), bây giờ mẹ nàng nói như vậy không phải là dạy hư học sinh sao. Chu Vũ Hàm bị bà chỉ dạy như thế vẫn cảm thấy rất ngại ngùng. Hậu quả là buổi tối nằm mộng cũng thấy toàn cảnh xuân sắc! Trong lòng Chu Vũ Hàm mặc niệm A Di Đà Phật, bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Lại nói Tường gia bên kia, Tường Nhị thúc được Tường Nhị thẩm phái tới nói chuyện nam nữ, Tường Nhị thúc vốn là người chất phác hàm hậu cũng không thể nào không biết xấu hổ mà nói rõ ràng, chỉ có thể kéo Tường Văn qua một bên lặng lẽ nói. Tường Văn tự nhận mình cũng không phải tiểu tử ngây thơ, nhưng bị Nhị thúc trực tiếp nói ra như vậy, hắn vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Tường Văn nghe xong trả lời một câu chầu đã biết, lập tức trở về phòng. Tường Nhị thúc thấy nhiệm vụ của mình hoàn thành lập tức về nhà báo cáo kết quả công tác cho nương tử, Tường Nhị thẩm nghe xong lời Nhị thúc nói cũng đỏ mặt, Tường Nhị thúc thấy biểu hiện của nương tử nhà mình kỳ lạ nha đã bao nhiêu năm không đỏ mặt rồi, dưới ánh đèn nhìn thấy cũng có chút tư sắc! Tối nay nhất định có rất nhiều người không cách nào ngủ ngon đấy!

Mồng tám tháng ba, trời còn chưa sáng Chu Vũ Hàm đã bị gọi dậy rồi, sáng sớm hi bà đã tới giúp Chu Vũ Hàm trang điểm. Kỳ thật nói là trang điểm nhưng thực ra chỉ là đem tóc quấn lên, sau đó thoa mặt trắng bạch, bôi môi đỏ au lên. Chu Vũ Hàm vừa nhìn thấy lại càng hoảng sợ, đây là phiên bản Sadako* có đại à! Khuôn mặt cũng quá trắng đi, nhưng nàng lại không thể phản kháng, bởi vì tất cả phản kháng đều bị trấn áp vô tình.

(*) : Sasaki Sadako (佐々木 禎子 Sasaki Sadako, tên tiếng trung là Tả Tả Mộc Trinh Tử) (7 tháng 1 năm 1943 - 25 tháng 10 năm 1955) là một hibakusha (nạn nhân của Vụ ném bom nguyên tử xuống Hiroshima và Nagasaki). Cô bé phát bệnh ung thư bạch cầu năm lên 10 tuổi và qua đời chỉ 2 năm sau đó. Tuy nhiên câu chuyện về niềm tin cuộc sống và sự kiên cường chống đỡ bệnh tật của cô đã trở thành biểu tượng của tinh thần chống chiến tranh và vũ khí hạt nhân ở Nhật Bản và trên thế giới, câu chuyện đó đã được ghi lại qua tác phẩm Sadako và nghìn con hạc giấy (Sadako and the Thousand Paper Cranes) của nhà văn Eleanor Coerr.

Đợi đến lúc tất cả đều chuẩn bị xong, tân lang cũng tới đón dâu. Vương thị đem một bát nước chè trứng gà cho Chu Vũ Hàm ăn, cái này biểu thị ai lập gia đình về sau không phải là người trong gia đình nữa, Chu Vũ Hàm sau khi biết ý tứ của nó cũng không nguyên ý ăn mà còn khóc nữa. Vương thị thấy vậy cũng luyến tiếc nữ nhi nhưng vẫn khuyên bảo một lúc Chu Vũ Hàm mới chịu cắn một miếng. Sau đó Lâm Nhị cổng Chu Vũ Hàm đi ra ngoài, đưa lên kiệu hoa. Vương thị cũng nhìn không được nữa liền khóc lên.

Chu Vũ Hàm ngồi trên kiệu nghĩ thầm kiệu hoa này thật ra là mấy phiến cửa phủ vải đỏ lên, nhìn không đẹp như trên TV. Nhưng Chu Vũ Hàm lại không biết tất cả mọi người ở nông thôn đều dùng xe trâu đi đón dâu, nhà ai cam lòng bỏ tiền đi thuê cỗ kiệu. Rất nhiều năm sau Chu Vũ Hàm mới biết rõ tập tục này còn cảm động đến rồi tỉnh rồi nữa.

Đến Tường gia, có không ít hàng xóm vây xem xung quanh. Trong sân rất nhộn nhịp, có người A nói của hồi môn của tân nương cũng không ít! Còn có người B nói Tường Đại Lang tặng sinh lễ kia cũng không có phí công! Gia cảnh nhà gái cũng rất tươm tất.

Ngay lúc mọi người đang bàn tán nghị luận xôn xao, Chu Vũ Hàm trông thấy một đôi tay nam nhân vươn vào kiệu. Chu Vũ Hàm nhẹ nhàng đặt tay mình lên bàn tay rộng lớn kia, tuy động tác rất nhanh nhưng nàng cảm thấy đã đem cuộc đời mình giao vào chủ nhân có đôi bàn tay này. Tuy nhiên đôi tay này có rất nhiều vết chai sạn, nhưng lại ấm áp và kiên định.

Tường Văn cầm lấy tay của Chu Vũ Hàm dắt nàng bước qua chậu than đi vào trong phòng, lúc này có người hô nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, đợi đến lúc bái xong hết liền hô đưa vào động phòng.

Vào tân phòng có một đồng người cũng đi theo xem náo nhiệt, ồn ào muốn Tường Đại Lang mở khăn tân nương ra..., nhìn tân nương tử có xinh đẹp hay không. Tường Văn cũng không từ chối liền mở khăn Chu Vũ Hàm ra, Chu Vũ Hàm bất ngờ thấy ánh sáng nhưng vẫn chưa kịp thích ứng, một lát sau mới nhìn rõ một đám người đứng trước mặt có cả nam, nữ và tiểu hài tử. Mọi người thấy mặt tân nương tử rất đoan chính, đều khen Tường Đại Lang có phúc khí, cưới được nương tử xinh đẹp.

Mọi người xem náo nhiệt xong mang Tường Văn ra ngoài uống rượu, nói uống không say không về, hôm nay Tường Văn có tâm tình rất tốt cũng không từ chối. Lập tức mang theo mọi người ra ngoài ăn cơm, trước khi đi còn vụng trộm lấy một cái bánh ngọt đưa cho Chu Vũ Hàm ăn. Chu Vũ Hàm đợi đến lúc trong phòng không có người liền ăn hết bánh ngọt, nàng thật sự là quá đói rồi, cái này không phải trò đùa đâu, thời gian dài như vậy còn không đói bụng chết sao.

Chu Vũ Hàm nhìn gian phòng này không phải mới xây, nhưng rất sạch sẽ. Thấy trong chậu có nước liền rửa sạch hết phần trên mặt, rửa xong Chu Vũ Hàm ngồi ở trên giường nghe thanh âm bên ngoài náo nhiệt mà bất tri bất giác ngủ quên mất. Đợi đến khi mở mắt ra đột nhiên trông thấy một khuôn mặt phóng to trước mắt làm nàng hoảng sợ.

Tường Đại Lang ở bên ngoài uống rượu với mọi người nhưng ai cũng giữ đúng mực không để cho hắn uống quá nhiều. Chờ hắn uống say khướt mới buông tha cho hắn trở về phòng. Nhị thẩm còn nói hắn đừng đi ra nữa, những việc ngoài này cứ giao cho bà giải quyết. Tường Văn trở lại tân phòng đã nhìn thấy nương tử của hắn nằm ngủ ở trên giường, Tường Văn nở nụ cười nghĩ thầm đang lúc thành thân mà nương tử đã ngủ mất rồi, thật là làm cho hắn dở khóc dở cười!

Nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của nàng Tường Văn cảm giác mình say thật, tay không tự giác dè dặt đưa tới vuốt mặt của nàng cẩn thận, cảm thấy làn da dưới tay trơn mịn. Bỗng nhiên trông thấy Chu Vũ Hàm mở mắt ra, hắn cảm thấy đôi mắt kia rất đẹp, hắn đã sớm muốn hôn lên đôi mắt yêu thích này,

hôm nay rốt cục có thể mãn nguyện rồi.

Chu Vũ Hàm cảm thấy nụ hôn của hắn rất ôn nhu, trong phòng bỗng nhiên có một loại không khí mập mờ bao phủ. Chu Vũ Hàm không tự giác nhắm mắt lại, Tường Văn giống như bị mê hoặc hôn lên môi nàng. Chu Vũ Hàm vẫn có chút thẹn thùng. Nàng nghĩ thấy mùi rượu trên người Tường Văn bỗng nhiên thanh tỉnh, đẩy hắn ra kêu hắn tranh thủ đi tắm rửa. Tường Văn nghĩ bản thân hắn có phải quá nóng nảy hay không, vẫn nên tranh thủ thời gian đi tắm rửa thôi.

Chờ hắn đi ra ngoài Chu Vũ Hàm cảm thấy xấu hổ kinh người, bây giờ ngủ như thế nào đây! Nàng hít sâu một hơi, trong nội tâm nghĩ chị đây cũng không phải chưa xem qua mấy loại phim cấp ba. Còn mắc cỡ thẹn thùng gì nữa, sớm muộn gì cũng phải đối mặt liền cố gắng bình ổn nội tâm lại.

Đợi đến lúc Tường Văn tắm rửa xong cả người thanh tỉnh rất nhiều, nghĩ đến thành thân là phải uống rượu giao bôi. Hắn cầm hai ly rượu đưa cho Chu Vũ Hàm một ly, Chu Vũ Hàm thâm nghĩ có phải người cổ đại uống rượu giao bôi để tăng thêm lòng can đảm hay không?

Uống rượu xong Tường Văn nói với Chu Vũ Hàm: "Nương tử, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi!" Nói xong cũng không đợi Chu Vũ Hàm trả lời, ôm nàng lên giường, đem màn buông xuống. Một đêm này xuân sắc khôn cùng, ánh trăng trên trời cũng xấu hổ trốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Làm quen

Edit : Hàn Mặc

Beta: Dừa Dừa

Hôm sau Chu Vũ Hàm theo thói quen thức dậy sớm, còn mơ màng cho rằng mình vẫn còn đang ở nhà, sau lại cảm thấy cả người đau nhức mới nghĩ ra bản thân đã xuất giá, trở thành vợ người ta. Nghiêng mặt sang nhìn người nam nhân nằm bên cạnh, lông mày của hắn gọn gàng giống như đã được tỉa qua, rất đồng nhất. Lông mi rất dài, sống mũi thẳng, môi tương đối dày. Chu Vũ Hàm cảm thấy hắn như vậy rất có sức hấp dẫn mặc dù có hơi đen. Thật ra thì suy nghĩ một chút cũng biết mỗi ngày hắn chạy tới chạy lui làm sao có thể không đen chứ!

Nhìn một lát chợt thấy Tường Văn mở mắt ra, Chu Vũ Hàm có chút lúng túng lùi vào bên trong một khoảng, miệng còn thức giấc:

"Trương công, không còn sớm nữa tranh thủ thời gian rồi giường đi! Thiếp còn phải dậy làm bữa sáng."

Tường Văn thấy nương tử mình như vậy lại cảm thấy rất thú vị muốn trêu chọc một chút, lập tức ôm nàng vào trong ngực giả bộ muốn hôn, Chu Vũ Hàm ngay tức khắc che miệng nói không được, cứ nằm ỳ trên giường sẽ bị Tiểu Võ chê cười. Tường Văn nhìn một chút, quả thật không còn sớm, cũng không trêu nương tử mình nữa liền để cho nàng rời giường.

Chu Vũ Hàm ngồi trước bàn trang điểm nhìn gương đồng tự búi tóc lên, tóc mái chải xéo sang một bên, đây là kiểu tóc của phụ nhân đã có chồng, ở nhà Vương thị đã từng dạy nàng nhưng bà cũng chỉ biết chải mấy kiểu đơn giản.

Đến khi nàng thu thập xong liền xuống phòng bếp làm bữa sáng. Tường Văn đã ngồi ở trong sân đọc sách. Chu Vũ Hàm nghĩ mọi người ai cũng khen nó học tốt, nhưng lại không biết rằng nó ở sau lưng đã phải nỗ lực chăm chỉ rất nhiều. Nàng dọn thức ăn lên bàn xong thì ra gọi hai huynh đệ vào ăn cơm, trên bàn ăn Tường Văn khen tẩu tử (chị dâu) làm bữa sáng ăn rất ngon, sau này không cần ăn cơm đại ca nấu nữa. Bữa cơm đầu tiên ở nhà họ Tường của Chu Vũ Hàm kết thúc trong sự vui vẻ, cơm nước xong sau đó Tường Văn phải đến học đường, mà Tường Văn cũng muốn đi ra ngoài buôn bán, chung quy cũng là miệng ăn núi lở thôi! Chu Vũ Hàm chỉ có thể ở nhà làm bà chủ gia đình.

Nàng quét dọn nhà cửa từ trong ra ngoài một lần, lại mang quần áo bẩn của hai huynh đệ đi giặt sạch, lúc giặt thấy không ít chỗ bị sờn rách, chờ quần áo khô đem chỗ bị hỏng vá lại. Quần áo của Tường Văn ở chỗ bà vai bị mài mòn rất nhiều còn Tường Văn lại bị mòn ở chỗ ống tay áo.

Đến lúc làm xong việc đã đến giờ cơm trưa, nghĩ cơm nước xong phải đến nhà Nhị thúc, mẹ nàng nói sau này có chuyện gì không biết nhất định phải thỉnh giáo Nhị thẩm, bây giờ phải giữ quan hệ thật tốt.

Chuẩn bị một vài thứ mang đến nhà Nhị thúc đưa cho bọn trẻ nhà thúc ấy, Chu Vũ Hàm nghe Vương thị nói nhà Nhị thúc có nhiều trẻ con, có hai người con trai, hai người con gái. Con trai lớn Tường Vũ đã thành thân sinh được một cô con gái cũng đã hai tuổi, con thứ hai Tường Phong vẫn chưa thành thân, còn hai cô út còn tương đối nhỏ tuổi.

Đi tới cửa nhà Nhị thúc gọi một tiếng, chỉ thấy một thiếu phụ đi ra, thoạt nhìn tuổi cũng xấp xỉ so với nàng, đoán chừng là con dâu lớn nhà Nhị thúc, bởi vì con trai thứ còn chưa cưới!

"Đại tẩu, sao tẩu lại tới đây? Mau vào đi."

Nàng dâu của Tường Vũ nhanh chóng đưa Chu Vũ Hàm vào nhà rồi gọi Nhị thẩm. Nhị thẩm dẫn theo tôn nữ (cháu gái) đi ra, nói với bé gái:

"Nữ Nữu mau gọi Đại bá mẫu nào!"

Nữ Nữu ngưng ngưng gọi một tiếng Đại bá mẫu, Chu Vũ Hàm vừa cười vừa lấy ra một khóa bình an cho bé, Nhị thẩm vừa nhìn thấy ước chừng phải đến ba trăm văn liền lập tức nói:

"Nương tử Đại lang à, cái này không thể được, nó cũng không ít tiền đâu! Chúng ta cũng không thể nhận."

"Không có chuyện gì đâu, cho tiểu hài tử đeo, không đáng giá bao nhiêu tiền. Thẩm đừng khách khí." Chu Vũ Hàm nói xong liền đem khóa bình an nhỏ đeo vào cổ của bé gái.

Lúc này hai người con gái Tường Hạnh, Tường Mật nhà Nhị thẩm cùng đi ra, hai người cũng gọi một tiếng đại tẩu.

Chu Vũ Hàm tặng mỗi người một bông hoa cài đầu. Hai nữ hài tử cao hứng lập tức vào trong phòng đeo lên nhìn xem có đẹp hay không, Chu Vũ Hàm có thể lý giải được tâm lý tiểu cô nương mới mười hai tuổi đều là thích chưng diện.

Nhị thẩm thì nghĩ ngày thường trong nhà cũng không có tiền mua cho các con, nếu không sẽ mắng mấy đứa không có lễ phép rồi, hơn nữa Chu Vũ Hàm cũng không phải người ngoài. Sau Chu Vũ Hàm đưa cho Nhị thẩm một ít vải vóc, cũng không đưa cái gì cho Nhị thúc, Tường Tam Lang và Tường Tứ Lang. Ở nơi này không thể tặng đồ lung tung cho nam nhân, không thì sẽ bị người ngoài chỉ trích.

Chu Vũ Hàm cùng Nhị thẩm và con dâu trưởng tên Vương Nam ngồi ở chỗ kia trò chuyện chút việc nhà, Nhị thẩm nói cho nàng biết Tường Văn và Tường Võ thích ăn món ăn gì, hai người có thói quen nào. Mà Vương Nam thì nói cho nàng những nơi nào cần phải chú ý nhiều, Chu Vũ Hàm cảm thấy Vương Nam là người cũng không tệ lắm.

Một lát sau Chu Vũ Hàm hỏi xin ít hạt giống, lúc sáng nàng dọn dẹp thấy vườn rau phía sau hậu viện để trống một thời gian rồi, nghĩ muốn trồng một ít rau để ăn. Lại nói mẹ nàng có cho mấy con gà con, định đem thả ở chỗ đất trống phía trên.

Nhị thẩm nghe vậy nói Đại Lang bọn họ đã lâu lắm rồi không trồng rau vì trong nhà không có người trông nom. Hiện tại có nàng cũng có thể làm mấy món ăn, chờ buổi tối bà nhỏ ít mầm non đưa qua cho nàng.

Mấy người nói chuyện phiếm một lúc, Chu Vũ Hàm thấy sắc trời đã muộn, phải về nhà nấu cơm liền cáo từ ra về. Nhị thẩm thấy cũng không còn sớm thì không giữ người ở lại nữa, nhà mình cũng nên làm đồ ăn, bằng không mấy nam nhân ra ruộng trở về lại không kịp ăn cơm.

Về nhà Chu Vũ Hàm đem mấy món còn dư lại của ngày hôm qua nấu thành một món thập cẩm, lại thấy cơm còn có mấy miếng cháy, như vậy ăn cùng sẽ tạo ra một hương vị đặc biệt.

Tường Võ vừa trở về đến gần phòng bếp liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, nghĩ lại chính mình lâu rồi chưa ăn món gì ngon. Tuy rằng không so đo phải ăn thật ngon mới tốt nhưng nghĩ đến ăn ngon ai mà không cao hứng chứ.

Chu Vũ Hàm thấy Tường Võ đã trở lại, nhờ đệ ấy mang đồ ăn để lên bàn còn nàng ở lại nấu thêm canh nữa là xong rồi. Tối hôm nay có món thập cẩm cùng một ít rau xanh và canh trứng. Hai người đợi một lúc thì Tường Văn trở lại, Tường Văn nghĩ hôm nay không cần vội vã trở về nấu cơm thì có thể kiếm thêm một ít tiền, liền trì hoãn một chút. Chu Vũ Hàm ăn một ít còn lại hai người đem miếng cơm cháy cùng món thập cẩm ăn hết toàn bộ, ăn xong hai huynh đệ ở trong lòng than một tiếng quá sung sướng.

Buổi tối Chu Vũ Hàm ngồi ở trên giường đem quần áo ban ngày đã phơi khô may lại một chút, toàn bộ quần áo của Tường Văn bỏ thêm mấy tầng lót thật dày ở bên trong vai, như vậy bà vai sẽ không đau nữa, còn khâu cho hắn một miếng nhỏ ở giữa giúp giảm bớt áp lực. Ngày hôm qua nàng đụng đến hai bà vai hắn đều thấy có một tầng vết chai rất dày, phỏng chừng chính là lý do này mới sồn nhiều như vậy. Còn Tường Võ thì tay áo bên ngoài của nó khâu nhiều thêm một đường chỉ.

Đợi đến lúc Tường Văn vào phòng thì đem quần áo đã làm xong nhờ hắn đưa cho Tường Võ, Tường Văn ghen hỏi:

"Sao lại không có của ta? Nương tử, nàng thật bất công!"

Chu Vũ Hàm cười nói hắn lòng dạ hẹp hòi, lại lấy ra một bộ đã sửa xong đưa cho hắn.

Tường Văn chậm rãi vuốt quần áo nghĩ đến bao nhiêu năm nay không có người nào giúp hắn may một bộ quần áo, hình như là sau khi nương hắn mất. Sờ xong Tường Văn liền đem bộ quần áo bỏ vào phía dưới đáy hòm, đến tận nhiều năm về sau vẫn còn giữ được như cũ.

Chu Vũ Hàm nói với Tường Văn chuyện hôm nay đi nhà Nhị thúc, hắn nói thời gian rảnh không có việc gì đi chơi cũng tốt. Chu Vũ Hàm còn nói muốn đem mảnh vườn sau hậu viện trồng ít rau ăn, nuôi ít gà. Tường Văn nói mấy ngày nữa hắn có thời gian sẽ sửa chuồng gà.

Một lúc sau Tường Văn lấy từ trong ngăn tủ bên cạnh ra hai mươi lượng bạc đưa cho nàng giữ, Chu Vũ Hàm không nghĩ tới hắn tin tưởng nàng như vậy, cư nhiên đem toàn bộ gia sản giao toàn bộ cho nàng. Hai người lại nói một hồi về những dự định trước mắt, Tường Văn nói nàng đừng khâu quần áo nữa, vẫn còn nhiều quần áo để mặc, hơn nữa khâu trời quá tối không tốt đối với đôi mắt, không thì ngày mai lại làm. Chu Vũ Hàm đơn giản tin lời nói của hắn, kết quả bị ép buộc đến nửa đêm.

Sáng sớm hôm sau nàng lại giống như hôm trước, thức dậy thấy cả người đau đớn, mà người nằm bên cạnh đã dậy từ lâu. Sau khi trang điểm xong nàng liền đến hậu viện thấy hắn đang xới đất, đã được một khoảnh lớn. Hắn tranh thủ thời gian dừng lại nghỉ ngơi một lúc, Tường Văn nói không có việc gì, hai

ngày nay có thêm một chút là có thể trồng rau. Nói xong tiếp tục làm đến khi Chu Vũ Hàm gọi về ăn điểm tâm hẳn mới dừng lại.

Ngày hôm qua là Chu Vũ Hàm tự mình giặt quần áo ở nhà, sau này Tường Văn nói với nàng chỗ hai bên bờ sông giặt đồ dễ dàng hơn. Nàng nghĩ bây giờ thời tiết nắng ráo liền đem chăn của Tường Vĩ ra phơi, cũng thuận tiện mang vỏ chăn đi giặt sạch. Ở nhà cũng giặt không sạch sẽ được, như vậy liền đến bờ sông giặt đi. Chu Vũ Hàm đến nơi thấy lúc này đã có không ít người, mọi người vừa nhìn thấy nàng đều rất nhiệt tình. Trong đó có một người gần Chu Vũ Hàm nói:

“Nàng dâu nhà Tường Văn à, đến nơi này giặt cùng đi.”

“Cám ơn đại tỷ”. Nói xong cũng cảm chậu đi tới.

“Nhà ta là Lí gia sát vách nhà muội, muội cứ gọi ta một tiếng Hoa Lan tỷ là được, người kia là nàng dâu lớn nhà Trương gia ở đầu thôn, nàng ấy là Đào Tử tỷ, còn kia là nàng dâu nhà lão nhị gọi Khiếu Tinh tỷ...”

Vị đại tỷ này hảo tâm giới thiệu mọi người cho Chu Vũ Hàm biết, nàng cũng không kiêu cách, theo thứ tự chào một tiếng, xem người nào nhỏ tuổi thì gọi muội muội, lớn tuổi giống nhau đều kêu tỷ tỷ.

Mọi người cùng nhau nói chuyện một hồi đều rất thích nàng dâu mới này, vui vẻ khiến người khác yêu thích, đặc biệt lúc cười làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái. Đợi đến lúc giặt xong đồ, Chu Vũ Hàm và Hoa Lan tỷ trở về cùng nhau, trên đường đi Hoa Lan tỷ đề cho nàng về nhà phơi quần áo trước, nếu muốn thuê thửa may vá thì phải đi đến đầu thôn, mọi người đều ở nơi đó vừa làm vừa nói chuyện phiếm.

Chu Vũ Hàm gật đầu đồng ý về nhà đem vỏ chăn ra phơi, lại cầm đôi giày đi đến đầu thôn. Đã có không ít nàng dâu ở nơi đó biết nàng lại giúp đỡ giới thiệu với mọi người một chút, Chu Vũ Hàm coi như là đã dung nhập với những phụ nhân ở thôn này. Chẳng qua thời tiết này hơi lạnh, hiện tại tuy không lạnh lắm nhưng có đôi khi gió thổi lên vẫn thấy lạnh lạnh.

Chẳng qua mọi người tám chuyện, dần dần cũng không còn thấy lạnh nữa. Chu Vũ Hàm nghe các nàng ấy nói nào là nhà ai có mẹ chồng cùng con dâu lại ăm ỉ lên, thiếu chút nữa là đánh nhau, còn nói nàng dâu nhà nào thật lâu cũng không thấy có thai uống thuốc gì đó lập tức có, cái này thật đúng là có không ít người đến hỏi thăm đấy!

Chu Vũ Hàm nghe xong cảm thấy rất thú vị, bỗng nhiên không biết ai đem bát quái chuyển tới trên người nàng, có người hỏi:

“Ta nghe người trong thôn nói năm nay nhà muội làm ăn buôn bán kiếm được rất nhiều tiền phải không?”

Chu Vũ Hàm nghe xong chỉ cười cười cũng không trả lời, những người khác nghe xong cũng lập tức hỏi theo phát tài như thế nào, kiếm được nhiều hay ít. Nàng chỉ nói một câu là ở trong thành làm việc kiếm sống, cũng không được bao nhiêu tiền. Rõ ràng mọi người đối với câu trả lời của nàng cũng không vừa lòng nhưng qua một lúc lại chuyển sang đề tài khác, Chu Vũ Hàm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tiếp theo cũng yên tâm khâu đế giày, nàng thấy đế giày của Tường Văn đặc biệt nhanh mòn liền nghĩ khâu cho hẳn cái đế kép thật dày, đi cũng thoải mái hơn.

Đến giờ cơm ai cũng nhao nhao về nhà, Chu Vũ Hàm làm hết việc buổi chiều thì quyết định lần sau yên tâm ở nhà không đến đây nữa, bởi vì nàng cũng không muốn dẫn lửa thiêu thân!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lại mặt

Edit : Dừa Dừa

Một buổi chiều Chu Vũ Hàm đã khâu xong đế giày, trong đầu suy nghĩ, đúng là có nhiều thời gian rảnh sẽ hoàn thành nhanh hơn. Để cho đôi mắt nghỉ ngơi một lúc rồi nàng đi đun nước chuẩn bị tắm rửa, nếu không nhiệt độ buổi tối sẽ bắt đầu lạnh đi.

Chu Vũ Hàm cũng hiểu vì sao nhiều nữ nhân không muốn trở thành đương gia chủ mẫu (bà chủ gia đình), thật sự quá buồn tẻ. Mỗi ngày làm ba bữa cơm sau đó thì tám chuyện, làm quần áo. Mấy năm không thay đổi, không có internet càng không có tiểu thuyết nên càng nhàm chán. Chẳng trách nữ nhân cổ đại bất quá nhiều như vậy, sao không giới chuyện ngôi lê đôi mách được chứ?

Tắm rửa xong, buồn bã ỉu xìu làm xong bữa cơm tối, hai huynh đệ một trước một sau trở về. Chu Vũ Hàm ăn cơm xong, thu dọn đồ đạc rồi trở về phòng. Tường Văn và Tường Vĩ nói vài câu với nhau rồi ai trở về phòng người nấy.

Vào trong phòng nhìn thấy Chu Vũ Hàm ngồi ở trên giường gấp quần áo, Tường Văn đi lên phía trước hỏi:

“Tiểu Hàm, nàng sao vậy? Ta thấy tinh thần của nàng không tốt lắm. Có phải không thoải mái ở đâu không?”

“Không phải, thiếp không có chuyện gì. Thiếp đun ít nước nóng ở trong nồi, chàng đi tắm rửa đi!”

Chu Vũ Hàm không muốn để cho hán phải lo nghĩ nhiều nên chuyển đề tài. Tường Văn nghe xong cũng không cố hỏi nữa, nghĩ chờ lúc ngủ lại hỏi vậy.

Một lát sau, Chu Vũ Hàm giặt xong đồ thấy Tường Văn mang một cái bọc trở vào liền đến gần hỏi:

“Đại lang, chàng cầm cái gì thế?”

Tường Văn đưa cái bọc cho nàng ý bảo nàng mở ra, Chu Vũ Hàm nhìn thoáng qua rồi mở bọc ra, vừa nhìn thấy là mấy khối vải vóc để người lớn tuổi mặc và một cái nghiền mực, còn có một ít bánh ngọt, nói chung mấy thứ này cũng không rẻ.

“Đại lang, chàng mua những... thứ này làm gì vậy?” Thật ra Chu Vũ Hàm cũng đoán được là cho nhà mẹ nàng.

“Nàng, nha đầu này! Ngày mai nàng phải về lại mặt, cũng không thể về tay không.” Tường Văn thấy nét mặt nàng ngây ngốc liền nhìn không được buồn cười. Lúc này Chu Vũ Hàm mới đột nhiên nghĩ tới ở cổ đại ngày thứ ba sau khi thành thân phải về nhà mẹ đẻ lại mặt, sao nàng lại có thể quên chứ.

Nghĩ đến có thể trở về nhà, tâm tình Chu Vũ Hàm đang buồn bực cũng bị quét sạch, lập tức hôn Tường Văn một cái, liền bắt đầu suy nghĩ muốn thu thập chút đồ mang về. Trong lòng nghĩ hán thật là người chu đáo! Mà Tường Văn cũng rất cao hứng, thật ra thì nương tử về nhà mẹ đẻ, trượng phu phải chu đáo chuẩn bị đồ đạc là điều đương nhiên. Đổi lại nương tử vừa hôn mình cùng tâm tình vui vẻ vẫn là rất có lợi đấy.

Đêm tối nằm trên giường Tường Văn liền hỏi Chu Vũ Hàm lúc xế chiều vì sao không vui, lúc mới bắt đầu Chu Vũ Hàm còn không chịu nói, cảm thấy mình rất khác người. Nhưng khi thấy Tường Văn nhìn nàng lo lắng cũng không muốn giấu diếm hán.

Tường Văn nghe nàng nói xong thì cảm thấy nương tử nhà mình rất thú vị, điều mà lưu truyền từ mấy nghìn năm tới nay nàng lại có thể cho rằng buồn chán. Thế nhưng hán chỉ nghĩ trước đây mỗi ngày Chu Vũ Hàm đều ở quán trong thành buôn bán đoán chừng là cảm thấy ở nhà nhàm chán. Trùng hợp là hai ngày nữa rảnh rồi dẫn theo nàng đi dạo, thực ra là đi xung quanh thôn một chút, hay theo hán đi bán một chút đồ vật, chờ nàng thấy mệt mỏi sẽ cảm thấy ở nhà thoải mái hơn.

Chu Vũ Hàm vừa nghe thực sự lên tinh thần liền hỏi hán bình thường bán thế nào, Tường Văn nói thông thường trong thôn ba ngày đi một lần, thời gian khác sẽ đi qua những nhà có tiền, ở cổng sau có không ít nha hoàn và gã sai vặt mua đồ, còn có những nhà bình thường ở trên trấn cũng sẽ mua.

Chu Vũ Hàm còn muốn hỏi thêm, nhưng Tường Văn nhìn sắc trời không còn sớm nên bảo nàng đi ngủ, ngày mai dậy sớm còn phải về nhà mẹ đẻ nữa. Chu Vũ Hàm chỉ có thể bữu môi chuẩn bị đi ngủ, tự động ôm Tường Văn ngủ thiếp đi, Tường Văn vừa vỗ vỗ vừa ôm nàng, hai người dựa sát vào nhau ngủ đến lúc trời sáng.

Theo thường lệ thức dậy thì Tường Văn rời giường đầu tiên, lúc Tường Văn học bài ở trong sân thì Tường Văn ra ngoài vườn xới đất. Chu Vũ Hàm trở mình suy nghĩ một hồi, ngày mai có thể đến nhà Nhị thẩm hỏi xin một ít hạt giống về gieo trước.

Com nước xong xuôi, hai người thu thập xong đồ đạc rồi chuẩn bị lên đường, trước khi đi Chu Vũ Hàm chuẩn bị com trưa để trong hộp đựng com cho Tường Văn mang đi ăn.

Sáng sớm hôm nay Chu Vũ Hàm tùy tiện hỏi một chút mới biết, lúc ban đầu chỉ có hai huynh đệ thì Tường Văn thường đóng tiền ăn ở trong trường học, một tháng cũng phải mất trên dưới một trăm văn, mà đồ ăn cũng không ngon. Bởi vậy nàng tính buổi tối mỗi ngày để thức ăn vào một hộp đựng thức ăn nhỏ, muốn ăn thì đặt ở trên bếp lò hâm nóng một lúc là ăn được, có rất nhiều nhà đều làm như vậy.

Chờ Tường Văn ra cửa, Tường Văn và Chu Vũ Hàm cũng lên đường về nhà. Hai thôn cách nhau không xa, hơn nửa canh giờ đã tới nơi. Vừa đi vào trong thôn liền có không ít người chào hỏi, Tường Văn cũng theo nương tử mình gọi thím và đại bá tuyệt đối không khách sáo tí nào. Người chung quanh nhìn thấy đều cảm thán Vương thị chọn được con rể tốt cho nữ nhi nhà mình.

Không lâu sau đã đến nhà nàng, thấy Vương thị đứng chờ ở cửa. Chờ Chu Vũ Hàm vừa tới cửa thì Vương thị liền nói bà đã sớm đứng chờ ở đây, còn nói vừa vặn khi nương Tiểu Đào đi qua bảo hai người sắp tới, nên ra cửa chờ. Thời điểm vừa nói chuyện vừa dùng ánh mắt giống như ra - đa lướt nhanh một lượt qua nữ nhi, thấy sắc mặt nàng không tệ, bà cũng nhiệt tình với Tường Văn hơn.

Chu Vũ Hàm thấy cha mình Chu Đại Phúc không ở nhà liền hỏi ông đi đâu, Vương thị nói ông đi mua thức ăn tiện thể đến cửa hàng nhìn một lát rồi sẽ trở lại ngay.

Chu Vũ Hàm vừa vào cửa thì Lâm Nhị và Tiểu Hải chạy tới gọi một tiếng tỷ tỷ và tỷ phu, sau đó Tiểu Hải liền nôi kéo tỷ tỷ nó lặng lẽ nói chuyện, còn lại Lâm Nhị ở bên kia nói chuyện phiếm với Tường Văn.

“Tỷ tỷ, đệ nhớ tỷ, tỷ có nhớ đệ không?” Tiểu Hải nghiêm túc nói.

Chu Vũ Hàm bị bộ dáng nghiêm túc của đệ đệ lúc này làm cho nở nụ cười, nói:

“Yên tâm đi, tỷ sống ở đó rất vui vẻ. Nếu như lần sau đệ có nhớ tỷ thì đến nhà tỷ chơi mấy ngày nhé.”

Mà Lâm Nhị bên này lại không giống Tiểu Hải trực tiếp hỏi lỗ mãng như vậy, nó thông qua cuộc nói chuyện với Tường Văn mà đánh giá nhân phẩm của người này như thế nào. Nói chuyện với nhau mấy câu liền hiểu được đây là nam nhân có trách nhiệm, rất nhanh bắt đầu trò chuyện với tỷ phu về những chuyện khác.

Tường Văn cũng từng đọc một ít sách, tuy nói còn nhớ không nhiều lắm nhưng cũng có thể hiểu biết một hai câu, hắn còn nói tới đệ đệ của mình, Lâm Nhị vừa nghe đệ đệ của tỷ phu gọi là Tường Vô đồng thời cũng học ở Lam Thiên Thư Viện, nó cũng lập tức nói đến trong lớp học của bọn họ cũng có một người gọi là Tường Vô, đoán chừng là đệ đệ hắn.

Điều này ngay cả Chu Vũ Hàm cũng kinh ngạc, ba người lại có thể học cùng một thư viện, mà còn không ngờ Tường Vô học chung lớp với Lâm Nhị, tự nhiên thấy buồn bực tại sao mình không nghĩ tới chứ. Thành tích của Tường Vô rất tốt đương nhiên sẽ vào Lam Thiên Thư Viện, nhưng mà nghĩ đến mình cũng không có hỏi đến thì cảm thấy bản thân nàng có phải không phù hợp lắm chứ đâu.

Mấy người cảm thấy thú vị liền đem chuyện trường học ra nói, một lát sau thì Chu Đại Phúc đã trở về. Tường Văn lập tức cung kính gọi hai tiếng nhạc phụ, Chu Vũ Hàm còn chạy tới hỏi lung tung này kia, mặc dù Chu Đại Phúc cảm thấy nói hơi nhiều một chút, thế nhưng ông vẫn rất hưởng thụ được nữ nhi quan tâm, liền nhân dịp giải đáp các vấn đề của nữ nhi.

Vương thị vào bếp để Chu Vũ Hàm giúp bà nấu cơm, nhưng bà không chịu để nữ nhi bắt tay vào làm! Thật ra chính bà muốn hỏi nữ nhi mấy vấn đề nên viện cớ thế thôi, hỏi nàng hai ngày này có thích ứng được không? Có chuyện gì xảy ra không?

Chu Vũ Hàm vừa mới vào bếp đã bị Vương thị kéo qua một bên hỏi:

“Tiểu Hàm, cô gia (con rể) có đối xử tốt với con không? Con cũng đừng gặt nương!”

Vũ Hàm rất cảm động khi thấy Vương thị vẫn còn lo lắng quan tâm đến nàng:

“Nương, người yên tâm đi, con nói thật với người mà!”

Nàng kể chuyện Tường Văn đưa bạc cho nàng, còn chính hắn chuẩn bị lễ lại mặt cũng nói ra, Vương thị nghe xong quả thực cao hứng vô cùng, vừa dặn đi dặn lại nữ nhi đừng vì vậy mà kiêu căng quá nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại, còn nói phải chăm sóc tốt chú em chồng, nếu về sau hai vợ chồng có phát đạt cũng phải giúp đỡ hắn một chút. Chu Vũ Hàm đối với những lời nói cần nhằn liên miên của Vương thị đều nghiêm túc lắng nghe, dù sao đây cũng là tiêu chuẩn của người cổ đại.

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, Chu Vũ Hàm và Vương thị ở trong phòng nói chuyện, Chu Đại Phúc dẫn theo Tường Văn và hai đứa con trai ra ngoài ruộng nhìn một chút.

Trong phòng, Chu Vũ Hàm thấy Vương thị có điểm mất hứng liền hỏi bà làm sao vậy, bà nói:

“Còn không phải nhà nhị cửu (cậu hai) con lại đang ảm ỉ sao, nàng dâu của nhị biểu ca con mang thai, nàng ta mất hứng lại nào muốn ra ở riêng. Ngày con thành thân, nhà nhị cửu thiếu chút nữa làm bể mặt bà ngoại con. Nhị cửu nương (mợ hai) còn muốn cho tiểu biểu đệ con vào làm tiểu nhị trong quán nhà chúng ta, cũng may bà ngoại con không đồng ý.”

Nghe đến đây Chu Vũ Hàm đã hiểu, nhà đại cửu (cậu cả) lại thêm một miệng ăn, nhị cửu nương (mợ hai) lo lắng lúc chia gia sản sẽ bị ít đi. Hơn nữa, nhị cửu nương còn dự tính để tiểu biểu đệ đến quán nhà nàng thì nương nàng sẽ không dám sai bảo gì, giống như tặng không tiền cho bà ta. Nàng thấy nhị cửu nương này có rất nhiều tâm tư khác, nhưng phương pháp hơi vụng về một chút.

Vương thị còn nhắc tới Hồi Hương Lâu, có người ăn thức ăn của tiểu lâu đó khi về nhà không bao lâu thì chết, hình như món ăn có vấn đề, lúc đó gia đình đây nói sẽ không bỏ qua, bắt họ đền mạng, sinh ý (việc làm ăn) hai hôm nay cũng không tốt lắm, bà còn nói nhỏ, Triệu chương quây làm sao có thể làm chuyện như vậy chứ! Nhất định có người thấy ông ấy làm ăn có sinh ý tốt nên cố ý hãm hại.

Chu Vũ Hàm nghe xong cảm thấy chuyện này không có đơn giản, người hãm hại sao phải làm đến tận cùng như vậy, lại có người sinh hận thù lớn đối với Hồi Hương Lâu như thế?

Lại nói đến mấy ngày nay Triệu chương quây cũng không tốt lắm, có điều ông đã viết thư cho Tam thiếu gia xin chỉ thị nên giải quyết như thế nào? Theo suy đoán của ông thì việc này chắc liên quan đến Đại thiếu gia bởi Nhị thiếu gia tuy rằng muốn tranh giành gia sản nhưng hắn luôn nhất gan sẽ không dám làm việc gì táo bạo, trắng trợn và không kiêng nể gì như thế này.

Ở Trung phủ, mấy ngày nay hạ nhân đã nghị luận ảm ỉ, trong khoảng thời gian này lão gia càng suy yếu, không biết ông sẽ đem vị trí đương gia giao cho vị thiếu gia nào, có người nghĩ là Đại thiếu gia bởi ngài ấy là con trưởng của phu nhân hơn nữa lại rất có thủ đoạn.

Có người cho rằng sẽ là Nhị thiếu gia vì ngài ấy làm việc cẩn thận, quen biết tương đối rộng rãi và quan trọng hơn, mẹ đẻ của Nhị thiếu gia là di nương rất được lão gia cưng chiều. Tất cả mọi người lại không nhắc tới Tam thiếu gia bởi ai cũng cảm thấy ngài ấy cơ bản không có hy vọng gì, bình thường hay ru rú trong nhà, người khác rất ít thấy đi ra ngoài.

Đương gia có quyền quản lý kinh tế trong phủ, không được làm đương gia cũng có thể được phân một ít gia sản nhưng không nhiều lắm, song với những hạ nhân mà nói thì ăn mặc cả đời không phải lo. Có người mong muốn được đương gia mới khen ngợi, đương nhiên cũng có người chưa quyết định nghiêng về bên nào. Nói chung, toàn bộ Trung phủ bị bao bọc trong bầu không khí khẩn trương.

Tại một căn phòng xa xôi trong viện, Trương Tam thiếu gia ngồi trên ghế xem thư của Triệu chương quây, sau khi xem xong thì đứng dậy đi tới trước cửa sổ, suy tính bước tiếp theo nên làm thế nào. Hắn 'ngủ đông' nhiều năm như vậy là vì báo thù, đối với gia sản hắn tuyệt đối không quan tâm, thà rằng phá hủy toàn bộ Trương phủ hắn cũng sẽ không để cho đại ca và phu nhân đoạt được. Hắn muốn xem vị nhị ca kia có đứng là chịu thua kém hay không? Nếu như cuối cùng vẫn bị hai người kia bắt được, hắn sẽ thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Nghĩ đến thư của Triệu chương quây, hắn đã biết ở trong phòng bếp có kẻ tay trong phối hợp với lão đại nội ứng ngoại hợp để vu oan, nếu như vậy thì đừng trách hắn vô tình, ngay lập tức hắn liền viết một phong thư gửi lại cho Triệu chương quây, nghĩ đến trong tay hắn có một ít hàng hóa chuyển từ nước ngoài về, muốn tìm người ngoài giải quyết, để cho ông ấy tìm một người thích hợp. Sau khi gửi thư đi, hắn nghĩ cũng nên xuất hiện ở trước mặt lão gia tử rồi, nhiều năm như vậy cũng nên nhắc nhở ông ấy còn một đứa con nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thú bông

Edit : Dừa Dừa

Lúc trời gần tối Chu Vũ Hàm mới lưu luyến không rời từ biệt Chu Đại Phúc và Vương thị đi theo Tường Văn về nhà. Về tới nhà Chu Vũ Hàm vội vàng nấu cơm, hai người một người nhóm lửa một người xào rau, khi hai ánh mắt đụng vào đối phương thì nhìn nhau cười. Lần đầu tiên Tường Văn cảm thấy nấu cơm cũng là một loại chuyện vui vẻ.

Buổi tối nằm ở trên giường Chu Vũ Hàm bảo ngày mai sẽ đi bán hàng cùng Tường Văn rồi trở về sớm một chút tiện thể trên đường đi đến gặp Triệu chương quây. Tường Văn cũng rất hiếu kỳ đối với vị Triệu chương quây này, bởi vì Chu Đại Phúc cũng nói cho hắn biết nhà bọn họ còn phải cảm tạ Triệu chương quây đã giúp đỡ rất nhiều.

Chu Vũ Hàm kể cho hắn nghe những chuyện xảy ra trong nhà nàng nửa năm gần đây, kể cả việc buôn bán đồ ăn. Chu Vũ Hàm muốn nói cho hắn biết bởi vì một phần là dù sao Tường Văn quanh năm suốt tháng cũng đều bán hàng ở bên ngoài nên không đơn thuần giống như Vương thị và Chu Đại Phúc, chỉ cần bịa một lý do đơn giản là xong. Còn có một nguyên nhân nữa là nàng tin tưởng Tường Văn là người đáng tin cậy để tin nhiệm, nếu không thì nàng sẽ không nói rõ ràng mọi chuyện như vậy.

Tường Văn suy nghĩ cũng không thể làm người vong ân phụ nghĩa, tuy rằng chỉ trao đổi qua tiền bạc. Nhưng dù sao cũng là người có ơn tri ngộ, chắc hẳn là nên đi gặp ông ấy.

Ngày hôm sau Chu Vũ Hàm và Tường Văn cùng đi ra ngoài, Tường Văn quyết định hôm nay không bán ở nông thôn nữa. Tốt nhất là đến trong thành bán hàng ở cửa sau các phủ và người dân xung quanh. Bán hết hàng nhanh một chút để đi gặp vị Triệu chương quây kia, hắn cũng muốn gặp người này, có rất ít người có thể lấy cửa hàng ra đổi một toa thuốc, dù sao giá của một cửa hàng cũng không rẻ.

Mới đi tới chỗ người dân phụ cận gần phủ thành, đã có không ít người ra mua hàng. Còn có rất nhiều người cười nói: "A! Tường bán hàng rong. Hôm nay dẫn cả tiểu nương tử đi ra ngoài sao?"

"Không nghĩ tới mới có mấy ngày không thấy Tường bán hàng rong đã thành thân rồi, ta còn nghĩ đang muốn giúp người làm mai đấy!"

Tường Văn nghe thấy chỉ cười cười rồi hỏi mọi người muốn mua cái gì. Chu Vũ Hàm chờ những người đó mua hàng xong, sau đó nàng xách hai cái đòn gánh lên nhìn, phát hiện không ít người đều là mua sợi tơ và một ít vải dệt vụn tốt, mà mấy dụng cụ như dao chén bát thì ít người mua hơn. Tường Văn thấy nàng tò mò xem mấy loại hàng hóa này nên giải thích: "Bởi vì so với những nơi khác bán cùng giá tiền thì sợi tơ của ta to hơn. Và lại, những người trong cửa hàng cũng không bán vải dệt nhỏ vụn như vậy, chỉ có ta mới bán thứ này. Ta mấy năm nay kiếm tiền đều dựa vào nó cả đấy." Chu Vũ Hàm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Bỗng nhiên Chu Vũ Hàm giống như nghĩ tới cái gì lại hỏi: "Vậy làm sao chàng lại có mấy thứ này?"

"À, do năm đó ta đi cúng tế mẹ ta thì thấy một người đói sắp chết, ta liền lấy té phở (đồ cúng) đã cúng mẹ ta xong đưa cho hắn ăn rồi cứu hắn một mạng. Sau này hắn mở một cửa hàng buôn vải càng lúc càng lớn rồi đem tất cả số vải lẻ nhỏ vụn bán giá thấp cho ta, còn một ít sợi tơ bán cho ta cũng đều lấy giá rẻ hết."

Lúc này Chu Vũ Hàm mới nghĩ đến thời điểm có người nói qua là hắn gặp chuyện gì may mắn mới làm ăn phát lên được như bây giờ, thì ra là như vậy. Kỳ thực Chu Vũ Hàm cảm thấy người kia cũng là người tốt, hắn ta (người Tường Văn cứu) cũng không trực tiếp báo đáp vật chất gì. Chính là dùng năng lực nhỏ của bản thân để giúp đỡ lại Tường Văn, vừa không làm Tường Văn xấu hổ lại vừa thật sự giúp đỡ Tường Văn có công ăn việc làm.

Đi một lát nữa Chu Vũ Hàm nói nàng đói bụng, Tường Văn dẫn nàng đi ăn một bát sủi cảo. Ngày thường lúc đói hắn chỉ cần hai cái bánh bao là xong, đồ ăn đắt tiền như này chính bản thân hắn không nỡ bỏ tiền ra mua.

Cơm nước xong, sau đó hai người đi đến cửa sau hậu viện của các nhà quan lại trong thành cũng có không ít nha hoàn và gã sai vặt đến mua hàng, còn có một số người chủ động đến chào hỏi hiển nhiên là hầu như mọi người đều quen biết hắn. Có điều, đại đa số người đều mua một ít đồ ăn vặt và mấy món đồ chơi mới lạ. Mấy thứ đồ chơi mới lạ này đều là thu mua từ các thôn xóm mang đến.

Lúc này Chu Vũ Hàm lại nghĩ tới mấy phương pháp kiếm tiền hiệu quả ở các tác phẩm kinh điển có nữ chủ xuyên không, ví dụ như làm con rối, túi sách, các loại hộp bút linh tinh, quả thực kiếm được món lời kék sù a. Đang lúc tưởng tượng đến cảnh đấy Chu Vũ Hàm nhin không được cười ra tiếng. Tường Văn thấy nàng cười ngây ngô cũng nhin không được nỡ nụ cười theo, bây giờ Chu Vũ Hàm mới phát hiện bản thân nàng luống cuống, lập tức giả

bộ tức giận trừng mắt liếc hần một cái.

Thấy thời gian cũng không còn sớm nữa Chu Vũ Hàm nghĩ đi gặp Triệu chương quây, Tường Văn cũng không nói gì liền đi theo nàng. Đến cửa tiệm thì thấy quả nhiên vô cùng vắng vẻ, tiểu nhị ngồi ở cửa ngủ gà ngủ gật, thấy có người đến lập tức đứng lên nhưng vừa thấy là Chu Vũ Hàm thì trực tiếp chào một câu rồi lập tức đi vào bên trong gọi Triệu chương quây. Triệu chương quây nghe thấy tiểu nhị nói Chu Vũ Hàm đến, cảm thấy rất kỳ quái, bây giờ có rất nhiều người đều tránh không kịp làm sao nàng ấy lại đến đây?

Chu Vũ Hàm đi vào chào hỏi cùng với Triệu chương quây sau đó lại giới thiệu Tường Văn, Triệu chương quây đánh giá hần một hồi rồi nói với Chu Vũ Hàm: "Cô thật tinh mắt!"

Chu Vũ Hàm ngượng ngùng mỉm cười, lập tức hỏi: "Triệu chương quây, tôi nghe mẹ tôi nói từ lâu nhà các ông bị người khác hãm hại. Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Làm sao cô biết là do người ta hãm hại, ngộ nhờ thật sự như thế thì sao?" Triệu chương quây nghe thấy lời nói của Chu Vũ Hàm, trong lòng ông vẫn rất cao hứng.

"Ngài không tiếc bỏ ra cả một cửa hàng để đổi lấy thực đơn của tôi, làm sao có thể bởi vì một chút không chú ý làm hại chết người rồi sau đó hủy cả từ lâu này được!" Chu Vũ Hàm cảm thấy Triệu chương quây nhất định rất quan tâm cửa hàng này.

Chu Vũ Hàm nghĩ đến dù sao đằng sau Triệu chương quây cũng còn có người chống lưng cho ông, không cần lo lắng những việc này.

Bên này Triệu chương quây vừa nhìn Tường Văn vừa nghĩ tới thư của Tam thiếu gia gửi đến cho ông, có lẽ người này có thể giúp đỡ tiêu thụ số hàng hóa kia. Thời điểm trước kia Triệu chương quây điều tra qua Chu Vũ Hàm có đề cập đến hần là người bán hàng rong đã cứu lão bản (ông chủ) của hãng buôn vải Lý Ký, có thể lấy hãng buôn vải Lý Ký ra che lấp chuyện này hần là có thể yên tâm hơn nhiều.

Liền gọi Tường Văn vào bên cạnh nói chuyện này, bảo hần trước không cần vội vã trả lời cứ về nhà suy nghĩ kĩ càng rồi trả lời sau. Lúc đi về thấy trời còn chưa tối, Chu Vũ Hàm lại nói đến quán nhà nàng xem thử, đi vào trong quán liền thấy Trương Lỗi đang bận trước bận sau, nhìn thấy Chu Vũ Hàm còn hướng về phía nàng cười cười. Trong tay cũng không nhân rồi, để cho Chu Vũ Hàm bọn họ ngồi xuống, mức hai bát canh cho bọn họ rồi lại đi trở về tiếp khách.

Hiện tại trong cửa hàng chỉ có mỗi một mình Trương Lỗi, mỗi ngày Chu Đại Phúc đến một lần vào buổi chiều, Chu Vũ Hàm nghĩ gọi thợ mộc đến đóng một cái hộp lớn phía trên để một cái lỗ to bỏ tiền vào rồi dán giấy niêm phong giống như ống heo tiết kiệm ở hiện đại đặt cố định ở trước quầy, lúc mọi người mức súp thì trực tiếp bỏ tiền đồng vào, bình thường cũng không dễ dàng để lấy tiền ra được. Đương nhiên cũng phải phòng ngừa có người lấy trộm, nên chỉ để lại mấy đồng tiền ở bên trong ngăn tủ khi cần thiết. Buổi chiều Lâm Nhị học xong sẽ đến quán, buổi tối ở lại hỗ trợ hãm canh.

Lúc đi Chu Vũ Hàm còn đóng gói một phần mang về nhà, cũng không đợi Lâm Nhị đi học về. Nếu Lâm Nhị trở về thì Tường Vĩ cũng đã về tới nhà, tranh thủ thời gian về nhà nấu cơm quan trọng hơn. Trên đường về nhà Chu Vũ Hàm mua một miếng thịt nói muốn bồi bổ cho Tường Vĩ, mỗi ngày tích cực đọc sách như vậy mà không ăn uống đầy đủ thì không chịu đựng nổi. Tường Văn thấy Chu Vũ Hàm quan tâm đệ đệ hần như thế trong lòng rất cảm kích.

Về tới nhà thấy Nhị thẩm mang rất nhiều hạt giống đến trước cửa nhà Tường Văn, vừa thấy Chu Vũ Hàm đi cùng Tường Văn liền nói ngay lập tức: "Hai đứa cùng đi ra ngoài à, ta còn tưởng rằng có nàng dâu đại lang ở nhà đấy! Vừa lúc ta cầm một ít hạt giống đưa cho cháu dâu, nhân tiện trời chưa tối mà gieo xuống đất đi. Nếu không thì chúng chẳng dễ nảy mầm đâu."

Chu Vũ Hàm nhận lấy hạt giống rồi nói lời cảm tạ với Nhị thẩm, lại mời bà đi vào trong nhà ngồi chơi. Nhị thẩm nói trong nhà còn bề bộn rất nhiều việc khi nào rảnh rồi sẽ sang chơi sau, vừa nói xong đã bước đi.

Lúc Tường Vĩ về nhà, cơm còn chưa nấu xong, Chu Vũ Hàm bảo nó đợi một lát nữa. Khi nấu đồ ăn xong, nàng kêu Tường Vĩ lấy cặp lồng cơm ra, bỏ rất nhiều thịt vào bên trong hộp cơm. Tường Vĩ thấy thế nói: "Đại tẩu, đồ ăn đủ rồi đừng bỏ nữa, nếu đồ ăn còn thừa đệ mang đi cũng được mà, với lại nhiều đồ ăn đệ ăn cũng không hết."

"Hôm nào không biết mới để cho đệ ăn đồ thừa còn lại, bây giờ biết rồi thì không thể làm như vậy được. Ăn không hết cũng không sao, đệ có thể gọi Lâm Nhị đến ăn chung, hai đệ dù sao cũng học cùng lớp."

Tường Vĩ còn muốn nói thêm điều gì liền bị Tường Văn ngăn lại, nói là đệ ăn thì cứ ăn đi cũng không cần phải bận khoăn. Cơm nước xong Tường Vĩ theo lẽ thường trở về phòng luyện viết chữ đọc sách, Tường Văn thì đi xuống nhà kho. Hần cũng cần phải sắp xếp chuẩn bị hàng hóa để ngày mai đi bán.

Tường Vĩ trở lại trong phòng ngồi suy nghĩ, vừa rồi tẩu từ đối xử với nó tốt như vậy, nghĩ đến bản thân nó mỗi ngày chẳng cần làm cái gì mà đại ca đại tẩu bận bịu suốt ngày, trong lòng cũng rất áy náy, cảm thấy bản thân nó trừ bỏ đọc sách giỏi thì chẳng có gì báo đáp được hai người cả, chỉ biết phải càng chịu khó đọc sách.

Ngày hôm nay Chu Vũ Hàm cực kỳ mệt mỏi vừa ngồi trên giường đã ngủ quên mất, cũng chưa kịp rửa mặt. Tường Văn vừa đi vào liền thấy cảnh tượng như vậy, phỏng chừng hôm nay Chu Vũ Hàm mệt nhọc quá rồi, đi trên đường một ngày lại phải vội trở về nấu cơm. Tường Văn cời giày của nàng ra, mức một chậu nước ấm bỏ chân nàng vào bên trong giúp nàng xoa bóp lòng bàn chân.

Tường Văn nghĩ đến bản thân hần lần đầu tiên đi ra ngoài cũng mệt mỏi vì thế mà ngày hôm sau cũng không dậy nổi, phỏng chừng ngày mai Chu Vũ Hàm cũng không chịu nổi. Cứ ép buộc như vậy mà Chu Vũ Hàm cũng không thấy tỉnh lại.

Thăng đến buổi sáng hôm sau khi có ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, Chu Vũ Hàm mới mở mắt ra sau đó chỉ cảm thấy hai cái đùi đặc biệt nhức mỏi, cảm giác đứng lên cũng đứng không được. Nàng nghĩ về sau không bao giờ đi nhiều đoạn đường dài như vậy nữa, thật sự là quá mệt nhọc. Hơn nữa cảm giác cả người khó chịu, vì ngày hôm qua không tắm rửa đã đi ngủ.

Cố gắng chống người đứng lên đi ra bên ngoài thì thấy thời gian cũng đến giờ Tỵ (hơn chín giờ), trên bàn còn đầy một ít điểm tâm. Vừa thấy đã biết là Tường Văn làm, Chu Vũ Hàm ăn mấy miếng rồi đi nấu nước tắm rửa thật sự là chịu không nổi nữa. Chỗ tắm rửa còn có thể tạm được nhưng chỗ đi vệ sinh Chu Vũ Hàm cảm thấy thật đáng sợ, chỉ có một cái hố lớn bên trên đặt hai phiến đá to, chắc phải nói Tường Văn sửa lại nhà vệ sinh.

Giữa trưa Chu Vũ Hàm cũng không thấy đói nên chỉ ăn qua loa một chút, tự dưng nhớ tới chủ ý ngày hôm qua vội vàng đem vải dẹt ra tìm để chọn lấy một ít vải vóc màu sắc sặc sỡ. Chuẩn bị đồ để làm, màu phấn hồng có thể làm Hello Kitty, còn màu xám làm gấu bông Teddy, lại tìm một ít quần áo cũ cắt nát ra để nhét vào bên trong thú bông.

Lấy hình mẫu Tường Văn để làm đôi mắt cái mũi linh tinh, qua buổi trưa nàng đã khâu xong hai cái, vừa mới chuẩn bị lấy vải cũ nhét vào thì thấy Tường Văn đã trở về, Chu Vũ Hàm lúc này mới giật mình nhớ ra còn chưa nấu cơm tối. Nàng luống cuống tay chân vội vàng chuẩn bị đồ ăn, lúc Tường Văn về tới nhà thì Chu Vũ Hàm đã gấp gấp chuẩn bị nấu xong, bấy giờ Chu Vũ Hàm mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vội vội vàng vàng nấu xong đồ ăn, Chu Vũ Hàm cố gắng làm nốt hai cái đang làm dở lúc nãy, chờ Tường Văn vừa vào cửa lập tức đưa cho hắn xem giống như hiến vật quý. Tường Văn cầm lấy xem cũng cảm thấy thú vị, liền hỏi nàng hôm nay vội vội vàng vàng như vậy có phải là vì làm cái này không?

Chu Vũ Hàm gật đầu rồi hỏi hắn ngày mai có thể mang cái này đi bán hay không, lại ngượng ngùng nói có thể lấy tiền bán cái này xây lại nhà vệ sinh, nói đi nhà vệ sinh cũ làm nàng sợ hãi.

Tường Văn liền nhớ tới nhà vệ sinh ở bên nhà cha vợ được xây rất kiên cố, Chu Vũ Hàm thấy hắn như vậy lại tưởng rằng hắn mất hứng nên nàng giải thích là vì đi vệ sinh sợ ngã xuống dưới chứ không có ý tứ gì khác. Tường Văn vừa nghe là biết nàng hiểu lầm rồi, bảo ngày mai nhanh thủ thời gian tìm người về sửa, còn dặn dò nàng về sau không cần phải câu lệ với hắn như thế, hai người là vợ chồng muốn nói gì thì nói.

Chu Vũ Hàm nghe xong thiếu chút nữa là rơi nước mắt, trước kia sống với chú thím phải thường xuyên chú ý tâm tình của họ có tốt hay không, không dám tùy tiện yêu cầu đòi hỏi điều gì vì sợ bị chú thím ghét bỏ, nàng không muốn bị đưa đến cô nhi viện cho nên mỗi lần đều rất cẩn thận.

Chu Vũ Hàm lại nói với hắn nếu ngày mai có thể bán được thú bông này thì mua thêm một ít vải màu sắc sặc sỡ về nhà, để nàng lại làm cái khác. Miệng nàng lại lầm bầm nói nên làm thêm con gì nữa đây? Tường Văn đã nghĩ ra cách tốt nhất để cho nàng im lặng, đó là....Ban đêm im ắng chỉ nghe thấy âm thanh lác lác của chiếc giường. Thật sự là một đêm triền miên, nóng bỏng!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hoàn cảnh của Hoa Lan tỷ

Ngày hôm sau, lúc Chu Vũ Hàm dậy đang oán hận liếc mắt nhìn Tường Văn thì hắn đã rời giường, rõ ràng mới thành thân được mấy ngày lại có cảm giác như vợ chồng già. Nhưng loại cảm giác này cũng không tồi, kiếp trước có đoạn thời gian nàng rất thích xem phim Hàn, mặc dù kiểu tình yêu này thường khiến người khác cảm động, thế nhưng nàng không thích kiểu tình yêu oanh oanh liệt liệt thế này, tình yêu như thế tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Lúc sáng sớm Tường Văn phải đi vào trong thôn tìm người thợ mộc họ Lưu qua sửa nhà vệ sinh, lão Lưu vừa nghe liền hỏi có phải giống loại nhà vệ sinh ở thôn Thạch Kiều. Tường Văn gật đầu, lão Lưu lập tức nói giá khoảng năm trăm văn, còn nói sửa nhà cầu như thế sẽ thoải mái và thích hợp hơn. Tường Văn suy nghĩ một chút thấy hơi đắt nhưng vì vợ hắn ở nhà liền cần rằng đồng ý. Chu Vũ Hàm không nghĩ tới một cái nhà vệ sinh lại có thể tạo thành một trào lưu mới.

Chu Vũ Hàm ngày từ đầu muốn an vị ở nhà làm búp bê, thế nhưng lão Lưu và đồ đệ của ông đến sửa nhà vệ sinh thật sự là bốc mùi hôi quá, nàng đành phải khóa các cửa lại cùng Hoa Lan tỷ đi đến đầu thôn ngồi một chút, nữ nhân mà sống không hoà hợp cũng bị xa lánh đấy. Đến đầu thôn quả nhiên đã có không ít nàng dâu ngồi ở đó thấy Chu Vũ Hàm đến thì hỏi hai ngày nay sao không thấy tới, thật ra là muốn nghe xem có chuyện gì bất quái không.

Hoa Lan tỷ lập tức nói: "Muội ấy không thể về nhà mẹ đẻ à!"

"Chỉ hỏi một chút thôi, chớ đề ý".

"Có cái gì đâu, không phải chỉ hỏi một chút thôi à! Thật là....!" Có người không ưa nhìn bộ dạng nhỏ bé úy khuất của Chu Vũ Hàm.

Mọi người nói chuyện ầm ĩ, có người đòi chủ đề nói:

"Nhà Đại lang, nhà muội sửa nhà vệ sinh phải không? Hình như ta thấy Tường đại lang đi tìm lão Lưu thợ mộc".

Chu Vũ Hàm gật gù đầu nói:

"Cũng không có gì, nhà vệ sinh của nhà muối quá cũ, muốn sửa lại mà thôi."

Mọi người nghe xong cũng không nói gì, có người liền nói có nhà nuôi gà bị chồn cắn, nhắc nhở mọi người vào buổi tối nên chú ý. Lại có người nói Chu gia muốn bỏ ra hai mươi hai sinh lễ để cưới vợ về, nói con trai Chu gia đánh bài đánh bạc thiếu nợ người ta không ít tiền đâu. Lúc này Hoa Lan tỷ quay sang nói nhỏ với Chu Vũ Hàm là nàng dâu trước đây của Chu gia cùng nhà người ta đính hôn bằng miệng, nhắc tới thật ra cũng là một người đáng thương.

Chu Vũ Hàm đắm chiều gât đầu, nghĩ một hồi liền buông xuống, hiện tại nam cưới nữ gả cũng không liên quan gì đến bản thân nàng. Mỗi ngày trừ ăn cơm trưa ra những thời gian khác đều là ngồi ở chỗ này, bất quá nàng bình thường cũng chỉ ngồi nghe chứ không bàn tán bất kỳ chuyện gì. Chu Vũ Hàm cảm thấy phương diện này tâm lý một số người rất biến thái, nghe thấy nhà ai xảy ra chuyện gì cũng cực kỳ cao hứng, thật là bó tay luôn rồi.

Đến thời điểm làm cơm tối thì đưa nhỏ các nhà cũng đều tới gọi mẹ về, con trai nhà Hoa Lan tỷ cũng tới gọi. Vừa nhìn là biết một đứa trẻ nghịch ngợm, thấy Chu Vũ Hàm cũng không sợ còn chào 'thím' rõ to. Chu Vũ Hàm nghĩ sinh ra một đứa nhỏ huyết mạch tương liên (có chung dòng máu) cùng nàng cũng tốt. Hoa Lan tỷ thấy nàng như vậy liền nói không phải ước ao, nhanh cùng Đại lang sinh một đứa đi. Chu Vũ Hàm lần này cũng rất tự nhiên nói được, Hoa Lan tỷ thoáng kinh ngạc rồi cũng cười, hai nữ nhân cứ như vậy phát sinh cảm tình quý mến nhau, mà Lý Tuấn thấy hai người cười khúc khích cũng rất buồn bực.

Về đến nhà xem nhà vệ sinh còn chưa sửa xong, đoán chừng phải mất hai ngày. Chu Vũ Hàm cảm thấy buồn bực, còn phải đi ra ngoài hai ngày nữa. Chờ Tường Văn trở về, Chu Vũ Hàm lập tức hỏi có bán được không, Tường Văn cười lấy ra hai lượng bạc đưa cho nàng. Chu Vũ Hàm vừa nhìn thì thấy ngạc nhiên lại có thể bán được một con gấu bông một lượng bạc, liền hỏi Tường Văn bán như thế nào.

"Kỳ thực nói tới cũng khéo, ta cho rằng cái đó bán không được bao nhiêu tiền liền đặt vào bên trong gánh hàng mang đến bán cho cửa hàng. Mới vừa lấy ra chuẩn bị cùng ông chủ định giá, thì có một tiểu thư nhìn thấy muốn mua, ông chủ bảo bán ba lượng, nhưng ta chỉ lấy hai lượng thôi. "

Chu Vũ Hàm nghe xong cũng thấy thực là may mắn, nếu bán trực tiếp cho chủ cửa hàng phỏng chừng giá sẽ rất thấp. Nàng nghĩ tối hôm nay chịu khó làm thêm một con nữa, ngày mai tìm Hoa Lan tỷ thương lượng xem.

Lúc buổi tối có Tường Văn giúp đỡ nên làm nhanh hơn. Ngày hôm sau Chu Vũ Hàm đi tới Lý gia, kéo Hoa Lan tỷ ra ngoài hỏi có đồng ý làm cùng không, làm một cái được hưởng ba phần lợi nhuận. Nàng nghĩ kế sách này tốt hơn nhiều vì nhà nàng không đủ nhân lực vật lực, hơn nữa rủ thêm Hoa Lan tỷ làm cùng cũng tốt.

Hoa Lan tỷ nghe Chu Vũ Hàm nói xong không cần nghĩ ngợi gì liền nói:

"Có thể, dù sao ở nhà cũng nhàn rồi. Hơn nữa, Lý đại ca muối lại là người trung thực, nếu như có thể kiếm đủ tiền xây nhà thì tỷ cùng Lý đại ca muối sẽ dọn ra ở riêng".

Chu Vũ Hàm đối với hoàn cảnh nhà bọn họ cũng hiểu biết sơ sơ, chỉ biết Bà Lý thiên vị con út, chẳng qua người già đều quý con út hơn. Nàng còn dặn dò Hoa Lan tỷ trước tiên giữ bí mật, nếu như có thể kiếm tiền sẽ tìm mọi người sau. Hoa Lan tỷ suy nghĩ thấy cũng đúng, nếu để cho bà bà (mẹ chồng) biết nhất định bắt mình dẫn theo vợ lão nhị, người kia suốt ngày chỉ biết gây xích mích.

Một lúc sau Hoa Lan tỷ đến nhà Chu Vũ Hàm, mặc dù còn có mùi hôi nhưng so với hôm qua thì đỡ hơn nhiều. Nếu như đi ra ngoài làm để mọi người biết cũng không tiện. Tối hôm qua Tường Văn mua một ít vải bố nên bây giờ lấy ra sử dụng, trước kia Chu Vũ Hàm thích xem phim Hàn hay thích coi Anime * và chính là một hủ nữ (thích Boy's love or Girl's love) chính hiệu. Nên nàng biết rất nhiều hình tượng trong phim hoạt hình, ví dụ như Đôrêmon, gấu trúc, lão hồ đều có thể làm trông vô cùng ngộ nghĩnh, đáng yêu. Làm búp bê thì hơi khó khăn chút.

(*) Anime là chỉ các bộ phim hoạt hình sản xuất tại Nhật Bản hay với phong cách Nhật Bản.

Chu Vũ Hàm nghĩ trước tiên làm một ít mèo Hello Kitty, thừa dịp chưa có nhiều người biết làm nên mọi người sẽ mua nhiều. Bởi vì bây giờ đã làm thành thạo nên chỉ cách làm cho Hoa Lan tỷ sẽ nhanh hơn, cả một ngày hai người làm được mười lăm con. Nhưng vì làm từ sáng đến tối nên gây ra hậu quả là môi cổ không ngẩng lên được, nghỉ ngơi một lúc lại phải vội vã nấu cơm.

Lúc Tường Văn trở về nói hôm nay có rất nhiều tiểu thư đến chỗ ông chủ kia đặt hàng, chủ cửa hàng hỏi ta có thể cung cấp nhiều thú bông cho cửa hàng của ông ấy không. Ta liền đồng ý, có điều ta nói không thể cho ông ấy trích phần trăm một lượng bạc một con được.

Chu Vũ Hàm nghĩ cũng thấy vô lý, không phải làm cái gì mà đòi lấy một lượng bạc, đúng là kiếm tiền trên mồ hôi của người khác. Nàng lại hỏi vậy bây giờ đàm phán với ông ấy bao nhiêu, Tường Văn lúc này ưỡn ngực ho khan nói chúng ta chỉ chia một phần lợi nhuận, nếu không đồng ý thì ta tìm cửa hàng khác. Với lại, ông chủ kia cũng là người khôn ngoan, muốn đưa một nửa tiền đặt cọc trước, chỉ sợ mấy ngày nữa có người bắt chước làm theo.

Chu Vũ Hàm tính toán lại thấy vẫn có lời, hiện tại chỉ mất ba trăm văn, sau đó tính thành phẩm trừ đi tiền nhân công thì còn lời hơn hai lượng. Nàng nói chuyện Hoa Lan tỷ cho Tường Văn nghe.

Tường Văn thở dài một cái nói: "Chúng ta có thể giúp đỡ được thì cứ giúp."

Chu Vũ Hàm nghe hẳn nói như vậy thì kỳ quái nhìn hẳn.

"Lý đại ca là một người thành thật, không lanh lợi như Lý tiểu ca, thím Lý lại thích Lý tiểu ca hơn. Lúc mẹ ta chết, Lý đại ca thường vụng trộm lấy đồ ăn đưa cho ta. Về sau cưới Lý đại tẩu vào cửa mới khá hơn, Lý đại tẩu có tiếng đàn đá, hay làm cho thím Lý bị bê mặt, nhưng thím ấy cũng không làm gì được Lý đại tẩu." Tường Văn tựa như nhớ lại chuyện trước kia.

Lại chậm rãi kể cho Chu Vũ Hàm nghe ngày xưa Lý đại tẩu ở nhà mẹ đẻ sống cùng thúc phụ (chú ruột), thím ấy (vợ của chú) cũng không tốt như Nhị Thảm nhà mình, Lý đại tẩu phải che chở đệ đệ, mỗi ngày cãi nhau với Nhị thím. Sau này Lý gia Nhị thím ở bên ngoài làm tổn hại danh tiếng của Lý đại tẩu nên không ai thèm lấy, bên này vừa lúc thím Lý luyến tiếc dùng tiền cho Lý đại ca cưới vợ hiền thương lượng cùng Nhị thím bên kia cho hai người bọn họ ở cùng nhau. Lý gia Nhị thím nghĩ nuôi ở trong nhà cũng lãng phí lương thực nên đồng ý.

Lý đại ca cũng biết thương người, mấy năm nay đối với Lý đại tẩu cũng không tệ. Thực ra lúc đầu hắn cũng giống như người khác nghĩ Lý đại tẩu không tốt. Về sau khi mẹ hắn chết, Lý đại tẩu thường nói cho hai huynh đệ hắn biết phải kiên cường lên, hắn mới hiểu được sống với một người thím như thế nếu Lý đại tẩu không hung hãn làm sao có thể mang theo tiểu đệ sống tiếp.

Lúc này Chu Vũ Hàm mới hiểu được vì sao Hoa Lan tỷ muốn dọn ra ở riêng, nàng cũng may mắn khi bản thân xuyên qua có một gia đình yêu thương nàng, nếu không nàng cũng không biết phải làm sao.

Chu Vũ Hàm lấy mười năm con làm xong đưa cho Trương Văn mang đi bán, một ngày ở nhà gắng sức làm cùng Hoa Lan tỷ, nhiều hơn năm con so với hôm qua.

Trương Văn về đến nhà liền nói trên đường quả nhiên đã có người bắt chước làm theo, lại lấy tiền bán ngày hôm nay ra trừ đi phần trăm của cửa hàng còn lại ba mươi hai lượng. Nhưng cũng có rất nhiều người đưa tiền đặt cọc trước, phỏng chừng qua một thời gian ngắn nữa thì giảm. Chu Vũ Hàm nghĩ tới sẽ có người bắt chước có điều không nghĩ tới lại nhanh như thế.

Hoa Lan tỷ về đến nhà tay cũng mỏi lừ, nhưng mà nghĩ đến có thể kiếm tiền nên trong lòng thoải mái rất nhiều. Hoa Lan tỷ về đến nhà tay cũng mỏi lừ, nhưng mà nghĩ đến có thể kiếm tiền nên trong lòng thoải mái rất nhiều. Bà Lý thấy con dâu lớn về đến nhà miệng lại bắt đầu căn nhắc nhưng Lý đại tẩu cũng không để ý tới.

Sáng hôm sau Hoa Lan tỷ đến Trương gia, Chu Vũ Hàm lập tức lấy ra bốn lượng bạc đưa cho tẩu ấy, lúc đầu Hoa Lan tỷ còn không chịu nhận, nói làm một chút thù thù may và làm sao có thể cầm nhiều bạc như vậy, tẩu ấy từ nhỏ cho tới bây giờ chưa có cầm qua nhiều bạc như thế. Chu Vũ Hàm nói đây là phần tẩu ấy được nhận, Hoa Lan tỷ liền khóc ngay tại chỗ.

"Nếu ta ở nơi này làm thêm mấy ngày nữa, không phải là ta có thể xây nhà sao! Ta có thể dẫn theo đệ đệ đến sống cùng." Nghĩ đến đệ đệ Hoa Lan tỷ cũng không nhịn được nữa liền khóc, đệ đệ ở nhà cha mẹ tẩu ấy lưu lại, phòng ở đều hư hỏng hết, bình thường mưa hay bị dột.

"Hoa Lan tỷ, làm việc này ngay từ đầu là để kiếm tiền, về sau nhiều người làm sẽ không thể kiếm được tiền như bây giờ. Nhưng trong khoảng thời gian này có khả năng đủ tiền cho nhà tỷ xây một cái nhà đơn giản, xây nhà ngói sợ là không được." Chu Vũ Hàm có chút ngưng ngừng nói.

"Như vậy tỷ đã rất cảm ơn mọi người rồi, ta nào dám hy vọng xa vời xây nhà ngói! Cả thôn mấy nhà đã có nhà ngói, chỉ cầu che gió che mưa là được". Nói xong Hoa Lan tỷ đã bình tĩnh rất nhiều, muốn lập tức làm nhiều thêm mấy con thú bông nữa.

Chu Vũ Hàm thấy tẩu ấy như vậy cũng không nói thêm cái gì, thật ra con người có mục tiêu phấn đấu mới là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Báo thù

Trương Văn thấy vợ mình kiếm được nhiều tiền như vậy cũng có chút ngại ngùng, lại cảm thấy làm sao có thể kiếm ít tiền hơn so với nữ nhân chứ. Đột nhiên hắn nghĩ đến việc Triệu chương quỳ đã nói với hắn, thì cảm thấy hắn có thể làm được. Rất nhiều năm về sau Chu Vũ Hàm biết chuyện này đã nghĩ nếu như lúc đấy hắn nảy sinh oán niệm thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đến cửa hàng của Triệu chương quỳ, việc buôn bán đã khôi phục như bình thường. Triệu chương quỳ giải quyết sự việc đã xảy ra rất đơn giản: Chứng cứ là do một nhà khác đưa ra, mà Đại thiếu gia có hợp tác với nhà kia, về phần phòng bếp ngoại trừ mấy người trung thành còn những người khác thay hết không chừa một ai, thì giết làm còn hơn bỏ sót, tuyệt đối không buông tha một kẻ nào.

Lúc này Trương Văn nói với Triệu chương quỳ về chuyện lần trước, bày tỏ ý muốn làm chung. Triệu chương quỳ nghe xong cười nói ta biết người sẽ đồng ý, sau đó ông vừa dẫn Trương Văn lên lầu vừa hỏi:

"Người dự định bán thế nào, có ý tưởng gì hay không?"

"Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, có điều ta nghĩ đi lên tỉnh thành hỏi thăm tình hình một chút. Dù sao trấn Thông Hải quá nhỏ, người mua cũng không nhiều." Trương Văn nói ra suy nghĩ của mình, hơn nữa cơ hội phát triển ở tỉnh thành khá lớn.

"Vậy hai ngày sau người hãy đi." Triệu chương quỳ suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, ở chỗ này cơ hội phát triển quá nhỏ. Đi tỉnh thành thì người đứng phía sau sẽ không bị hoài nghi, hơn nữa với tính cách đa nghi của Đại phu nhân và Đại thiếu gia cũng sẽ không nghi ngờ là hàng hóa của Tam thiếu gia.

Tiền Tường Văn ra về xong, Triệu chương quảy lập tức viết một phong thư, nói đề xuất của ông ra. Ông cảm thán, nếu như mẹ ông không phải là nhũ mẫu của Huệ Phu nhân thì ông cũng không chọn Tam thiếu gia, dù sao Huệ Phu nhân cũng không được sủng ái và có thủ đoạn như Đại phu nhân nên mới chết sớm, huống chi nhìn qua Tam thiếu gia có vẻ nhất gan nhu nhược. Nhưng nếu Tam thiếu gia như vậy không giả bộ thì làm sao Đại phu nhân có thể giữ cậu ấy lại chứ!

Nhớ lại lần đầu tiên ông nhìn thấy Tam thiếu gia lúc đó vẫn còn là một đứa trẻ đơn thuần, lần sau gặp lại cũng là lúc mẹ ông dẫn mang cơm cho cậu ấy. Cứ như vậy quen thuộc. Rõ ràng hai người kém nhau rất nhiều tuổi, thế nhưng Tam thiếu gia so với ông còn cảm thấy già dặn hơn. Ông nhìn Tam thiếu gia dần dần trưởng thành, làm việc vô cùng quyết đoán, thậm chí là liều mạng. Ông hỏi cậu ấy thù hận nhiều như thế nào lại có thể khiến cậu ấy không muốn sống như vậy, thế nhưng mỗi lần cậu ấy đều cười không đáp, có đôi khi ông nghĩ có đáng giá đánh đổi mạng sống như thế không, cậu ấy luôn nói là đáng giá.

Trên đường về nhà Tường Văn nghĩ chưa thương lượng với Tiểu Hàm, liệu nàng ấy có tức giận không?

Chờ về đến nhà trông thấy Lý đại tẩu và Chu Vũ Hàm còn đang mài mê theo đuổi, nhìn nàng một mắt thì cảm thấy chua xót. Trong lòng hắn nghĩ cách kiếm tiền càng kiên định hơn, trước đây hắn cũng đã nói muốn cho nàng một cuộc sống tốt đẹp nhưng bây giờ đều phải dựa vào nàng kiếm tiền.

Huống chi ba, bốn năm nữa là đệ đệ phải đi thi rồi còn thành thân nữa, nói không chừng còn có thể thêm một đứa trẻ, chỉ dựa vào hắn mỗi ngày làm sao đảm bảo kiếm đủ tiền để sống, hắn không muốn con hắn cũng sống khổ sở như hắn. Lần này chính là một cơ hội kiếm tiền, kiếm được tiền thì có thể mua một cửa hàng. Hơn nữa cũng không nguy hiểm gì, nghĩ thông suốt hắn cũng không thấy rầu rĩ nữa.

"Sao hôm nay chàng về sớm thế?" Chu Vũ Hàm mới vừa ngẩng đầu lên hoạt động cổ một chút đã nhìn thấy trượng phu đứng ở cửa.

"Không có chuyện gì nên trở lại sớm. Nàng cũng không cần cố gắng quá, làm một lúc nữa rồi nghỉ ngơi đi."

"Không sao đâu, tiếp trò chuyện với Lan Hoa tỷ nên thời gian trôi qua cũng rất nhanh."

"Lý đại tẩu, cảm ơn tẩu sang đây giúp đỡ vợ đệ!" Tường Văn cảm ơn Lý đại tẩu.

"Là tỷ cần phải cảm ơn hai người ấy, nếu không nhờ hai người làm sao tỷ có thể kiếm được nhiều tiền như vậy chứ. Chỉ dựa vào Lý đại ca đệ thì nhà tỷ đời này cũng không kiếm đủ tiền. Hôm nay tỷ đi về trước nhé." Nói xong cũng chuẩn bị đi.

Ngày hôm nay Chu Vũ Hàm cảm thấy Tường Văn rất kỳ quái, giúp nàng rửa rau lại nhóm lửa. Có chút bực bội bồn chồn - cảm giác không đúng lắm. Hơn nữa cơm nước xong còn thần thần bí bí đến phòng của Tường Võ.

"Tiểu Võ, có thể huynh sẽ phải đi ra ngoài một thời gian, cụ thể bao lâu cũng chưa xác định được, nhưng mà huynh sẽ cố gắng về sớm. Đệ ở nhà phải tự chăm sóc bản thân và tẩu tử đệ, biết chưa?"

"Huynh, huynh đi ra ngoài làm gì vậy? Bây giờ không phải rất tốt sao?" Tường Võ nghĩ cuộc sống bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, với lại qua mấy năm nữa bản thân hắn cũng có thể kiếm được tiền lo cho gia đình.

"Đệ còn phải đi thi, thi đậu rồi dù đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ cũng cần có tiền để chạy chọt, đút lót nữa. Không thi được huynh cũng không muốn đệ phải làm công việc nặng nhọc để kiếm sống, hơn nữa đệ cũng không làm được việc nặng. Huống hồ đệ còn phải lấy vợ nữa, muốn thành thân thì ít nhất cũng phải tìm người môn đăng hộ đối chứ." Tường Văn có chút không đành lòng nói.

"Huynh, đệ xin lỗi, mỗi lần đều là đệ liên lụy đến huynh." Tường Võ tuy rằng trưởng thành sớm nhưng bây giờ mới mười ba tuổi, vừa nói như vậy đã muốn khóc.

"Không có, huynh đã đáp ứng cha mẹ phải chăm sóc tốt cho đệ, hơn nữa huynh cũng muốn cho tẩu của đệ trôi qua những ngày tháng tốt đẹp. Sau này để cho cháu đệ có tiền đồ tốt hơn." Tường Văn vừa nói đã nghĩ đến cuộc sống sau này.

"Đệ biết rồi, đệ sẽ học thật giỏi, cũng sẽ chiếu cố tốt cho tẩu tử." Tường Võ biết hiện tại cũng không thể thay đổi được gì.

"Huynh còn chưa đi ngay bây giờ đâu, còn hai ngày nữa, hai ngày này đệ đi học về thì nấu nước, chế củi thử làm việc nặng hai ngày. Những việc này cũng không có biện pháp khác, tẩu tử đệ không làm được, chỉ có thể dựa vào đệ." Tường Văn nói xong rồi rời đi.

Về đến phòng Chu Vũ Hàm nhìn hắn nói: "Chàng có phải lừa gạt tiếp chuyện gì không? Bên ngoài có người khác đứng không?" Chu Vũ Hàm nghĩ đến rất nhiều trượng phu ở thời đại này đã phạm sai lầm làm ra chuyện gì đó rất áy náy với vợ nên muốn xin lỗi vợ rồi nghĩ biện pháp bồi thường.

"Nha đầu ngốc, suy nghĩ bậy bạ gì thế! Ta sẽ không làm chuyện gì có lỗi với nàng." Tường Văn nghe nương tử mình nói như vậy có chút dờ dạc cười.

"Vậy rốt cuộc chàng làm sao?" Chu Vũ Hàm hơi tò mò.

"Tiểu Hàm, ta chuẩn bị đi lên tỉnh thành một thời gian, nàng ở nhà phải chăm sóc bản thân thật tốt."

"Cái gì? Chàng muốn lên tỉnh thành sao không bàn bạc trước với thiếp chứ?" Chu Vũ Hàm kích động nói.

"Đừng kích động, ta đi bán một số hàng hóa, một thời gian sẽ trở lại thôi."

Chu Vũ Hàm nghe xong biết không thay đổi được sự quyết tâm của hắn, lập tức nghĩ muốn giúp hắn thu thập mấy bộ quần áo. Trương Văn nói không vội hai ngày sau mới đi, Chu Vũ Hàm lúc này mới dừng lại.

Buổi tối hôm đó hai người đều không thể ngủ được, thế nhưng ai cũng không nói chuyện. Thực ra Trương Văn cũng thấy mờ mịt, hắn đã từng rời khỏi trấn Thông Hải, nhưng chưa từng buôn bán làm ăn lớn như vậy, hắn không biết đi tỉnh thành sẽ như thế nào, nói chung hết thấy mọi thứ đều là mờ ảo.

Hai ngày này hai vợ chồng quả thực là nồng tình mật ý. Bấy giờ Vương thị đưa cho ba mươi con gà con, đây là gà Vương thị mang từ bên bà ngoại nàng về, nhưng Vương thị lại nói không có thời gian nuôi nhiều nên bà chỉ để lại mấy con còn lại bao nhiêu đưa hết cho Chu Vũ Hàm, Trương Văn lại ôm một con chó rất khá ái từ thôn khác về.

Mà hai ngày nay Trương Văn mệt đến nỗi không đứng thẳng lưng được, cho tới bây giờ nó chưa từng làm qua việc nặng bồng chốc phải đun củi nấu nước làm sao kham nổi. Chu Vũ Hàm thấy cũng không đành lòng, nhưng Trương Văn cũng không mềm lòng, có điều Trương Văn cũng rất cứng cỏi, cái gì cũng không nói.

Hơn nữa hai hôm nay Trương Văn đã nói cho Chu Đại Phúc biết, mỗi ngày nhờ ông đưa Chu Vũ Hàm đi một chuyến bán hàng cho cửa hàng kia, hắn đã nói hết với ông chủ ở đấy rồi.

Hiện tại mỗi con thú bông bán được một trăm văn, giá bị giảm rất nhanh, song Chu Vũ Hàm cũng buôn bán lời ba chục lượng, thêm Lan Hoa tỷ cũng buôn bán lời chừng mười lượng, làm cho Lan Hoa tỷ cảm ơn rất nhiều. Nhưng Chu Vũ Hàm vẫn quyết định để cho mấy nữ nhân trong thôn làm cùng, cung cấp vải vóc và ít vải vụn bỏ vào trong, mỗi con giá mười văn. Về phần mấy kiểu mới chờ mấy hôm nữa sẽ tung ra thị trường.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, Trương Văn sắp xếp tất cả đồ đạc xong lại mang theo hai mươi lượng bạc Chu Vũ Hàm đưa cho để lên đường, từ đầu đến cuối cũng không có nói cho Chu Vũ Hàm biết vụ này có liên quan đến Triệu chương quỳ.

Đến cửa thành Trương Lâu, Triệu chương quỳ cũng đang đợi ở đấy. Hai người cũng không nói thêm cái gì lập tức lên đường. Lần này Triệu chương quỳ cũng dự định đi cùng, bởi vì Tam thiếu gia truyền đến tin tức nói hai ngày nay lão gia xảy chuyện, ông phải đi về xem đó là tình huống gì còn kịp ứng phó.

Một đường xe chạy tới lúc xế chiều thì đến tỉnh thành, Trương Văn nhìn ngoài cửa sổ nghĩ ở đây thực sự là sầm uất hơn trấn Thông Hải, hắn lại nghĩ đến lúc nào mới có khả năng sống ổn định ở nơi này? Triệu chương quỳ sợ bị người khác phát hiện nên để Trương Văn đến trọ tại khách điểm, Tam thiếu gia đã sớm dặn người đặt một gian phòng cho hắn, người của ông đi vài vòng xung quanh xác định không có ai theo dõi mới yên tâm trở về.

Mấy ngày nay Đại thiếu gia Trương gia mỗi ngày cầu y bốc thuốc, có tiếng hiệu thảo chăm sóc phụ thân cả thành đều biết, ai cũng nói là hắn một người con có hiếu. Mấy ngày nay trong phủ yên tĩnh, tất cả mọi người đều nói Đại thiếu gia vì chuyện lão gia nên tâm tình không tốt. Tam thiếu gia ở trong viện của mình, tâm tình của hắn như thế nào cũng chỉ có mình hắn mới biết. Nghĩ đến ngày đó xuất hiện trong phòng của lão gia từ khiến ông ta càng hoảng sợ thêm, bọn họ cho là mình không biết chuyện gì nên mới kích thích lão gia từ chết sớm.

Mẹ của Tam thiếu gia Trương Duy Đình là Huệ Phu nhân có cha là tú tài, hơn nữa bà lại là con gái rượu, từ nhỏ rất được sủng ái. Hơn nữa đọc đủ thứ thi thư lại có ngoại hình xinh đẹp, người đến cửa cầu thân không ít. Trong nhà cũng là ngàn chọn vạn tuyển mới định ra được một người, cũng là tú tài gia cảnh giàu có, sau khi định thân không lâu bà ra ngoài mua đồ lúc này bị Trương gia Đại thiếu gia Trương Văn Huy nhìn thấy, liền không thể quên.

Nhưng mà Trương Văn Huy đã đón dâu, cho dù chưa có đón dâu hắn cũng không có khả năng để cưới con gái nhà người ta. Vì vậy liền bắt đầu tính toán mua chuộc quan phủ bắt cha bà, vu oan cho cha bà, còn làm bộ một người tốt xuất hiện giúp đỡ bà. Có điều Huệ Phu nhân cũng không bị lão ta đã động, bà cũng không phải là loại thiếu nữ ngu ngốc, bà không tin việc này với người đàn ông trước mắt không có quan hệ.

Ai biết Trương Văn Huy trước khi bỏ đi còn bỏ lại một câu, nếu như không theo ý lão ta thì vị hôn phu của bà cũng không có kết cục tốt đẹp, quả nhiên vài ngày sau trong nhà vị hôn phu cũng xảy ra chuyện, trong lúc cùng đường Huệ Phu nhân đành gật đầu đồng ý.

Thế nhưng Huệ Phu nhân không phải là người bị khổ còn muốn giấu giếm người khác, bà trực tiếp nói tình hình thực tế cho vị hôn phu của bà, khuyên hắn nỗ lực sống sót tranh thủ học thành tài để đỡ đần rồi thay bà báo thù. Sau đó quay đầu bước vào Trương phủ, thời gian đầu Huệ Phu nhân rất được cưng chiều, thậm chí có lần còn vượt qua Đại phu nhân, song lúc mang thai liền bị lạnh nhạt.

Mặc dù Huệ phu nhân là người có tâm kế nhưng không muốn dùng trên người nam nhân mình không yêu, sau lại có Trương Duy Đình bà thầm nghĩ cùng con sống vui vẻ là được, nhưng bà lại đánh giá thấp lòng ghen tỵ của nữ nhân. Kết quả bà bị vu oan thông dâm với nam nhân bên ngoài phủ nên bị Đại phu nhân bắt uống thuốc độc mà chết, mà lúc đó Trương Duy Đình trốn ở góc phòng tận mắt nhìn Đại phu nhân rót độc được vào miệng mẹ hắn.

Trương Duy Đình biết người phụ thân kia cũng biết mẹ hắn là bị oan uổng, nhưng khi đó ông ta đang trong lúc đoạt quyền cần nhà mẹ đẻ của nữ nhân này giúp đỡ, nghĩ hi sinh một nữ nhân cũng không là gì.

Trương Duy Đình muốn cho nữ nhân kia biết gia sản của Trương gia không phải dễ cầm, về phần Như phu nhân có trợ giúp Đại phu nhân hay không trong lòng bà ta là rõ nhất, chỉ là nhìn mặt mũi của Nhị ca sẽ không tính toán với bà ta. Nếu như bà ta không biết tốt xấu thì chớ trách hắn tính một lượt cả nợ mới lẫn nợ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Phân chia tài sản

Tường Văn ngồi ở khách điểm chờ người đưa hàng tới, gần đến nửa đêm mới có người tới gọi hắn dậy. Giao hàng hóa cho hắn, và tự giới thiệu là Trương quán gia. Tường Văn mở hàng ra, vừa nhìn đã thấy rất đẹp, trong lòng hắn không phải nghĩ mấy thứ này giá trị bao nhiêu tiền mà nghĩ nếu Chu Vũ Hàm đeo lên sẽ xinh đẹp nhường nào.

"Cái này ngươi phải xử lý cẩn thận, không nên để cho người khác biết là ai đưa cho ngươi." Trương quán gia nhỏ giọng nói, bởi vì bây giờ sức khỏe của lão gia tử rất suy yếu, với lại hiện tại Đại phu nhân quản lý rất chặt chẽ. Phu nhân đã đem lòng sinh nghi rồi, Tam thiếu gia muốn trước khi lão gia chết sẽ bán được món hàng này. Cũng không muốn phu nhân phát hiện ra.

"Tôi biết rồi, nhưng giờ phải bán như thế nào đây?"

"Ta nói cho ngươi biết, các phu nhân nhà quan lại rất yêu thích các loại bảo thạch (đá quý) này."

"Tôi hiểu rồi. Tôi có thể mượn trước một ít bạc không?" Tường Văn đã nghĩ ra cách bán hàng, nhưng lại không có bạc.

"Nếu bán xong hàng này, thiếu gia của chúng ta sẽ chia cho ngươi một phần lợi nhuận. Nhưng không được để người khác điều tra ra, dù bất kỳ tình huống nào. Loại bảo thạch này ít nhất hai trăm lượng." Nói xong, Trương quán gia móc ra hai lượng bạc đưa cho hắn rồi rời đi.

Lúc này Tường Văn nghĩ đến nhờ đâu là hàng lậu, ngộ nhờ bị bọn họ giết người diệt khẩu thì sao. Bây giờ ngẫm lại thì thấy lúc đó do hắn quá vọng động, chỉ nghe bên nhà nhạc phụ nói Triệu chương quấy là người tốt liền hoàn toàn tin tưởng ông ta. Nếu mất nhiều hơn được hoặc bị bắt thì phải làm sao đây, càng nghĩ càng lo sợ, tự động sinh ra loại cảm giác muốn chạy trốn. Dù sao hắn cũng chỉ là một người dân bình thường, có lẽ cũng có một chút dũng khí nhưng chưa bao giờ trải qua chuyện làm ăn lớn như vậy, có điều lo lắng cũng là tất nhiên.

Nhưng sau một hồi bình tĩnh suy nghĩ lại, muốn cầu phú quý trong nguy hiểm, vừa muốn kiếm tiền vừa không muốn liều mạng, làm gì có chuyện tốt như thế. Hắn chuẩn bị cất đồ đạc rồi đi ngủ. Trương quán gia đứng bên ngoài nhìn thấy trong phòng tắt đèn, cười không phát ra tiếng rồi rời đi, nhưng đêm nay Tường Văn ngủ luôn mơ thấy ác mộng.

Sáng hôm sau, Tường Văn ngủ thẳng cho đến khi mặt trời lên cao, nửa mặt rồi mưa hai cái bánh bao ăn lót dạ, chủ yếu là đồ ăn ở khách điểm quá đắt. Ăn xong phải đến cửa hàng mua mấy thứ cần thiết, nếu không muốn bị ai phát hiện chỉ có thể cải trang, biến đổi quần áo thành một phú thương có gia cảnh sa sút, còn cố ý thêm dệt câu chuyện nói mình vốn là người đi biển làm ăn bởi vì gặp sự cố, tổn thất hơn phân nửa tài sản. Còn phải nộp tiền bồi thường, cuối cùng chỉ còn cách đem bảo bối quý giá của mình cất giữ bao năm nay mang ra bán lấy tiền mặt.

Lại tiện thể hỏi thăm một người đi đường sống ở vùng này là nhà ai giàu nhất, ai cũng nói là Trương gia. Tường Văn cũng nhân tiện hỏi một chút về Trương gia, gia chủ Trương gia Trương Văn Huy sức khỏe rất yếu, có ba con trai, con trai cả và con trai thứ hai tất cả mọi người đều nói vô cùng tỉ mỉ, nhưng mọi người đối với Trương gia Tam thiếu gia đều không biết nhiều lắm, năm nay đã hai mươi tuổi nhưng vẫn chưa lấy vợ. Có người nói sức khỏe của hắn không tốt nên không có cô nương nào nguyện ý gả cho hắn, có người lại nói hắn lớn lên rất xấu xí, lời đồn nào cũng có. Nhưng có một điều khẳng định chắc chắn, là đến tận bây giờ hắn vẫn chưa đón dâu.

Nhưng cái quan trọng là Tường Văn chưa muốn đến Trương phủ ngay, người có tiền vĩnh viễn kém hơn kẻ có quyền, bởi vậy ở đây Tri phủ đại nhân mới là lớn nhất. Đi tới cửa sau của nhà Tri Phủ, đang dạo dác nhìn xung quanh một hồi, liền có một quản gia đi ra ngoài hỏi hắn có chuyện gì không.

Tường Văn kể câu chuyện của mình ra, quản gia xem xét lại bộ dáng của nam nhân này rồi trực tiếp dẫn hắn vào nhà. Sau đó đi ra ngoài, một lúc sau có một nữ nhân bước vào hỏi hắn có bảo thạch không? Tường Văn bảo có rồi bày các loại bảo thạch ra, phụ nhân kia chọn lấy một bảo thạch màu xanh ngọc rất đẹp, hơn nữa cũng rất sáng khoái trả ba trăm lượng bạc. Bán xong ra ngoài phủ, Tường Văn phát hiện quá trình buôn bán rất trôi chảy, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Bên trong Tri Phủ, người vừa mua hàng của Tường Văn, bà ta đang nói chuyện cùng với một nam nhân: "Phu quân, ta đã đem bảo thạch đưa đến cửa tiệm để bọn họ đẩy nhanh tốc độ làm đồ trang sức. Chuẩn bị đeo trong bữa tiệc của Tiền phu nhân."

Người nam nhân kia phảng phất như có điều suy nghĩ gât đầu cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói: "Phu nhân cực khổ rồi." Bà ta thấy hắn như vậy thì biết ngay hắn lại nghĩ tới người phụ nữ kia, bà ta biết mình vẫn luôn là thể thân của một nữ nhân khác! Chỉ có điều, được ở bên cạnh hắn bà ta đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Tường Văn lại đến phía ngoài Trương phủ làm bộ tùy ý hỏi thăm phu nhân nào có nhiều tiền nhất? Gã sai vật kia nhìn thấy hắn như vậy thì cho rằng có người tới nịnh bợ. Lập tức hếch cằm tỏ vẻ ta đây, Tường Văn vừa nhìn thấy hắn ta tỏ thái độ như vậy thì hiểu rõ, cố nhịn đau móc ra một nén bạc, đánh giá khoảng hai lượng. Gã sai vật lập tức gọi người tới dẫn hắn đến gặp Lưu nhũ mẫu, trong khoảng thời gian này hắn ta kiếm được cũng khá khá. Loại người khó dây dưa nhất chính là hạng người này.

Lưu nhũ mẫu này từ nhỏ đã hầu hạ Đại phu nhân, là người nhà mẹ đẻ phu nhân nên rất trung thành với bà ta. Nếu phu nhân không tiện ra tay xử lý, cũng đều do bà ta giải quyết, trên tay đã dính không ít máu tanh.

Lưu nhũ mẫu nhìn Tường Văn đánh giá trên dưới một lần. Tường Văn lập tức đưa ra mười lượng bạc, nhưng Lưu nhũ mẫu tựa hồ không thèm để ý. Hắn móc ra ngay hai mươi lượng, lúc này Lưu nhũ mẫu mới cảm lấy và đặt trong ống tay áo, hỏi hắn đến làm gì.

Tường Văn thuật lại giống hệt lời đã nói với phu nhân Tri Phủ, hơn nữa còn chèn thêm một câu, phu nhân Liên Tri Phủ đã mua hàng, với lại không phải ai cũng tùy tiện bán được, chỉ bán cho phu nhân vừa có tiền lại vừa có khí chất. Lại mang hàng cho Luru nhử mồi xem trước.

Luru nhử mồi vừa nghe thấy phu nhân Tri Phủ đã mua thì cũng muốn khuyên phu nhân mua cái này, lại nghe thấy có tiền có khí chất thì càng vui vẻ. Vừa nhìn thấy hàng này thì nghĩ ngay đến phu nhân nhất định sẽ thích, nói một câu ‘chờ một chút’ liền tiến vào phòng bên trong.

Đi đến gian phòng nói lại cho phu nhân nghe, lúc đầu phu nhân vẫn không đồng ý nói gần đây thân thể lão gia không được tốt, đầu cần râu rạo như thế, nhưng Luru nhử mồi nói bây giờ thừa lúc hân ta đang thiếu tiền nên có thể mua nhiều thêm mấy món đồ, sau này để lại cho tiểu thư hoặc là tiểu thiếu gia.

Trương phu nhân vừa nghe cảm thấy cũng đúng nói Luru nhử mồi dẫn hân ta vào bên trong, kết quả Trương phu nhân chọn một viên bảo thạch màu lam và màu hồng nhạt, còn thêm một khối bảo thạch màu đỏ tươi rất to, khối bảo thạch màu đỏ tươi này chính là loại bảo thạch tốt nhất.

Cuối cùng thương lượng giá tiền, thật ra thì Tường Văn cũng không hiểu về giá cả lắm nhưng căn cứ vào giá của phu nhân Tri phủ thì bán một ngàn năm trăm lượng. Quả nhiên, Trương phu nhân vừa nghe giá tiền liền nhíu chân mày, Luru nhử mồi liếc mắt nhìn Tường Văn ý tứ chính là quá đắt. Tường Văn cũng phối hợp liền nói một ngàn hai trăm lượng. Trương phu nhân mặc dù vẫn chê đắt nhưng nhìn khối bảo thạch lớn kia cũng đồng ý đi vào trong lấy ngân phiếu ra thanh toán.

Đi tới ngoài cửa, Luru nhử mồi chìa một bàn tay ra, Tường Văn sững sờ một chút mới hiểu được rồi móc ra năm mươi lượng. Cho đến khi ra khỏi phủ, Tường Văn phát hiện vẫn bán hàng rất thuận lợi! Mặc dù hơi có chút sợ hãi nhưng vẫn kiếm được không ít bạc, thật ra thì những món hàng này các phu nhân đi dạo quanh cửa hàng Kim Ngân (vàng bạc) cũng phải tốn hơn trăm lượng bạc.

Đợi đến khi Tường Văn đi ra phủ, Tam thiếu gia ở trong sân nghe thủ hạ bẩm báo nói phu nhân đã mua hàng, Trương Duy Đình lập tức cười to, đúng là ‘nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài’, để cho hân kiểm tiền cũng tốt, nhưng tại sao ở chỗ Tri phủ cũng bán hàng thuận lợi như vậy. Chẳng qua nếu đã giúp đỡ hân thì chính là bạn không phải địch, nếu có dịp nhất định sẽ gặp gỡ, nhưng bây giờ hân còn đang cân nhắc khi nào thì đi báo cáo cho cha hân biết mới tốt.

Ngày thứ hai Tường Văn chỉ bán được một khối, có nhà còn không được vào cửa. Nhưng đến ngày thứ ba thì buôn bán rất đắt khách. Các phu nhân tới mua rất nhiều, ai tới chậm chỉ có thể chọn cái dư thừa của người khác để lại. Đến cuối cùng chỉ còn sót lại mấy khối nhỏ vụn mà người của cửa hàng trang sức Kim Ngân cũng đến mua về, để làm đồ trang sức đeo tay cũng rất đẹp.

Buôn bán tốt như vậy là do phu nhân Tri Phủ ngày đó đeo lên thật sự rất đẹp, Không Tước được làm trông rất sống động, lại dùng bảo thạch khám thành con mắt Không Tước, vào ban đêm sáng lấp lánh xinh đẹp. Một đám phu nhân nhìn thấy lập tức hỏi thăm mua ở đâu, sau đó buổi tối trở về cùng phu quân giằng co cả buổi. Tin tức kia bị Trương phu nhân biết được nghĩ thầm may mình có con mắt tinh tường nên mua hàng sớm, lại thăm hận mình không thể đi ra ngoài khoe khoang một trận.

Tường Văn tính toán bán được tất cả năm ngàn năm trăm lượng, làm sao mà đến bây giờ người kia còn chưa xuất hiện. Hân không biết buổi sáng hôm nay người hầu ở Trương gia đi vào phòng phát hiện lão gia đã chết, toàn bộ phủ lập tức náo động.

Tại từ đường, Trương gia Đại thiếu gia - Trương Duy Minh và Đại thiếu phu nhân Chu thị, Nhị thiếu gia Trương Duy Hiền và Nhị thiếu phu nhân Khâu thị cùng Tam thiếu gia Trương Duy Đình đứng ở một bên, tộc trưởng tuyên bố gia sản những người được thừa kế.

"Vị trí gia chủ dành cho Duy Minh. Duy Hiền được một trạch viện, có sáu gian cửa hàng, năm điền trang, ba bến tàu. Duy Đình một trạch viện, sáu gian cửa hàng, ba điền trang, hai bến tàu. Xong xuôi tang sự các người liền chuyển ra ngoài. Được rồi, các vị có dị nghị gì không?"

"Lão gia cho các người bao nhiêu tiền mà các người để lại nhiều gia sản cho bọn họ như vậy? Trương gia một năm kiếm bao nhiêu tiền chứ? Năm cái cửa hàng mà đòi đuổi chúng ta đi sao, đừng có mơ!" Không đợi tộc trưởng nói xong, Như phu nhân liền thét lên.

"Quá can rờ, không có quy củ. Chúng ta cũng đọc theo di chúc, không cần người vu hãm cho bọn ta." Trưởng lão quát mắng.

"Ý tứ của lão gia! Ta hầu hạ lão gia lâu như vậy cũng không nghe thấy lão gia nói gì, tại sao ông ấy lại nói với các người?" Như phu nhân bây giờ đã không thèm giữ hình tượng rồi, có được chút gia sản nhỏ nhoi như vậy, thật sự là quá đáng mà.

Trên mặt Trương Duy Đình lạnh nhạt nhìn bọn họ diễn trò khôi hài nhưng trong lòng một trận cười lạnh, mặc dù biết rõ Đại phu nhân vô sỉ, tuy nhiên hân lại không ngờ bà ta lại vô sỉ đến mức này. Mỗi người cho sáu cửa hàng, năm điền trang rồi đuổi bọn họ đi.

Trương gia không phải cự phú (gia sản kếch sù), nhưng một nửa cửa hàng trên đường ở kinh thành là sở hữu của Trương gia, một nửa bến tàu cũng thuộc Trương gia, Trương gia cũng có thuyền riêng để vận chuyển hàng hóa. Hàng năm có thể thu biết bao nhiêu lợi nhuận, chỉ chia chút gia sản nhỏ nhoi như vậy mà Như phu nhân cam tâm mới có quỷ đây!

Các trưởng lão cũng có chút chột dạ, nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân tặng không ít đại lễ, hấp dẫn người ta nhất chính là mỗi năm có thể thu được lợi nhuận từ bến tàu. Mặc dù chỉ có một phần nhưng cũng không phải ít. Như Phu nhân cũng hận không có biện pháp lột trần bọn họ, cũng chỉ tự trách nhà mẹ đẻ mình không có tiền để dứt lốt, nghĩ tới bây giờ đã không còn cách nào thay đổi, không bằng kiếm nhiều thêm một phần.

"Lão gia! Người nhìn đi, người vừa mới đi không bao lâu những người này liền khi dễ cô nhi quả phụ chúng ta. Vì sao người không mang chúng ta đi theo, để lại chúng ta chịu khổ như vậy đây." Như phu nhân trả vờ thương tiếc, khóc lên giống như rất đau khổ. Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân đứng bên cạnh khuyên bảo, nhìn qua cũng không biết là thật hay giả. Nói xong vừa nhìn thoáng qua mọi người vừa hô: "Ta muốn đi tìm Thanh thiên Đại lão gia phân xử! Những người này làm sao có thể ác độc như thế được!"

Vừa nghe nói muốn đi gặp quan, tộc trưởng bị bức phải lôi kéo Trương Duy Minh vào bên trong thương lượng. Như phu nhân vừa thấy mục đích của mình đạt được như ý nguyện lập tức nín khóc, thật ra thì bà ta cũng không dám gặp quan, ai biết bọn họ có thể mua chuộc được quan phủ hay không.

Một lát sau, tộc trưởng đi ra ngoài nói lão Nhị và lão Tam, mỗi người hàng năm có thể thu thêm một phần lợi nhuận, nhưng mỗi năm lợi nhuận bao nhiêu còn không phải do Trương Duy Minh định đoạt.

Như phu nhân xem xét tình thế cũng đành chịu vậy, mặc dù có chút không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể nín nhịn như thế, hơn nữa tự dưng còn tiện nghi cho tên tiểu tử không công kia. Như phu nhân có thể được sủng ái lâu như vậy mà không bị Đại phu nhân diệt trừ thì thấy đây cũng là một người là có tâm kế, biết tiến lùi là thế nào. Trương Duy Đình nhìn những trò khôi hài kết thúc, cũng không nói thêm cái gì liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lo lắng

Edit: Hoàng Nghiêm

Beta:Dừa Dừa

Ở bên này, Trương Văn cũng đi ra ngoài xem xét tình hình mấy hôm nay nhưng không có hiện tượng bất thường nào xảy ra, vậy mà đến bây giờ cũng chưa thấy có ai đến lấy tiền. Hẳn tính ra lần bán hàng này có thể kiếm được năm trăm năm mươi lượng sau đó trả lại vốn cho người kia một trăm lượng.

Trương Văn vừa nghĩ đến liền kích động, vốn dĩ cho là sẽ rất khó khăn nhưng không nghĩ tới kiếm được nhiều tiền nhanh như vậy, khi về nhà có thể mua một cửa hàng làm ăn buôn bán, sau này người một nhà có thể bình an mà sinh sống.

Mấy hôm Chu Vũ Hàm ở nhà trôi qua rất bình thản, nhưng đối với Trương Võ thì tương đối vất vả, mỗi ngày phải nấu nước, chẻ củi.

Hàng ngày Hoa Lan tỷ đều đến nhà Chu Vũ Hàm làm thú bông, bây giờ trông Hoa Lan tỷ rất tinh thần. Tỷ ấy cố gắng làm thêm mấy ngày đã có thể xây nhà, không chừng mấy bữa nữa còn có thể mua thêm hai mẫu đất, lại có thể dành tiền cho em trai cưới vợ. Nghĩ đến đây cả người đều tràn đầy sức lực hăng hái.

Dạo này, trong lòng Bà Lý không thấy thoải mái, con dâu nhà họ Trương kia để cho vợ lão Đại nhà bà thiếu thừa may vá, chắc là cũng kiếm được khá tiền đấy! Còn để cho mấy con dâu nhà khác làm nữa, nhưng lại không tìm vợ lão Nhị nhà bà làm chung.

Việc này khiến cho lão Nhị và vợ lão Nhị ngày nào cũng nhắc nhở vào tai bà ấy, còn bà hỏi vợ lão Đại thì nó chẳng nói gì, chỉ biết nhắm mắt đi vào nhà. Nghĩ thế, bà liền dứt khoát đến Trương gia nói cho con dâu nhà đó biết Hoa Lan kia không phải là người may vá giỏi, vợ lão nhị - Thúy Hoa giỏi hơn nhiều!

Chu Vũ Hàm ở nhà nghe thấy có người gõ cửa, thì nghĩ trong đầu dạo gần đây vì tránh hiềm nghi nên nàng không ra khỏi nhà bao giờ, người nào đến tìm chứ! Vừa nhìn qua khe cửa thì ra là mẹ chồng của Hoa Lan tỷ, lập tức mở cửa nói: "Thím Lý, sao thím lại tới đây? Thím tìm Hoa Lan tỷ à, để cháu gọi tỷ ấy giúp thím."

"Không cần, thím là tới tìm cháu. Mấy cái thứ kia đừng để cho Hoa Lan làm nữa, hãy cho Thúy Hoa nhà ta làm thì tốt hơn đấy! Tay nghề của nó rất khéo, tính cách cũng rất nhẫn nại. Những con dâu nhà khác mà so hoa tay với nó còn không bằng đâu." Hoa Lan tỷ thấy Chu Vũ Hàm đi mở cửa mà bấy giờ còn chưa đi vào, vừa bước ra cửa liền nghe thấy lời nói này của mẹ chồng nhà mình, hơn nữa vừa nhìn thấy mình còn khiêu khích liếc một cái.

"Khỏi cần đổi, cháu sẽ không thay đổi Hoa Lan tỷ với ai đâu, về phần các vị tỷ muội trong thôn, cháu thấy tay nghề của mấy người đấy rất tốt." Nàng còn chưa thấy qua mẹ chồng nào cực phẩm như vậy đấy! Hoa Lan tỷ đứng đằng sau, sau khi nghe thấy những lời Vũ Hàm nói thì thật sự vui vẻ.

"Sao người không biết phân biệt tốt xấu thế, lời ta nói bấy giờ đều là thật đấy! Nữ nhân này là điềm xấu, nó không phải là người tốt." Bà Lưu vừa thấy Chu Vũ Hàm cự tuyệt không thay đổi người liền bắt đầu sốt ruột. (Bà Lưu đang tức CVH nên thay cách xưng hô khác)

"Cháu sẽ để cho Thúy Hoa tỷ làm, nhưng nhất định thím phải bảo đảm tỷ ấy làm tốt đấy. Còn có giá tiền mười lăm văn một con." Chu Vũ Hàm cũng không muốn Hoa Lan tỷ bị mẹ chồng gây khó dễ, chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Bây giờ, giá thú bông đã giảm xuống bảy mươi văn một con, xem ra phải làm thêm đợt hàng mới rồi, nhưng Trương Văn không có ở nhà thì hơi phiền toái chút.

Bà Lưu vừa nghe thấy hai đứa con dâu nhà mình đều có thể làm thì cảm thấy Chu Vũ Hàm rất thức thời, liền hài lòng quay người đi về. Hoa Lan tỷ nói Chu Vũ Hàm không cần bận tâm đến mặt mũi của tỷ ấy, Chu Vũ mỉm cười bảo tỷ ấy không nên để trong lòng. Chu Vũ hàm nhớ tới lúc đầu vừa tới làm dâu ở đây thì Hoa Lan tỷ đã chiều cổ nàng rất nhiều, bây giờ làm như vậy cũng là điều nàng nên làm thôi.

Có điều, nàng cũng rất bội phục Hoa Lan tỷ. Trương Văn mới đi có mấy ngày mà nàng đã cảm nhận sâu sắc rằng người đàn ông trong gia đình có tầm quan trọng cỡ nào.

"Cha bọn nhỏ, tôi vừa nghe người ta nói mấy hôm nay con rể đi ra ngoài. Ông có biết không vậy?" Thời điểm Vương thị đi vào trong thành gặp phải người trong thôn kia nên hai người nói chuyện phiếm mấy câu, thì thấy người ta nhắc đến chuyện này.

"Chắc là nó đi công chuyện mấy hôm thôi! Mấy ngày nữa sẽ trở về, Tiểu Hàm cũng không nói với chúng ta, thì chẳng phải việc quan trọng gì đâu. Bà cũng đừng lo lắng làm chi!" Chu Đại Phúc nghe xong cũng sùng sốt một chút, trong lòng cũng thấy hơi lo lắng nhưng ngoài miệng vẫn an ủi Vương thị.

"Nhưng tôi lo lắng nó giống như con rể Lý gia kia! Nói là đi kiếm tiền, ai mà biết mười mấy năm cũng chưa thấy trở về." Vương thị nói xong, hai người liền trầm mặc.

Lại qua một hồi, Vương thị nói không yên tâm nên muốn đi qua xem tình hình thế nào, vạn nhất nhờ xảy ra cái gì thì sao, bà phải đi ngay. Chu Đại Phúc cũng không yên tâm nên gật đầu đồng ý, cũng dặn dò bà ở đây đến buổi chiều hãy đi. Công việc trong nhà cũng không cần bận tâm gì nhiều, thời điểm này đúng lúc lập Đông nên cửa hàng buôn bán tốt hơn, với lại, còn có Lâm Nhị trông coi cửa hàng nên cũng đỡ lo lắng.

Buổi tối lúc đang nấu cơm, Vương thị đi đến Tường gia, tất cả mọi người ở đây đều nhiệt tình chào hỏi bà. Vương thị nghĩ đến con gái nhà bà biết làm mấy cái đồ chơi con nít này thì cũng giúp được cho rất nhiều người kiếm thêm khoản thu nhập, sau này cũng không sợ bị người ta khi dễ. Không thể không nói, Vương thị có suy nghĩ rất chính xác.

Vừa tới cửa nhìn thấy Tường Vô đang nấu nước, lúc này mới hài lòng nói: "Ồi chào! Tường Vô đây à!"

Tường Vô quay đầu nhìn thấy Vương thị đứng ở cửa, nó vừa nhìn liền nhớ ra đây là mẫu thân của chị dâu, vội vàng chào một tiếng 'bá mẫu'. Vương thị nghe xong liền tục nói: "Thật là đứa trẻ ngoan, khoảng thời gian này thật vất vả cho cháu rồi! Lại để cho người chuyên đi đọc sách làm những việc nặng nhọc này."

"Không sao đâu ạ, anh trai cháu nói thời gian này phải biết giúp đỡ việc nhà cho chị dâu, không được để chị dâu làm việc mệt nhọc quá." Tường Vô nghe Vương thị nói thì ngượng ngùng gãi gãi đầu. Bản thân nó chỉ biết nấu nước đã là việc nặng nhất rồi, còn được rất nhiều người khen, cảm giác này cũng không tệ. Tự dưng nó nhớ đến mỗi ngày chị dâu nấu cơm cho nó mang đến học đường, thấy ánh mắt ghen tị của Lâm Nhị thì nó càng vui vẻ.

Vương thị nghe xong thì càng hài lòng, xem ra Tường Nhị này cũng là một đứa trẻ ngoan, hai đứa trẻ Tường gia đều tốt! Bà thường xuyên nghe thấy con trai nói thành tích học tập của Tường Nhị này cũng là số một số hai trong thư viện, nếu sau này ra làm quan còn có thể giúp đỡ cho gia đình của anh trai.

Chu Vũ Hàm ở trong bếp hình như nghe thấy giọng nói của mẹ nàng, vừa đi ra nhìn quả thật đúng là mẹ, còn đang đứng nói chuyện phiếm với Tường Vô.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây! Con còn đang định đến thăm cha mẹ đây này!"

"Sức khỏe của mẹ vẫn tốt, tự mẹ tới đây thăm con cũng được mà. Tối nay mẹ ngủ ở đây với con! "Nói xong, bà cũng vào phòng bếp nấu cơm. Chu Vũ Hàm tựa hồ lại nhớ tới ngày hôm trước khi thành thân. Cũng giống như bây giờ, hai mẹ con một người nấu cơm một người nhóm lửa, hàn huyên nói chuyện phiếm với nhau. Cảm thấy những hoài niệm trước kia thật là đáng giá.

Buổi tối nằm ở trên giường Vương thị nhẹ nhàng hỏi: "Tiểu Hàm, con nói thật cho mẹ biết. Chồng con đi đâu, con biết không?"

"Con biết chứ, huynh ấy lên tỉnh thành. Không thấy huynh ấy nói mấy ngày sẽ về, nhưng mà nói chắc chắn sẽ trở về sớm." Chu Vũ Hàm vừa nói vừa thấy lo lắng.

"Con đây! Cứ thế mà tin tưởng nó à! Lỡ như, nó không về thì sao?" Vương thị có chút không biết làm sao với đứa con gái này.

"Không đâu, mẹ thử nghĩ xem, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, mà em trai huynh ấy còn đang ở đây! Sao huynh ấy không về được chứ! Lại nói vạn nhất huynh ấy mà không trở về thì còn có Tường Vô, Tiểu Hải và Lâm Nhị chăm sóc con! Con chẳng thấy lo lắng chút nào." Nói xong, nàng liền cười lên, cảm thấy những người này mặc dù không cùng chung một dòng máu nhưng vẫn thấy bọn họ thân thiết như ruột thịt.

Sau đó, hai mẹ con nói chuyện học hành của Tiểu Hải ở thư viện, Vương thị vừa nói đến con trai thì trên mặt cũng tràn đầy tự hào. Nói Tiểu Hải và Lâm Nhị cầm bảng chữ mẫu về cho bà nhìn, vừa học thuộc lòng và đọc cho bà nghe. Còn hay kể mấy chuyện thú vị ở học đường nữa, mỗi lần kể Vương thị nghe rất là vui vẻ.

Chu Vũ Hàm nghe thế cũng rất cao hứng, nàng nhớ lại thời điểm trước khi nàng thành thân có nói với Tiểu Hải. Nàng nói: "Tiểu Hải, tỷ không ở nhà, đệ phải chiều cổ cha mẹ thật tốt, bọn họ khổ cực như vậy cũng là vì lo cho đệ. Hơn nữa, đệ phải thay tỷ chăm sóc cho cha mẹ, biết chưa?" Tiểu Hải rất hiểu chuyện gật đầu. Chu Vũ Hàm không nghĩ tới lúc đó nó đã ghi nhớ câu nàng nói ở trong lòng.

Bỗng nhiên nhớ tới Lâm Nhị, nàng cũng thường xuyên nghe Tường Vô kể lại, toàn bộ người trong thư viện đều biết chữ viết của Lâm Nhị. Rất được phu tử (thầy giáo) tán thưởng, phu tử đều nói sau này sẽ làm nên đại sự. Bây giờ trong thư viện, rất nhiều người có bản chữ đẹp của nó, nghĩ tới về sau nếu nó công thành danh toại thì bảng chữ đó sẽ rất có giá trị.

Thật ra thì nàng đối với Lâm Nhị cảm thấy rất mâu thuẫn, một mặt coi nó như người trong nhà, mặt khác nàng lại cảm thấy nó giống như quả bom hẹn giờ, không biết sẽ nổ lúc nào. Lâm Nhị cũng đã nói với nàng, đợi đến khi nó mọc đầy đủ lông cánh, nó sẽ rời đi một thời gian ngắn, có lẽ đi báo thù, hoặc có lẽ đi bổ sung thêm kiến thức để quên cừu hận trước kia.

Nhưng một ngày nào đó sẽ trở lại, nơi này cho nó hiểu được sự ấm áp của gia đình là như thế nào. Nó cũng đã từng nói, nếu như không phải nhà bọn họ cho nó biết đến sự ấm áp của người thân, có lẽ nó không thêm để ý đến tính mạng mà đi báo thù.

Bởi vì nó cảm thấy trên cái thế giới này trừ mẹ nó ra sẽ không còn ai quan tâm đến nó. Nhưng đến nơi này, bất kể là người đi đường hay Chu gia cũng làm cho nó cảm thấy sinh mệnh của mình rất quý giá.

Đôi khi con người hy vọng một điều rất nhỏ nhoi, người khác chia sẻ cho nó một chút xú sự ảm áp, nhưng đủ để nó cảm thấy cái thế giới này vẫn còn nhiều điều tốt đẹp đang chờ nó. Vương thị thấy Chu Vũ Hàm ngủ thiếp đi, thay nàng đếm lại chăn rồi bà cũng nhắm mắt đi ngủ.

Chu Vũ Hàm không biết lúc này Lâm Nhị cũng không ngủ được, hôm nay phu tử tìm nó nói chuyện, nói nó không cần quá nôn nóng, thư pháp là phải dựa vào sự kiên nhẫn của bản thân để rèn luyện. Nếu như, trong khoảng thời gian ngắn mà quá nôn nóng cầu toàn thì thư pháp sẽ lộ ra kiểu chữ viết rất thô, nói nó nhất định không được gấp gáp, cần có kiến thức cơ bản tốt mới đạt được kết quả như mong muốn.

Nhưng nó làm gì có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, nó muốn lên kinh thành chứng minh cho người nhà kia biết rằng mặc dù nó không được đi học sớm, cũng tuyệt đối không phải là phế vật.

Nó muốn cho bọn họ hối hận khi nhìn thấy nó có công danh trong người. Nhưng bây giờ nó đã biết dùng thành công của bản thân đi công kích bọn họ, chứ không phải dùng mạng sống của bản thân để đánh đổi như trước kia, như vậy thật không đáng giá chút nào.

Cuối cùng, có một ngày nó sẽ trở lại kinh thành, nó sẽ dùng chính tên của nó. Cho nên, bây giờ nó chỉ có thể thành công không được phép thất bại, nó tự nói với bản thân phải thật bình tĩnh.

Thật ra thì, có đôi khi càng muốn thì càng không thể chiếm được, được mất chỉ còn là một ý niệm. Khi con người ở trạng thái bình tĩnh và tự tin, khoảng cách thành công sẽ càng rút ngắn lại. Dĩ nhiên, nếu muốn thành công, bản thân mình phải tự cố gắng rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, giống như đồng hồ sinh học, đến đúng giờ đó Vũ Hàm đã tỉnh dậy, Vương thị thấy nàng dậy sớm như vậy thì rất đau lòng, bảo nàng ngủ thêm một chút nữa để bà làm điểm tâm cho. Chu Vũ Hàm ngủ một giấc thật say, kể từ khi thành thân đến bây giờ chưa có bữa nào được ngủ thoải mái như hôm nay.

Không lâu sau Vương thị phải đi về, trong nhà không có ai nên bà không yên lòng, nói khi nào Tường Văn trở về thì cả hai người cùng về nhà mẹ đẻ một chuyến. Vương thị còn chưa đi ra tới cửa đã nhìn thấy Chu Đại Phúc vội vã chạy tới, nói với Vương thị là mẹ bà bị trúng gió, bảo bà nhanh đi về nhà xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phân nhà

Vương thị vừa nghe xong thì cả người hoảng hốt hỏi lại:

"Làm sao có thể bị trúng gió chứ? Sức khỏe của mẹ mặc dù không phải rất tốt nhưng cũng không mấy khi mắc bệnh bao giờ? Sao tự nhiên lại bị trúng gió?"

"Hình như là trong lúc cãi nhau bị em dâu bà chọc tức." Chu Đại Phúc cũng không chắc chắn nói.

"Cái gì? Tôi biết ngay là không thể bớt lo mà. Lần này, tôi phải bắt tiểu đệ bỏ nàng ta, suốt ngày khiến cho trong nhà gà bay chó sủa." Vương thị cảm hận mắng.

Chu Vũ Hàm thấy Vương thị nóng giận như vậy, vội vã nói sang chuyện khác:

"Bây giờ, mẹ đừng tức giận quá! Đầu tiên là cần phải qua đó xem tình hình của bà ngoại như thế nào rồi hãy nói tiếp."

Chu Đại Phúc đứng bên cạnh gật đầu. Ba người cũng không nghĩ đến tiết kiệm tiền, trực tiếp thuê một chiếc xe bò ở ngay trong thôn của Chu Vũ Hàm, nhờ phu xe chở đi. Thực ra, xe ngựa đi nhanh hơn nhưng giá một con ngựa ít nhất cũng năm sáu mươi lượng, nên người dân mua bò nhiều hơn.

Đến tầm giữa trưa thì đến Vương gia thôn, vừa tới Vương gia thì Vương thị chạy ngay vào trong nhà, vừa lúc nhìn thấy Đại tẩu liền hỏi:

"Đại tẩu, nương thế nào rồi? Ta nghe nói nương bị té xỉu, nói cho ta biết bà bị bệnh có nặng lắm không?"

"Lần này có vẻ nghiêm trọng. Lời nói của Lê Hoa có chút quá phận, nên nương bị chọc tức." Đại tẩu Vương thị úp ụp mở mở nói.

"Đại phu đã tới chưa? Có nói tình hình như thế nào không?" Vương thị hỏi liên tiếp khiến Vương đại tẩu trả lời không kịp.

"Đại phu đến xem rồi, nói bà bị trúng gió. Không bị liệt nhưng cũng không thể làm việc nặng được nữa. Lúc nói chuyện cũng phát âm không rõ, cần phải nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng thật tốt. Đại ca và Nhị ca muội đưa đại phu về, thuận tiện đi bốc thuốc luôn rồi." Vương đại tẩu xúc động nói, thầm nghĩ còn không

bằng nói ít chuyện xấu nhà lão nhị thôi, nhà bọn họ tạm thời sẽ không có chuyện gì.

"Nữ nhân kia chạy đi đâu rồi? Gây ra chuyện chi biết trốn, người đâu?" Vương thị thấy Đại tẩu mình nói như vậy, cứ nghĩ đến Lê Hoa thì tức đến sặc hồng.

"Lê Hoa ở bên trong chăm sóc nương, muội ấy cũng biết sai rồi, cũng đừng làm khó muội ấy nữa. " Vương đại tẩu còn chưa nói hết câu, Vương thị đã vọt vào buồng trong. Chu Vũ Hàm thấy nương nóng ruột như vậy; chỉ có thể đứng lại hỏi thăm Đại cữu (mợ cả) mấy câu, còn Chu Đại Phúc đi tìm nhạc phụ đại nhân trò chuyện.

Lý thị nhìn thấy con gái tới, trong lòng rất cao hứng. Mặc dù, bà cụ nói không lưu loát cho lắm nhưng so với việc nằm liệt giường thì tốt hơn nhiều. Nhưng nhìn qua Lý thị trông già hơn rất nhiều, nên trong lòng Vương thị vẫn thấy chua xót, nhưng bà cũng không để Lý thị nhìn ra, bà ngồi xuống tâm sự cùng Lý thị.

Wương thị nói ra: "Nương, người ở nhà cũng không có việc gì, không bằng theo con về nhà con chơi mấy hôm đi! Đại phúc hàng ngày phải đi vào trong thành, Tiểu Hải cũng không ở nhà. Có người ở đây nói chuyện, con cũng không bị buồn chán, nương thấy có được không?" Vương thị nói xong còn không quên lườm nguyệt kẻ đầu sỏ gây chuyện ở bên cạnh.

Lý thị suy nghĩ một chút, bây giờ ở nhà cũng phiền muộn, liền gật đầu đồng ý rồi nói thêm:

"Trước ở đây ăn cơm ăn đã, đã đói bụng lâu như thế rồi. Hoa Tử còn đang mang thai đấy! Cũng đừng đứng trong này nữa, nhiều người chen lấn trong phòng như vậy làm gì, tất cả giải tán đi! Bảo lão đầu từ gọi Đại Nha và Nhị Nha tới, ta sẽ theo ý nguyện của mấy đứa, phân chia nhà ra ở riêng. Ta còn muốn sống thọ thêm mấy năm nữa, đừng khiến cho bà già như ta bị tức mà chết sớm." Lý thị vừa nghĩ thông suốt nói hết lời, nói xong còn thở phào.

Mọi người trong phòng đều không dám nói gì liền đi ra ngoài, ngay cả mấy đứa bé đều biết không khí trong nhà không bình thường, không dám làm càn, ngoan ngoãn đi theo ra, chỉ còn một mình Vương thị ở lại trong phòng với Lý thị.

Buổi chiều, tất cả mọi người đều tập trung đông đủ. Vương lão đầu cảm thán mấy chục năm nay trong nhà chưa từng náo nhiệt như bây giờ, lần này còn tề tụ đông đủ, lần sau không biết mình đã chết hay là còn sống, tất cả mọi người nghe xong cảm thấy rất áy náy. Lý thị kéo tay áo của ông cụ, ý tứ bảo đừng xúc động, mau nói việc chính.

"Ta và mẹ các người cũng đã lớn tuổi, vốn nghĩ chờ khi chúng ta qua đời mới cho các người ra ở riêng, nhưng hai người già chúng ta cũng không muốn bị tức để chết sớm. Ta gọi ba đứa em gái và em rể các người đến đây làm chứng, tránh cho các người sau này nói chúng ta phân chia không công bằng." Vương lão đầu nói xong những lời này, không thể không thừa nhận bản thân mình đã già đi rồi.

"Cha, chúng con chưa muốn ở riêng, Lê Hoa âm ỉ cãi nhau với hai người, con sẽ bỏ nàng ta. Lần này, phải cho nàng ta một bài học, ngày mai con đến nhà nhạc phụ, kêu người nhà đưa nàng ta về nhà cảnh tỉnh mấy hôm." Tiểu cữu cữu (cậu hai) Vương Hiến vừa nói vừa bắt lấy tay vợ mình. Thời đại này nếu người vợ bị đưa về nhà mẹ đẻ biểu thị cho việc con gái nhà đấy không được giáo dục tốt, phải đem về nhà để giáo dục lại, đây là việc rất mất mặt.

"Cha mẹ, con không bao giờ dám như vậy nữa. Ngần vạn lần đừng nói cho cha con đưa con về nhà, con sẽ không ngẩng đầu lên được, van cầu cha mẹ tha thứ cho con đi! Con không dám nữa!" Chu thị đã hoàn toàn suy sụp, buổi sáng vừa nói dứt lời thì thấy mẹ chồng ngã xuống, khiến cho mợ ta rất lo lắng.

Sau đó, mọi người nhìn thấy mợ ta cũng không cho sắc mặt tốt, ngay cả chồng và con trai cũng không để ý đến mình. Bây giờ, bỗng nhiên bị chồng nói như thế, mợ ta lập tức lo sợ khốc lóc như mưa.

"Được rồi, bọn ta còn chưa chết đâu! Cầm hết miệng cho ta, ta nói ở riêng thì phân ra ở riêng, bà vào trong nhà lấy bạc ra." Vương lão đầu thấy con dâu nhỏ khóc thì thấy phiền phức liền tỏ thái độ rõ ràng.

Chờ Vương thị đem bạc ra thì có tổng cộng ba mươi lượng, Vương lão đầu nói trong nhà có mười bảy mẫu đất. Ruộng tốt tám mẫu, ruộng nông có sáu mẫu, còn lại ba mẫu đều là ruộng cạn. Có tất cả mười gian phòng ở, phòng bếp và bốn gian nhà kho. Còn có thêm mấy dụng cụ làm ruộng, toàn bộ gia sản chỉ có như thế.

"Hai người già chúng ta để lại hai mẫu ruộng tốt và một mẫu ruộng cạn, những thứ khác huynh đệ các người chia đôi. Chúng ta ở cùng nhà lão đại, chờ sau này chúng ta chết đi thì đất này sẽ để lại cho nhà hấn. Còn phòng ở, nhà các người bốn phòng, nhà Đại ca người năm phòng, ta và lão bà ở một gian là được rồi.

Còn dư lại nhà kho, mỗi nhà một nửa, phòng bếp thì tùy hai nhà các người chia làm sao thì chia. Những thứ dụng cụ khác thì mỗi nhà một cái, gà vịt thì để cho nhà Đại ca người một con trống một con mái, còn dư lại bao nhiêu để hết cho nhà lão nhị! Nhà lão nhị thấy sao, nếu không đồng ý thì ta cũng không cần các người chăm sóc trước lúc lâm chung đâu, coi như chúng ta không có quan hệ gì. Nhà đại ca người cũng không để dàng gì, khi còn nhỏ cũng chiều cổ người không ít."

Wương lão đầu nói ra một hơi đem vật dụng trong nhà phân chia hết, cầm bạc trong tay suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp:

"Về phần chỗ bạc này, hơn phân nửa đều là mấy người nhà lão Đại kiếm được, nhà lão Nhị chỉ có một mình lão Nhị kiếm tiền. Lão Đại và lão Nhị mỗi người mười hai lượng, còn dư lại để ta và lão bà giữ, dù sao nương các người cũng phải uống thuốc. Được rồi, đều chia xong hết, có muốn nói thêm cái gì hay không, hôm nay nếu không nói thì sau đó cũng không được nhiều lời."

"Còn nói gì nữa! Mấy năm nay, Đại ca và Đại tẩu chiều cổ chúng ta còn ít sao? Nhị tử khi còn bé thì cha mẹ đều bận việc, là đại ca đệ chăm sóc cho đệ,

bây giờ chia cho Đại ca nhiều hơn một phần cũng là đương nhiên thôi!" Vương Đại tỷ chờ Vương lão đầu phân chia xong lập tức lên tiếng, con gái không có tư cách được phân chia tài sản, chỉ có thể làm chứng...văn...văn.

"Nhưng mà sau này, Nhị Tử nên quản vợ để cho tốt đi, nếu nàng ta còn dám nói linh tinh thì bỏ nàng ta ngay tức khắc! Mỗi ngày chỉ biết ghen ăn tức ở với nhà Đại ca, chỉ sợ bị chia hết phần tài sản. Nếu không phải nhà Đại ca nhiều người, chỉ dựa vào sức lao động một mình để thì nhà để làm ruộng nổi không, chỉ muốn chiếm nghi của người khác là giỏi." Vương Nhị tỷ thấy Đại tỷ nói thì cũng chêm vào mấy câu.

Những người khác cũng gật đầu biểu đạt không có ý kiến gì cả. Cuối cùng, mọi người nhìn về phía Chu thị. Chu thị bị nhiều người nhìn như vậy cho dù có ý kiến cũng không dám nói ra. Mẹ ta sợ bị bỏ nên lập tức nói không có ý kiến gì khác, phân chia như vậy là bằng lòng rồi.

Chuyện ở riêng đến đây là kết thúc. Chu Vũ Hàm nghĩ thầm trong bụng, nếu so sánh thì nhà Đại cữu (cậu cả) được phân chia nhiều hơn nhà Nhị cữu (cậu hai) nhưng trong nhà Đại cữu có nhiều người hơn, sau này áp lực cũng không nhỏ! Có điều, về sau Đại cữu mẩu (mợ cả) cũng không bị Tiểu cữu mẩu (mợ hai) chen ép nữa, nhưng không biết Tiểu cữu mẩu có thể yên lặng được mấy ngày, nói không chừng, mấy hôm nữa cảm thấy phân chia không công bằng lại làm ầm ĩ cả nhà lên.

Một lát sau, Vương lão đầu bảo mấy cô con gái tự ai về nhà lấy, còn Lý thị đến nhà Vương thị chơi vài ngày để giải sầu một chút. Chờ nhà cửa phân chia xong hết, rồi hãy trở về, bằng không lúc phân chia nhà cửa rất bừa bộn, lại khiến cho bà cụ mệt mỏi thêm. Chu Vũ Hàm và mấy người nhỏ tuổi đều không dám phát biểu ý kiến gì, thực ra là không có gì để nói. Chia nhà đâu đến lượt bọn họ lên tiếng chứ!

Dọc theo đường đi, vừa cười vừa nói đã đến nhà Đại cữu. Vương thị nói với con gái hay là tối nay ở lại đây không về nữa. Chu Vũ Hàm giờ mới nhớ tới lúc nàng ra ngoài không có nói cho ai biết, Lan Hoa tỷ và Tường Vô không thấy nàng ở nhà sẽ lo lắng, nghĩ như vậy nàng liền nói với Vương thị hôm nay không ở lại được, đành để hôm khác, tối hôm nay nàng phải trở về. Chu Đại Phúc không yên lòng để Chu Vũ Hàm về nhà một mình nên đưa con gái đến đầu thôn Ngô Đồng mới quay lại.

Dọc theo đường đi gặp không ít người trong thôn, Chu Vũ Hàm đều dừng lại hàn huyên mấy câu, mất không ít thời gian, chờ đến khi về tới nhà đã thấy có người ở trong bếp nấu cơm, nàng nhìn kỹ lại, hóa ra là Lan Hoa tỷ đứng trong bếp xào rau, Tường Vô ngồi xỏm dưới đất nhóm lửa.

Hai người thấy Chu Vũ Hàm trở về đều thở phào nhẹ nhõm, Lan Hoa tỷ nói:

"Tiểu Hàm! Nếu muội còn chưa về, Tiểu Vô đòi ra ngoài tìm muội đấy. Muội đi ra ngoài mà không nói với ai câu nào, nếu không phải có người trong thôn nhìn thấy cha muội đến, tỷ còn tưởng muội đã xảy ra chuyện gì cơ?"

"Hoa Lan tỷ, muội xin lỗi! Bà ngoại muội bị bệnh, muội sốt ruột quá nên quên chưa kịp nói với ai. Giờ còn phiền tỷ giúp muội nấu cơm nữa, tỷ mau về nhà đi, chắc Lý đại ca cũng đang chờ tỷ ở nhà đấy!" Chu Vũ Hàm cười nói.

"Không sao đâu, mẹ chồng tỷ nghe tỷ nói sang nấu cơm giúp muội liền giục tỷ đi sang ngay đấy. Tỷ đợi muội về, còn một món nữa thôi, nhìn muội cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi chút đi." Tường Vô nghe Hoa Lan tỷ nói như vậy cũng gật đầu đồng ý.

"Muội không sao. Muội và mẹ muội đến thăm bà thôi, cũng không phải việc nặng nhọc gì. Bây giờ đã không sao rồi, nhưng mà Tiểu Vô nhà chúng ta cũng biết đau lòng cho cháu rồi đấy!"

"May mà không có chuyện gì! " Hoa Lan tỷ thấy Chu Vũ Hàm có tâm tư nói đùa với Tường Vô, chắc hẳn không phải việc gì hệ trọng, nhưng vẫn nên quan tâm hỏi thăm mấy câu.

Đợi làm xong cơm tối, Chu Vũ Hàm nhanh chóng bảo Hoa Lan tỷ về nhà, nàng cũng không muốn Hoa Lan tỷ bị Bà Lý mắng nhiếc đâu.

Buổi tối ở Vương gia, Vương Hiền ngồi đối diện với Chu thị nói:

"Chu Lê Hoa, tôi nói cho cô biết, từ nay về sau cô tốt nhất đừng gây thêm lỗi lầm lần nào nữa, nếu không thì, đừng trách tôi không khách khí."

"Bây giờ không sao rồi còn gì! Tôi cũng không phải cố ý, cũng không có lần sau nữa đâu."

Hiện giờ, Chu Lê Hoa đã hết dằn vặt về sợ hãi lo lắng lúc trước, khôi phục lại tinh thần như xưa. Máu chốt là đã ra ở riêng, mặc dù có chút không công bằng nhưng so với ở chung một nhà thì tốt hơn. Có điều, mẹ ta cũng không dám nói phân chia không đồng đều, nếu không sẽ bị đuổi về nhà mẹ đẻ một thời gian thì mất mặt vô cùng.

Chu Vũ Hàm cũng nghĩ tới mẹ ta sẽ khôi phục lại bản tính cũ, nhưng không nghĩ đến lại nhanh như thế, sức lực khôi phục rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Trở về

Bên này Tường Văn ở trong thành ngày người mấy ngày vẫn không có người nào đến lấy tiền, hắn không dám tự tiện rời đi một mình. Ngay cả cửa phòng cũng không dám bước ra, ngộ nhờ đánh mất bạc dù bán hẳn đi để bồi thường cũng không đủ. Tường Văn sốt ruột đến mức trên miệng mọc mấy cái mụn nước, ăn cơm cũng không vào.

Cuối cùng, đến khi hắn cảm thấy chờ không nổi nữa thì có người đến, lần này vẫn là vị quản gia trước kia nhưng bên cạnh lại có thêm một người trẻ tuổi. Người này có một chòm râu ngắn, cả người tao nhã, lịch sự nhưng có một đôi mắt rất lợi hại. Tường Văn nghĩ người này chính là chủ nhân của số bạc mình đang giữ, thế nhưng hắn không biết xưng hô như thế nào, chỉ có thể lúng túng đứng im.

Người thanh niên chính là Trương Duy Đình, ban đầu hắn không định tới nhưng vì muốn hỏi một số việc ngày đó ở phủ Tri phủ đại nhân như thế nào nên mới đến. Vốn dĩ có thể đến sớm hơn mấy ngày, nhưng Trương Duy Đình muốn thử lòng Tường Văn, xem người này đối mặt với mấy nghìn lượng bạc có nổi lên lòng tham hay không.

Nếu thật sự như vậy thì sau này cũng không cần dùng nữa, thậm chí để bảo vệ bí mật liên 'giải quyết' hắn ở trên đường, dù sao thời điểm này cũng không phải là lúc để phơi bày mọi chuyện ra ngoài. Đến mấy ngày thì thấy lão Triệu nhìn người rất chuẩn liên tùy ý quan sát thêm, có vẻ là người thành thật còn có đôi chút thông minh, sau đó hắn cũng không nói gì, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

---havucu.blogspot.com---

Tường Văn thấy hắn ngồi xuống liền nghĩ đến số bạc khiến mình lo lắng mấy hôm nay, lập tức lấy ra, đồng thời nói:

"Vị tiền sinh này, lần này tổng cộng bán được năm ngàn năm trăm lượng, ngài có thể kiểm tra lại."

Trương quản gia lấy ra xem, so với dự định ban đầu thì không chênh lệch nhiều lắm, sau đó, lấy mấy tấm ngân phiếu từ trong tay áo ra đưa cho Tường Văn. Tường Văn cầm lấy bốn trăm năm mươi lượng còn lại đưa cho Trương quản gia một trăm lượng, nhìn ông có vẻ nghi hoặc thì hắn ngượng ngùng giải thích:

"Tôi đã tính rồi, năm ngàn năm trăm lượng tôi lời được năm trăm năm mươi lượng, trước đây tôi mượn của ngài một trăm lượng, trừ đi tôi còn bốn trăm năm mươi lượng." Nói xong còn nhìn thoáng qua Trương quản gia để xác nhận, nhưng Trương quản gia không nói cái gì chỉ đứng cười cười.

Trương Duy Đình cũng cười, đúng là một tên ngốc tử. Người khác cho tiền, hắn còn không muốn nhận, thật ra Trương Duy Đình lớn hơn Tường Văn mấy tuổi, vì có chòm râu trên mặt lại không cười nên thoát nhìn tuổi tác có vẻ khá lớn, lúc này cười lên nhìn cả người sinh động hơn rất nhiều, cũng không tạo áp lực quá lớn cho người khác.

"Người cứ cầm hết đi, ta có chuyện muốn hỏi người. Người trả lời xong, số tiền này sẽ thuộc về người! Ta họ Trương, người cứ gọi ta là Trương chương quý!" Giọng nói của Trương Duy Đình có chút trầm thấp, từ tính.

"Trương chương quý, ngài có vấn đề gì cứ hỏi đi! Nếu tôi biết, tôi nhất định sẽ nói cho ngài, bạc này tôi cảm như vậy là nhiều rồi!" Nói gì đi nữa thì Tường Văn cũng không chịu cầm thêm số bạc kia.

Trương Duy Đình cũng không miễn cưỡng hắn, chỉ bảo hắn kể lại mọi chuyện ở phủ Tri phủ đại nhân, tuyệt đối không được bỏ sót chi tiết nào. Đến khi Trương Duy Đình nghe Tường Văn nói xong thì bỗng chốc lâm vào trầm tư, hắn cảm thấy rất kỳ quái. Từ hai năm trước đây, lúc hắn bắt đầu lập nghiệp đã không mấy dễ dàng, nhưng dường như có ai đó giúp hắn đã thông các mối quan hệ, ngay từ đầu hắn cho rằng mình đưa lễ có hiệu quả, sau ngẫm lại những người đó đều không phải là loại người dễ thỏa mãn như vậy.

---havucu.blogspot.com---

Hắn điều tra rất lâu nhưng vẫn không tra ra được, nhưng hắn cũng không vướng mắc gì nhiều, nếu đã là người có tâm giúp hắn thì sớm muộn cũng sẽ gặp lại. Bấy giờ nghe Tường Văn nói như vậy đã có thể xác định người này là tri phủ tiền nhiệm Viên Thủy Thanh, tuy rằng không biết vì sao Viên Thủy Thanh luôn giúp đỡ hắn. Có điều, có thể khẳng định người này có cừu oán với Trương gia, bởi vì chỉ cần mỗi lần hắn đoạt mỗi lần ăn của Trương gia, sẽ có người hỗ trợ.

Trong phòng cũng yên tĩnh theo sự trầm tư của Trương Duy Đình. Trương quản gia và Tường Văn cũng không dám lên tiếng làm phiền hắn. Không lâu sau, hắn phục hồi lại tinh thần liền cáo từ ra về. Trước khi đi, Trương quản gia còn nói riêng cho Tường Văn biết, cửa hàng nào ở chỗ này có thể mua được đồ đặc sản bán đúng giá, còn nói cho hắn biết ngày kia Triệu chương quý sẽ tới đón hắn cùng quay về huyện Thông Hải.

Sáng hôm sau, Tường Văn đi dạo một vòng, tới đây nhiều ngày như vậy nhưng hắn chưa từng yên tâm dạo phố chợ lần nào. Thực ra Tường Văn vẫn luôn sợ hãi vì trong người mình có nhiều tiền, lỡ như bị cướp đi thì thảm, nhưng lại không biết tiền có thể gửi trong ngân hàng tư nhân, lúc cần có thể lấy ra.

Hắn nghĩ từ nhỏ Tường Văn chưa được dùng qua văn phòng tứ bảo (*bút, mực, giấy, nghiên*) nào tốt nên nghĩ mua cho nó một bộ, nhưng cuối cùng loại tốt không mua nổi chỉ có thể lấy loại trung đẳng, bất quá so với đồ Tường Văn dùng bấy giờ thì khá hơn nhiều. Lại mua cho Chu Vũ Hàm một cây trầm cài, bởi vì vàng rất đắt, hơn nữa thợ chế tác làm cũng rất đẹp mắt, một cái cũng tốn hơn năm mươi lượng.

Mà mùa hè cũng sắp tới nên Tường Văn tới bỏ trang mua một ít vải vóc, cũng không quên mua đồ cho mấy người nhà mẹ đẻ của Chu Vũ Hàm. Đi dạo từ sáng đến tối cũng mua không ít thứ, nhớ trước khi đi phải mua mấy cái bánh ngọt mang về để ăn trên đường. Hiện tại mua thì hơi sớm, không biết lúc nào trả phòng, tốt nhất là lúc gần đi mới mua thì sẽ ngon hơn.

Tường Văn đi hết một ngày mới trở về khách điểm, thu dọn mấy thứ đồ đặc mới mua được, chủ yếu là vải vóc nhiều, những thứ khác cũng không có bao nhiêu. Thu thập xong rồi đi ngủ, cứ nghĩ đến ngày hôm sau được trở về nhà thì trong lòng có phần kích động, làm sao cũng không ngủ nổi. Đến lúc tiểu nhị đi lên gõ cửa, nói có người tìm hân mới tỉnh lại.

---havucu.blogspot.com---

Tường Văn mang theo bọc quần áo vội vã chạy xuống, thấy phu xe chờ ở cửa khách điểm liền vội vàng lên xe, nhìn thấy Triệu chương quây đã ngồi ở bên trong xe liền nói:

"Xin lỗi Triệu chương quây, tôi dậy trễ nên đến muộn, khiến ngài phải chờ tôi, thật ngại quá!"

Triệu chương quây cười phát phát tay liền hỏi:

"Đồ đặc mang đủ chưa? Có quên gì không? Cậu còn muốn mua thứ gì nữa không?"

"Ngày hôm qua, tôi đã thu thập xong đồ đặc nhưng muốn mua thêm mấy chiếc bánh ngọt mang về. Phiên toái Triệu chương quây đưa tôi đi một chuyến vậy!"

Mua xong bánh ngọt liền lên đường, trong lòng Triệu chương quây rất phức tạp. Lão gia chết làm ông vui mừng thay cho Tam thiếu gia, tuy rằng nhân phẩm của lão gia không tốt thế nhưng trong việc buôn bán lại là một người nhanh nhạy, đây cũng là lý do vì sao nhiều năm như vậy mà Tam thiếu gia không thể đánh sập Trương gia.

Hiện tại lão gia đã chết, Đại thiếu gia tuy rằng thủ đoạn độc ác nhưng lại là người cực kỳ tự phụ (*kiêu căng*), so với lão gia thì dễ đối phó hơn nhiều. Trong lòng có chút buồn bực vì hai năm qua ông không thể trở về nhà, Tam thiếu gia nói bách túc chi trùng tử nhi bất cương*. Trương gia dù sao cũng là vọng tộc, phá hủy nó không phải là chuyện một sớm một chiều.

(*) *Rết trăm chân, chết vẫn đứng vững - dùng để hình dung người hoặc một thế lực to lớn tuy đã thất bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.*

Tuy rằng ông cũng luyến tiếc không bỏ được Hồi Hương Lâu một tay mình gây dựng nhưng khi nhìn các con ông lại không nỡ, đặc biệt là đứa con trai nhỏ năm nay mới sáu tuổi rất ít gặp ông nên đối với ông vẫn chưa quen thuộc. Nghĩ đến con trai liền nhớ đến vợ ông hay than thở khi nào Tam thiếu gia mới thành thân, Đại Phu nhân giả mù mưa sa (*giả bộ*) thay Tam thiếu gia tìm người mai mối nhưng mấy nhà kia vừa nghe đến Trương gia Tam thiếu gia đều không muốn gả con gái đến đó.

---havucu.blogspot.com---

Về sau, Tam thiếu gia nói chưa muốn thành thân, Đại phu nhân tức thì coi như không có chuyện này. Cứ như vậy vẫn kéo dài đến bây giờ, người bằng tuổi Tam thiếu gia đều có con mấy tuổi rồi. Tường Văn dọc theo đường đi thấy tâm tình Triệu chương quây không tốt lắm cũng không nói nhiều, bản thân đắm chìm trong niềm vui sướng được về nhà.

Lần này không vội vàng giống như lần trước, buổi trưa còn dừng lại ăn một bữa cơm, đến trời tối mới chạy tới huyện Thông Hải, sau khi đến nơi Triệu chương quây bảo phu xe đưa Tường Văn về nhà.

Chu Vũ Hàm ngồi ở trên giường vá quần áo thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, lúc đầu còn cho là mình nghe nhầm, nghe lại thì đúng là có người gõ cửa. Nhưng ai lại đến vào buổi tối thế này! Chẳng lẽ là Hoa Lan tỷ, ra ngoài cũng thấy Tường Võ đang đến gần cửa.

Hai người cùng nhau hỏi là ai ngoài cửa, Tường Võ vừa nghe thấy tiếng anh trai mình thì ngay lập tức mở cửa, thiếu chút nữa thì khóc lên. Từ nhỏ đến lớn, nó còn chưa rời khỏi đại ca quá mười ngày, mà Chu Vũ Hàm thì rơi nước mắt ngay, không gặp mấy ngày mà đã có cảm giác thật lâu rồi, hiện tại nàng rốt cuộc đã hiểu 'một ngày không gặp như cách ba thu'.

Tường Văn vốn định cho bọn họ một sự bất ngờ, nhưng mà bầu không khí lúc này cũng không phù hợp lắm, chỉ có thể đơn điệu cười hai tiếng. Chu Vũ Hàm bị tiếng cười này của hân chọc cho buồn cười, có điều nhớ đến nàng đang khóc liền chịu đựng, kết quả cả người nàng kìm nén đến nghẹn thở.

Chu Vũ Hàm chợt nhớ tới tướng công mình còn ở ngoài cửa, vội vàng để hân vào nhà rồi đóng cửa chính lại. Tự mình chạy vào phòng bếp nhìn xem còn món gì ăn không, nhìn qua chỉ còn lại một ít cơm nguội. Bởi vì Chu Vũ Hàm không thích để đồ ăn qua đêm, nên mỗi lần chỉ nấu vừa đủ ăn.

Bây giờ, nàng làm cơm chiên trứng, Tường Văn đã sớm đói bụng, hai ba miếng đã ăn hết cơm, còn nói cơm này ăn rất ngon. Chu Vũ Hàm hỏi hân vẫn chưa ăn món này bao giờ sao? Tường Văn lắc đầu, Chu Vũ Hàm suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, ở nơi này có ai dám bỏ nhiều dầu ra như vậy để chiên cơm đâu! Nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều, chăm sóc Tường Văn xong cứ như vậy hai người liền đi ngủ.

Sáng hôm sau khi cơm nước xong xuôi, Tường Văn đem những thứ mua được ở trong thành lấy ra. Chu Vũ Hàm vừa hỏi thì thấy mua đồ hết tám mươi lượng, lập tức hít một ngụm khí lạnh, lo lắng hỏi:

"Chàng lấy ở đâu nhiều tiền như vậy? Nghìn vạn lần đừng làm chuyện gì phạm pháp đấy!"

"Bình tĩnh đi, ta không có làm chuyện phạm pháp, đây là do Triệu chương quây giới thiệu việc làm giúp ta". Lại đem chuyện ở trên tỉnh thành nói một lần cho Chu Vũ Hàm nghe, nhưng hân cũng không nói cho nàng biết là, ngay từ đầu chính hân cũng không biết chuyện gì.

"Chàng cũng thật là, kiếm được tiền cũng không thể phung phí như vậy! Nhà của chúng ta đâu thiếu mấy thứ này chứ." Nghe Tường Văn nói xong, Chu Vũ Hàm nhẹ nhõm hơn nhiều, tuy rằng ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng nàng lại nghĩ cây trâm cài tóc kia rất đẹp, từ lúc xuyên qua đến giờ đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy vàng đấy. Mà Tường Văn còn nghĩ thay mình mua đồ đặc cho nhà mẹ đẻ, trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Nghĩ đến ngày mai thư viện được nghỉ thì mọi người đều ở nhà, liền nói với Tường Văn rằng Chu Đại Phúc và Vương thị rất lo lắng, ngày mai nên về nhà mẹ đẻ một chuyến.

---havucu.blogspot.com---

Thu thập đồ đạc xong, Tường Văn đóng cửa lại, lấy ra ba tấm ngân phiếu và một ít bạc vụn đưa cho Chu Vũ Hàm. Chu Vũ Hàm đếm thì có chừng ba trăm sau mười lượng, ngay lập tức hỏi Tường Văn có ý tưởng gì không. Tường Văn nói muốn mua một cửa hàng để buôn bán nhỏ, còn bạc dư thì đoán chừng chỉ đủ để nhập hàng.

Chu Vũ Hàm nghe xong ý tưởng của hắn thì thấy có thể thực hiện được, nàng xuyên qua đến thời đại này, ở đây không có kỳ thị gì đối với thương nhân, tuy rằng vẫn còn là trọng nông chèn ép thương buôn, nhưng không đề cập tới nói là dòng họ thương nhân thì không thể tham gia khoa cử.

Chẳng qua, muốn buôn bán cái gì cũng phải suy nghĩ lại thật cẩn thận, cứ theo ý Tường Văn nói, mua một cửa hàng trước, lúc xế chiều phải đi vào trong thành tìm người môi giới nói bọn họ đề ý xem có cửa hàng nào thích hợp không.

Một lúc sau thì có người gõ cửa, Tường Văn vừa nhìn thấy Lý đại tẩu, liền nói:

"Lý đại tẩu, cảm ơn tẩu mấy ngày nay đều qua chơi với vợ đẻ!"

"A! Đại lang đã về rồi à! Vợ chồng đẻ cứ nói chuyện trước đi, tỳ đi về trước."

"Hoa Lan tỳ, chờ một chút! Tỳ cảm mấy cái bánh về cho Tuấn Tử nhà tỳ ăn đi!" Chu Vũ Hàm lấy ít đồ đưa cho Hoa Lan tỳ mang về. Hoa Lan tỳ từ chối nửa ngày mới nói cảm ơn rồi mang về nhà.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mua cửa hàng

Edit: Hoàng Nghiêmbeta: Dừa Dừa

Cả ngày hôm nay, hai vợ chồng suy tính xem lúc mở cửa hàng nên bán đồ gì, nhưng thảo luận cả buổi mà cũng chưa nghĩ ra bán cái gì mới hữu dụng. Sau cùng vẫn là Chu Vũ Hàm nói còn chưa mua cửa hàng, nên lúc này mới thôi không suy nghĩ nữa.

Lại nhờ người nhắn tin cho Vương thị báo ngày mai sẽ trở về. Buổi trưa cơm nước xong xuôi, liền đi qua nhà Tường Nhị thúc, chuẩn bị đồ Tường Văn mua trên tỉnh thành đem đến tặng. Kết quả, Tường Nhị thăm không ở nhà mà đang ở trên ruộng, chỉ có Tường Hạnh và Tường Mật trông Nữu Nữu ở nhà. Chu Vũ Hàm vừa nhìn đã biết đây là quần áo cũ của mình đưa cho mấy muội ấy.

Chu Vũ Hàm lấy một thanh đường phèn đưa cho bọn nhỏ, lại bảo bọn nhỏ nhận lấy đồ mà hai người mới tới đưa. Còn kêu Tường Mật về nhà cùng nàng lấy thêm mấy con thú bông mới đến cho đứa nhỏ chơi, Nữu Nữu nghe thấy, ngọt ngào cảm ơn Đại bá mẫu.

Tường Hạnh tương đối hiểu chuyện nói: "Đại tẩu, những đồ này tẩu làm để bán lấy tiền, bọn muội sao có thể nhận được." Tường Mật đứng bên cạnh sau khi nghe cũng không nói gì.

"Con biết rồi, mẹ con lúc nào cũng không cho con đụng vào. Nói làm bản thì không thể đổi lấy tiền". Nữu Nữu ở một bên, ngây thơ nói.

Chu Vũ Hàm cũng để cho nhà Nhị thăm làm thú bông, nhưng nghe thấy bọn nhỏ nói như vậy, cũng thấy cuộc sống hàng ngày trôi qua cũng rất khó khăn, cầm tay kéo Tường Mật về nhà nàng, đưa ba con thú bông cho bọn nhỏ mang về chơi.

---havucu.blogspot.com---

Lúc trời gần tối, Nhị thăm còn mang một đĩa thức ăn qua cho Chu Vũ Hàm nói: "Cháu thiết là, mấy thứ đồ chơi này có thể bán kiếm tiền đấy, sao lại đưa cho mấy đứa nhỏ nghịch vậy."

"Đứa nhỏ cầm chơi thôi mà, cũng không đáng gì, với lại, cháu cũng rất thích mấy muội ấy." Chu Vũ Hàm nhìn về mặt trách cứ của Nhị thăm cũng chỉ có thể nói như vậy.

"Đại lang trở về là tốt rồi, về sau, đừng để cho nó đi xa nữa. Nhờ xảy ra chuyện gì cũng không hay! Hai đứa còn mua vài vốc cho nhà tắm, đúng là quá phụng phỉ!" Nhị thẩm ngại ngùng nói.

"Không sao đâu ạ, thẩm đối xử tốt với hai huynh đệ họ như vậy, cái này hiểu kính thẩm là điều dĩ nhiên." Chu Vũ Hàm cũng rất yêu quý vị trưởng bối Nhị thẩm này. Nhị thẩm nói chuyện một hồi rồi đi về nhà.

Buổi tối Chu Vũ Hàm cầm văn phòng tứ bảo (*bút, mực, giấy, nghiên*) mà Tường Văn đã mua đưa qua cho Tường Võ. Tường Võ vừa nhìn liền vui mừng, vuốt mấy thứ này cũng rất trơn mịn. Mà xem nửa ngày cũng không nổi dùng, nên chuẩn bị cầm cất đi, nhưng Chu Vũ Hàm lại nói đồ này mua để dùng sao lại cất đi. Dùng hết lần sau lại mua nữa! Tường Võ thử nghĩ cũng đúng, lập tức lấy ra dùng.

Chu Vũ Hàm trở lại phòng, nói không nên giữ Tường Võ khư khư ở nhà suốt ngày, như thế không tốt, để cho nó cùng đi ra ngoài, mở mang kiến thức. Tường Văn lúc đầu không đồng ý, cảm thấy không thích hợp cho lắm, nhưng Chu Vũ Hàm sử dụng mỹ nhân kế nên Tường Văn đành gật đầu đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Chu Vũ Hàm phấn khởi rời giường. Tường Võ cũng rất hưng phấn, nó lớn bằng này tuổi rồi mà ít khi ra ngoài. Nhà Nhị thúc cách gần đó không tính, kể từ khi mẹ nó ngã bệnh, nên ít lui tới nhà bà ngoại, vì vậy, đối với chuyến đi lần này cảm thấy rất vui vẻ.

Hôm nay khí trời rất tốt, không lạnh lắm, một trận gió thổi qua hơi man mát, đi trên đường như có cảm giác đi du xuân. Chu Vũ Hàm đi bên cạnh, nhìn Tường Văn cầm đồ đạc bỗng nhiên nghĩ tới một bài hát:

‘Cô gái mặc áo đỏ thắm, trên đầu đội một vòng hoa.

Trên mặt đánh phấn và bôi son,

Tay trái cầm một con gà, tay phải cầm một con vịt.

Cống sau lưng một em bé mũm mĩm.’ (*Không biết bài hát gì luôn*)

Vừa nghĩ đến bài hát đó, không nhịn được phì cười, nhưng bây giờ em bé lại biến thành Tường Võ, thế thì phải gọi là ‘em lớn’ chứ! Cứ vừa cười vừa hát, Tường Văn nghe thấy trêu chọc hỏi nàng, khi nào thì sinh cho hắn một em bé mũm mĩm, Chu Vũ Hàm bị hỏi vậy ngượng đến đỏ cả mặt. Tường Võ đi phía sau nhìn hai người ân ái như vậy, trong lòng cũng vui mừng thay cho đại ca, nó nghĩ tới sau này mình cũng nhất định phải cưới một thê tử hiền lành như đại tẩu.

Dọc theo đường đi, gặp không ít người, phần lớn đều là người Tường Văn quen biết, mỗi khi nhìn thấy đều rất thân thiết chào hỏi nhau. Còn có người hỏi Tường Văn, trong khoảng thời gian này sao không thấy tới bán hàng, Tường Văn cũng giải thích nói thời gian này bận rộn một ít chuyện nhà, ngày mai sẽ đi bán tiếp.

---havucu.blogspot.com---

Thời gian cứ trôi qua nhanh chóng, tới Chu gia là giờ ăn cơm trưa, Vương thị vừa nhìn thấy con rể trở về nên yên lòng không ít. Chu Vũ Hàm lấy đồ Tường Văn đã mua đưa cho Vương thị, Vương thị nhìn một hồi lại nói: "Các con vừa thành thân, sau này còn có chỗ dùng bạc nhiều! Sao mua đồ cho chúng ta làm gì? Không biết tiết kiệm gì cả."

"Mẹ à! Người chửi oan uổng con rồi, đây là đồ huynh ấy mang từ tỉnh thành về mà."

"Đứa nhỏ này thật có tâm, lần sau tới đừng mua thêm cái gì nữa. Mua mấy món điểm tâm đắt tiền này còn không bằng mua mấy lạng thịt!" Vương thị nhìn con rể càng xem càng hài lòng. Vương thị lại dẫn bọn họ vào nhà chính thăm bà ngoại Lý thị, tinh thần Lý thị đã tốt hơn. Mặc dù, đi đứng không linh hoạt, nhưng nói chuyện rõ ràng hơn trước kia. Dù sao, ở trong nhà con gái cũng thấy trong lòng thoải mái hơn, với lại, mỗi ngày con rể đều mang súp bỏ về cho bà uống.

Lý thị nhìn thấy Chu Vũ Hàm và Tường Văn tới cũng rất cao hứng, hai người phụng bồi bà cụ nói chuyện một lúc, liền đi ra ngoài. Tiểu Hải và Lâm Nhị cũng ở nhà, Tường Võ bị Tiểu Hải kéo vào trong phòng, bây giờ Tiểu Hải cũng rất chăm chỉ học bài, vừa thấy Tường Võ tới đứng díp để hỏi bài. Tường Võ học trong thư viện rất giỏi, mỗi lần đều được hạng A, Tiểu Hải rất khâm phục đối với Lâm Nhị ca đấy.

Lúc nấu cơm, Vương thị nói với Chu Vũ Hàm hiện tại buôn bán không được tốt như mùa đông, Chu Vũ Hàm nghĩ khí trời ngày càng nóng, thời tiết nóng nực này dĩ nhiên có rất ít người đến mua hàng, nói Vương thị về nhà, nàng thử nghĩ xem có thể thay đổi món ăn khác không.

Lúc xế chiều, Vương thị nói cho Chu Vũ Hàm biết, Đại cữu muốn đón bà ngoại về nhà, còn nói bây giờ nhà đã phân ra ở riêng, nhưng lần này vẫn thu lúa mạch cùng nhau. Nhị cữu không ở nhà nên mợ Lê Hoa càng tác oai tác quái. Vương thị sợ Lý thị đã lớn tuổi như vậy, lúc trở về ngộ nhờ lại bị người đàn bà kia chọc tức thì phải làm sao, nhưng bà cụ lại không thể ở nhà con gái quá lâu, nếu không Đại cữu và Nhị cữu sẽ bị chê cười. Khó trách Vương thị có chút không vui, Chu Vũ Hàm chỉ có thể ngồi nói chuyện giúp bà giải khuây.

Tường Văn đang kể chuyện trên tỉnh thành cho Chu Đại Phúc và ba đứa nhỏ nghe, trừ Lâm Nhị thì những người khác đều rất phối hợp, bày ra vẻ mặt rất khoa trương. Vương thị cũng chạy tới nghe, Chu Đại Phúc và Vương thị sống nửa đời người nhưng cũng chưa đi qua huyện Thông Hải bao giờ, nên ngồi nghe rất hăng say.

Tiểu Hải và Tường Võ còn nhỏ tuổi, nên rất tò mò với cuộc sống ở bên ngoài. Tường Văn thấy mọi người vui vẻ như thế, còn nói chớ sau này có tiền sẽ dẫn mọi người lên tỉnh thành chơi một chuyến, Vương thị nghe con rể nói vậy cảm thấy rất vui.

Ngày hôm nay cứ trôi qua một cách thư thái như thế, lúc ra về cha mẹ còn luyến tiếc Tường Văn, Tiểu Hải và Lâm Nhị thì luyến tiếc Tường Vô, lại không có ai quan tâm đến nàng, điều này khiến cho Chu Vũ Hàm cảm thấy rất buồn bực, giống như nàng không phải là con đẻ của cha mẹ nữa.

Cứ thế cuộc sống lại tiếp diễn, mỗi ngày khi mặt trời mọc thì đi làm đến khi mặt trời lặn thì nghỉ ngơi. Cũng may nhà Tường Văn không phải làm ruộng, ruộng nhà hắn đều đưa cho Nhị thúc cấy cấy, trồng trọt, hàng năm chỉ lấy một ít lương thực về ăn. Chu Vũ Hàm nghĩ thầm may mà không phải làm ruộng, nếu không phải đi nhổ cỏ, gieo hạt, rồi thu hoạch lúa, lại mệt không chịu nổi.

---havucu.blogspot.com---

Qua hai ngày nữa, người môi giới tới nói là có hai người muốn bán cửa hàng, một cửa hàng có vị trí rất tốt nhưng giá cả hơi đắt, còn một cửa hàng vị trí không đẹp lắm nhưng giá cả phải chăng, nói bọn họ đến xem thử. Chu Vũ Hàm ngẫm nghĩ rồi bảo sáng mai sẽ qua sớm xem cửa hàng. Buổi tối, lúc Tường Văn trở về, Chu Vũ Hàm nói chuyện này cho hắn nghe, sáng hôm sau com nước xong xuôi, hai người đến xem cửa hàng.

Quả thật, cửa hàng đầu tiên có vị trí rất tốt, người qua lại đông đúc, tấp nập. Sân phía sau rộng bằng nhà chính của Chu Vũ Hàm, hơn nữa, cửa hậu viện sau nhà nằm ngay trên mặt đường. Quả thực, vị trí của cửa hàng rất tốt, nhưng giá tiền hơi cao. Chủ cửa hàng muốn đến ở với con trai trên tỉnh thành nên muốn bán cửa hàng này đi, ra giá ba trăm lượng bạc, bao gồm cả đồ dùng trong viện cũng để lại cho bọn họ. Chu Vũ Hàm thương lượng hồi lâu, chủ cửa hàng chỉ đồng ý bớt năm mươi lượng, nói nếu không muốn mua thì thôi, cửa hàng này có rất nhiều người muốn mua đấy.

Đến xem một cửa hàng khác, đường phố hơi nhỏ, với lại, cuộc sống dân cư nơi này rất loạn, mà giá bán chỉ có một trăm lượng. Chu Vũ Hàm và Tường Văn thương lượng với nhau, nếu như tiếc rẻ mua cửa hàng này, chỉ sợ làm ăn không được xuôi sẽ cho mấy, không bằng, cần rằng bỏ thêm ít tiền mua cái cửa hàng đầu tiên kia, làm ăn buôn bán cũng tốt hơn.

Lại chạy đến cửa hàng đầu tiên kia, thương lượng một lần cuối với chủ cửa hàng, giá vẫn giữ nguyên, nhưng ông ấy đồng ý đưa thêm một số gia cụ trong nhà nữa. Chu Vũ Hàm bắt đầu đồng ý, trước khi thanh toán, chỉ đặt cọc trước mười lượng bạc, bảo người môi giới ngày mai lại tới một chuyến nữa.

Những thủ tục này, chỉ cần người mua ưng ý, những chuyện khác đều do người môi giới lo liệu hết. Ví dụ như đến quan phủ sang tên quán, nếu sau này cửa hàng gặp phải vấn đề gì, những người môi giới này cũng có chút quan hệ với quan phủ, mà cửa hàng nhỏ giống như Chu Vũ Hàm mua phải đưa thêm năm lượng bạc. Phần lớn người làm ăn đều tự ý biểu tặc, dù sao, đi đến quan phủ cũng phải hiểu kính chút bạc cho họ, sau này xảy ra chuyện gì còn có chỗ mà nhờ vả. Chu Vũ Hàm nghĩ người cổ đại cũng rất biết cách kiếm tiền, toàn bộ phải dựa vào hoàn cảnh để kiếm sống!

Ngày hôm sau, đi giao nốt số bạc còn lại, và viết khế ước, hai ngày kế tiếp, Tường Văn lấy xong khế ước mua bán nhà. Hai người đang ở trong nhà thương lượng, cửa hàng nên bán đồ gì, Chu Vũ Hàm nghĩ trước tiên cứ bán mấy con thú bông, còn có thể bán thêm mấy món đồ chơi mới lạ khác. Còn bán sách vở học vỡ lòng cho bọn nhỏ, bút giấy, chung quy, chính là bán đồ cho trẻ em. Tường Văn suy nghĩ một lúc cảm thấy bán mấy đồ này cũng được, hơn nữa, số bạc còn lại cũng không còn nhiều, bán những thứ này chỉ cần bỏ ít tiền vốn thôi.

---havucu.blogspot.com---

Chu Vũ Hàm nghĩ đến việc gánh hàng đi bán rong của Tường Văn có thể giao lại cho con trai út nhà Nhị thúc - Tường Phong, nàng nghe Tường Văn nói lúc trước muốn cho Tường Vũ đi theo để học hỏi nhưng Tường Vũ quá thật thà, người mua hàng muốn ép giá, hắn cũng không nói gì. Tường Phong là người linh hoạt, có thể làm buôn bán. Buổi tối, Tường Văn đi qua nhà Nhị thúc, đến trời tối khuya uống say khướt mới được Tường Phong đưa về nhà.

Mấy ngày tiếp theo, Tường Văn dẫn theo Tường Phong đến mấy cửa hàng thường xuyên lấy hàng trước kia, giới thiệu làm quen với ông chủ nhập hàng. Tường Phong còn nhanh nhẹn hơn Đại ca nhà hắn, nhìn thấy người mua hàng liền rao bán liên tục, có đôi khi còn thường xuyên giúp đỡ người ta.

Tỷ như nhà ai mua đồ, mà nhà đó có trẻ con sẽ lấy cho bọn nhỏ mấy cục đường. Không đến mấy ngày, mọi người ở các thôn khác đều quen biết hắn, làm ăn còn tốt hơn khi Tường Văn bán hàng! Vì vậy, Nhị thẩm mời nhà Tường Văn qua ăn com để cảm ơn bọn họ thường xuyên chiếu cố nhà thẩm ấy.

Mấy bữa nay, phải tìm người sửa sang lại cửa hàng, hai vợ chồng đã quyết định bán đồ dành cho trẻ nhỏ, cho nên sắp xếp, trang trí cửa hàng trông có khung cảnh tươi vui chút. Chu Vũ Hàm đem ý nghĩ trang trí cửa hàng của nàng nói cho Tường Văn biết. Tường Văn nghe thấy ý kiến này rất hay, sau này làm ăn buôn bán chắc chắn tốt hơn.

Để cho Chu Vũ Hàm toàn quyền phụ trách việc trang trí cửa hàng, cả đêm này Chu Vũ Hàm ngồi vẽ ra mấy kiểu dáng mới cho đồ chơi, tranh thủ lúc khai trương sẽ tung hàng ra. Nhưng cũng không dám để cho người khác làm mấy thứ này, chỉ có thể bảo Hoa Lan tỷ và cả nhà Nhị thẩm tới hỗ trợ, Chu Vũ Hàm cũng nhờ Vương thị tới giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Khai trương cửa hàng

Edit : Hoàng Nghiêmbeta : Dừa Dứa

Sự sáng tạo của Chu Vũ Hàm là vẽ các nhân vật hoạt hình lên tường, sinh động như một cửa hàng đồ chơi trong câu chuyện cổ tích.

Nàng nghĩ bán đồ giống như ở siêu thị, dán giá tiền lên sản phẩm, như vậy khách hàng có thể tự mua đồ, kiếp trước Chu Vũ Hàm phiền chán nhất là có người khác tới chào hàng, nên để khách hàng tự mua đồ, tâm lý có vẻ tương đối thoải mái hơn. Sau đó dán tất cả giá tiền bên ngoài hàng hóa, đại khái không cần phải trả giá, nếu vừa ý thì mang đến tính tiền ở quầy thu ngân, nếu tính kỹ ra, còn tiết kiệm được nhân lực.

Đầu tiên, Chu Vũ Hàm để cho các thợ mộc làm một ít đồ chơi thông thường, còn để cho nhóm phụ nhân giúp đỡ làm quần áo, mũ, tất và bông hoa cài tóc cho mấy bé gái, tóm lại, chỉ cần là đồ của tiểu hài tử trên căn bản đều có. Nàng còn tuyên bố rằng, có thể không cần làm nhiều nhưng nhất định phải tinh xảo, đặc biệt là đường may nhất định phải bền chắc.

Trong cửa hàng còn phân chia khu vực dành cho bé trai và bé gái, nói chung, Chu Vũ Hàm trang trí cửa hàng giống như trang trí ở thời hiện đại, nhưng nếu so sánh hàng hóa ở hiện đại thì hàng hóa ở hiện đại tinh xảo hơn.

Chu Vũ Hàm và Tường Văn chuẩn bị dọn đến ở trên phố, Tường Văn dĩ nhiên phải đi theo, mấy thứ thù thù ở nông thôn liền giao cho Hoa Lan tỷ giám sát, đôi khi còn bảo Lý đại ca giúp đỡ đưa hàng. Hoa Lan tỷ tất nhiên đồng ý, Chu Vũ Hàm không phải là không nghĩ tới để cho Nhị thẩm giám sát, nhưng Nhị thẩm không có khí phách lớn như Hoa Lan tỷ.

---havucu.blogspot.com---

Một tháng này, do sửa sang, bày biện cửa hàng nên Chu Vũ Hàm cũng không có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày, nhờ Tiểu Hải, Lâm Nhị và Tường Văn giúp đỡ viết truyền đơn (*tờ rơi*), trên truyền đơn ghi căn cứ vào điểm tích lũy mua hàng có thể đổi lấy quà.

Ví dụ như phí mua hàng trên năm lượng bạc sẽ được tặng một phần quà nhỏ tinh xảo, phí mua hàng trên mười hai lượng bạc sẽ được cộng bốn điểm vào thẻ hội viên, có thể giảm giá 10% tất cả các mặt hàng, mua hàng có thể tích lũy cộng điểm, đồng thời, nếu hôm đó là ngày sinh nhật của khách hàng còn được tặng thêm một phần quà. Đây là một loạt ưu đãi trong đợt khai trương cửa hàng mới.

Đợi đến khi cửa hàng sửa sang xong xuôi, Chu Vũ Hàm cảm thấy tương đối mỹ mãn. Những hình trang trí trên tường đều nhờ Lâm Nhị vẽ lên, đây cũng là tác phẩm đề dòi của mọi người. Thời điểm mới bắt đầu, Lâm Nhị còn hơi lo sợ, sợ sẽ vẽ hỏng các bức tranh trên tường. Nhưng được Chu Vũ Hàm khích lệ, nó luyện vẽ trên giấy rất nhiều lần mới dám vẽ lên tường.

Chu Vũ Hàm nói cho nó biết, việc vẽ các nhân vật hoạt hình lên tường không giống với những bức tranh thường ngày hay vẽ, nhưng may mắn ở chỗ các họa tiết cũng không quá phức tạp, luyện nhiều lần thì sẽ quen tay, trên nóc tường cũng không bỏ sót. Cho đến khi toàn bộ các bức tranh được vẽ hoàn chỉnh, mọi người sợ hãi thán phục, thật sự quá đẹp. So sánh với hình vẽ trên giấy còn phong cách hơn. Chỉ sợ ngay cả Chu Vũ Hàm cũng không biết, bức tường sau này sẽ có giá trị ngàn vàng, mà Lâm Nhị không đến mấy năm nữa sẽ có tiếng tăm lừng lẫy.

Chu Vũ Hàm xem xét các giá để hàng, lại bảo sư phó quét sơn lên trên kệ. Lấy hàng bỏ vào kệ, ở phía trên kệ ghi phân biệt đồ của bé trai hay bé gái, lại dùng vải bông màu trắng lót bên dưới nên trông rất sạch sẽ.

Mấy ngày qua, Hoa Lan tỷ luôn đưa hàng tới, hàng hóa được bày đầy trên kệ, nhưng xem ra vẫn không đủ. Nhờ Hoa Lan tỷ chọn mấy người làm thêm các loại hoa cài tóc và gấu bông nhỏ. Hoa Lan tỷ suy nghĩ một lát, dứt khoát nói chỉ cho phép làm hàng trong nhà Tường Văn, không được mang về nhà.

Các nàng là những phụ nhân nông thôn cũng không biết vẽ, còn nói rõ ràng, nếu có ai để lộ ra bí mật thì sau này sẽ không tìm người đó làm hàng nữa. Chu Vũ Hàm suy nghĩ một lát, chỉ có thể làm như vậy, nàng cũng không trông cậy vào việc có thể giữ bí mật lâu được, chỉ hy vọng trong mấy ngày khai trương sắp tới, không có người bắt chước nhanh như thế.

---havucu.blogspot.com---

Sau khi trang trí cửa hàng xong, Tường Văn chọn một ngày hoàng đạo là ngày mùng năm tháng năm để khai trương, tiền lần trước Tường Văn đi tỉnh thành kiếm được, đã sửa sang cửa hàng tốn hết hơn hai mươi hai lượng bạc, đặt mua hàng hóa còn có tiền công khoảng chừng hai mươi lượng nữa. Còn tặng lễ quà cáp, ở trên phố muốn mở cửa hàng mà không bị người khác quấy rối, trước tiên phải đưa một phần hậu lễ, Chu Vũ Hàm đến tìm Triệu chương quầy giúp đỡ. Cho nên tiền thừa cũng không dư lại bao nhiêu.

Chu Vũ Hàm và Tường Văn còn có Vương thị đều mặc quần áo giống nhau, thoát nhìn rất chỉnh tề. Chu Vũ Hàm ngồi ở quầy thu ngân tính tiền, khi còn nhỏ nàng đã từng học qua bàn tính ở cổ đại. Hôm nay Tường Văn xin nghỉ một ngày, Chu Vũ Hàm bảo nó ngồi bên cạnh ghi chép danh sách hội viên và sổ thu chi.

Cửa hàng của Chu Vũ Hàm đã có không ít phụ nhân và trẻ nhỏ vây quanh, chờ Tường Văn vừa nói khai trương liền vào xem một chút, mỗi một người đi vào cửa hàng, Tường Văn sẽ phát một cái giỏ để bỏ thứ mình chọn vào trong giỏ. Rất nhiều người chưa từng thấy việc mua đồ mới lạ như vậy, cũng không cần hỏi chủ quán giá tiền, trực tiếp coi giá tiền yết trên hàng hóa.

Ai thích gì thì lấy, có nhiều đứa bé cũng cảm thấy rất kỳ, nhà nào có tiền nếu con mình nhìn trúng thứ gì trực tiếp bỏ vào giỏ. Có nhà kinh tế không dư giả mấy phải giảng co hồi lâu mới mua. Tất cả người trong cửa hàng chen chúc không có chỗ đứng, phía ngoài còn có người muốn đi vào, Tường Văn chỉ có thể nói mọi người đợi thêm một chút nữa, để duy trì trật tự.

---havucu.blogspot.com---

Chu Vũ Hàm ngồi ở quầy thu ngân gầy bàn tính không ngừng, Tường Văn bên cạnh cũng cố gắng ghi chép thật nhanh. Có người mua một lượng bạc, Chu Vũ Hàm liền đưa cho họ một phiếu đổi quà, đến chỗ cửa Tường Văn đang đứng để đổi quà, quà tặng tinh xảo chính là sáng kiến của Chu Vũ Hàm, tặng một chiếc tạp dề hoặc là một chiếc khăn đội đầu hay một số quà tặng thực dụng khác.

Có người nhìn thấy quà tặng rất đẹp mắt, đến cửa hàng cố gắng mua đủ một lượng bạc. Buồn cười nhất chính là, có người phân ra thanh toán mấy lần, mỗi lần cũng đều mua vừa một lượng. Vương thị không ngừng giảng giải cho các phu nhân biết phương pháp sử dụng các loại đồ vật, chạy tới chạy lui đến nỗi cánh tay không nâng lên nổi, buổi trưa chỉ có thể bảo Trương Lỗi tới thay phiên một lát, để bà nghỉ ngơi, bà chỉ phụ trách giảng giải.

Cổ tay của Chu Vũ Hàm và Trương Võ cũng rất mỏi, Trương Văn thì đỡ hơn một chút, thời tiết ở ngoài trời cũng không xấu lắm. Hắn duy trì trật tự bên trong cửa hàng, giúp người mua hàng bỏ đồ vào giỏ.

Đến xế chiều thì ít người mua, mua sắm rầm rộ cũng giảm bớt, mấy người lúc này mới lấy lại được hơi. Chu Vũ Hàm tính toán sổ sách thì thấy đồ của trẻ con bán cũng không được nhiều lắm, dù sao cửa hàng mới mở nên nhiều người chần chừ, đang chờ hạ giá rồi mua sau. Hoa cài tóc của bé gái thì bán được nhiều hơn, bởi vì hoa cài bình thường bán ba văn một cái, hoa cài đẹp bán năm văn tiền một cái.

Hoa cài tóc không phải được làm từ vải lụa như thời bây giờ. Thời này, băng đôn rút chưa xuất hiện nên Chu Vũ Hàm thay bằng dây rút để thay thế làm hoa cài. Khi Vương thị giới thiệu sản phẩm có nói, loại hoa cài tóc này rất phù hợp với kiểu buộc tóc xinh xắn hai bên cho các bé gái, còn bé trai thì đơn giản hơn, dùng dây cột gọn tóc đằng sau là được.

Còn có loại hàng hóa bán được nhiều hơn là món đồ chơi của các tiểu cô nương, đều bán tám văn tiền một món. Những loại đồ chơi này mặc dù chi phí vật liệu gỗ không cao nhưng làm ra rất phiền toái, đặc biệt là cái thìa nhỏ, chén nhỏ, ghè nhỏ...v.v. Có rất nhiều thợ mộc không nguyện ý làm đồ chơi này, Chu Vũ Hàm nói trả tiền tính theo sản phẩm làm ra, mỗi cái năm văn tiền mới có người chịu làm.

---havucu.blogspot.com---

Chu Vũ Hàm còn phát hiện ra một loại hàng hóa bán được nhiều nhất chính là cặp sách, lần này Chu Vũ Hàm suy nghĩ ra rất nhiều loại văn phòng phẩm. Như hộp bút, cặp sách, bút chì, hộp đựng thức ăn, đều dành cho trẻ em mang đi học. Hôm nay nàng còn chuẩn bị riêng cho Tiểu Hải một bộ đầy đủ, để cho nó mang đến lớp quảng cáo, hi vọng có người sẽ mua.

Cặp sách là tám mươi văn một cái, hộp bút là hai mươi văn một cái, bút chì là mười lăm văn một cái, trên căn bản những gia đình bậc trung đều có thể mua được. Về phần quần áo thì có rất ít người mua, chắc nhiều người cảm thấy mua thành phẩm ở trong cửa hàng còn không bằng tự mình mua vải về may!

Đến chạng vạng tối cũng không thấy có người đến mua hàng, Trương Võ đã sớm mệt mỏi nên đi ngủ trước. Trương Văn đem sổ sách hôm nay ra tính toán một lần cuối, tổng cộng buôn bán lời năm mươi lăm lượng, thê hội viên chỉ đưa hết năm cái, còn lại trên cơ bản đều mua một hai lượng thôi.

Thời điểm Trương Văn xem xét sổ sách thì Chu Vũ Hàm cũng đứng ở bên cạnh, hoa cài tóc lời được năm lượng bạc. Trong đoạn thời gian chuẩn bị, Chu Vũ Hàm vẫn rất tin tưởng, đồ vật nhỏ này sẽ kiếm được nhiều lợi nhuận hơn. Nhìn thì không thấy đáng giá tiền, nhưng thật ra chi phí rất thấp mà lợi nhuận kiếm được cũng khá, người mua hàng càng nhiều tất nhiên càng kiếm được nhiều tiền hơn, lời ít mà bán được nhiều mới gọi là thượng sách!

Chu Vũ Hàm nhìn một hồi liền ngủ quên luôn, Trương Văn bế nàng lên giường. Hắn nhìn nàng ngủ ngon, mọi việc trong cửa hàng này đều do nàng xử lý, mọi người gặp chuyện gì khó khăn cũng đều hỏi nàng.

Việc này đối với Trương Văn mà nói, thật ra hơi tổn thương lòng tự tôn của nam nhân, từ nhỏ Trương Văn đã biết hắn sẽ là trụ cột trong nhà, sau khi cha mẹ mất, mọi áp lực cuộc sống đều dồn trên lưng hắn. Nhưng Chu Vũ Hàm chưa bao giờ thực sự dựa dẫm vào hắn, mặc dù hắn đi tỉnh thành kiếm được một khoản tiền, nhưng cũng là do nàng quen biết với Triệu chương quỳ trước.

Trương Văn phải cố gắng đè nén sự buồn bực trong lòng xuống, vừa cố gắng an ủi bản thân: cưới được một người vợ như vậy là do tổ tiên nhà hắn đã tu luyện phúc khí tám trăm năm trước đây. Nhưng sự tình một khi đã phát sinh thì nó sẽ như cái gai này mầm càng lúc càng lớn. Chờ người phát hiện ra nó mọc lớn lên mà muốn rút cái gai đó ra thì sẽ rất đau.

---havucu.blogspot.com---

Thật lâu sau này, Chu Vũ Hàm tự hỏi chính mình, tại sao không quan sát cẩn thận hơn, trực tiếp bóp chết cái gai mới nảy mầm kia. Nhưng lúc này Chu Vũ Hàm quá mệt mỏi không nghĩ được gì nên ngủ thiếp đi.

Qua hai ngày tiếp theo, việc buôn bán không tốt như lúc đầu nữa, xung quanh đã có không ít thương gia bắt chước làm theo, nhưng buôn bán không thuận lợi bằng cửa hàng của Trương Văn. Chủ yếu là bên trong cửa hàng đó không có bức tường mới lạ kia của Chu Vũ Hàm, trẻ con rất thích bức tường đó, hi vọng có thể tới cửa hàng của nàng để học vẽ những nhân vật hoạt hình này! Có rất nhiều người đến mời Lâm Nhị vẽ bức tranh giống hệt như thế, nhưng Lâm Nhị không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt dứt khoát.

Hôm nay, Hoa Lan tỷ truyền tin tới đây, nói tỷ ấy muốn xây nhà. Chu Vũ Hàm nghĩ thầm, làm sao lại muốn xây nhà đột ngột như thế! Lúc trước tỷ ấy nói chờ mấy năm nữa mà! Muốn để dành ít tiền cho em trai của tỷ ấy cưới vợ trước rồi mới xây nhà sau.

Chu Vũ Hàm chờ Hoa Lan tỷ tới hỏi một phen mới biết được là tỷ ấy và mẹ chồng gây xích mích. Em trai của Hoa Lan tỷ bởi vì mấy hôm trước không cẩn thận ngã bị thương ở chân, mà ở trong nhà không có ai chăm sóc hắn. Hoa Lan tỷ ngày ngày đến nấu cơm cho hắn, nhưng rất bất tiện vì không có nhiều thời gian. Sau đó, Lý đại ca đưa hắn về nhà mình ở mấy ngày, chờ vết thương khỏi rồi về nhà sau.

Hoa Lan tỷ thử nghĩ, nếu đón em trai về đây, mặc dù bà Lý không thích nhưng cũng không dám nói gì ở trước mặt tẩu ấy. Đón về được mấy ngày, Hoa Lan tỷ hàng ngày nấu đồ ăn bồi bổ cho em trai, còn đưa đồ ăn ngon cho ông Lý và bà Lý. Hoa Lan tỷ và Lý đại ca cũng không dám ăn, dĩ nhiên là chẳng thèm quan tâm đến vợ chồng Lý Nhị ca rồi.

Vợ Lý Nhị ca - Thúy Hoa không cảm thấy như thế, nàng ta nghĩ tất cả mọi người đều được ăn thức ăn ngon mà vợ chồng họ không được ăn, trong lòng rất mất hứng. Hàng ngày bầy sắc mặt thối cho Hoa Lan tỷ nhìn, còn ở trước mặt bà Lý nói xấu tâu ấy: Đoán chừng, đại tâu muốn đưa tất cả gia sản cho em trai. Bây giờ em trai tâu ấy đã đón về nhà mình, chắc sau này sẽ ở nhà chúng ta luôn. Sau này hân muốn cưới vợ vẫn ở nhà chúng ta mãi sao?

Bà Lý nghe nàng ta nói như thế, trong lòng nghĩ thầm cũng đúng, tiểu tử này bây giờ còn chưa cưới vợ, đoán rằng sau này muốn ở nhà mình luôn. Sau khi nghĩ xong, bà Lý bắt đầu châm chọc em trai Hoa Lan tỷ - Xuân Tử, dĩ nhiên mỗi lần đều là Hoa Lan tỷ không ở nhà.

---havucu.blogspot.com---

Có một ngày Hoa Lan tỷ đi ra ngoài, vì cảm nhảm đồ nên quay trở về lấy, vừa đúng lúc nghe thấy bà Lý đứng ở trong nhà mắng nhiếc, trong miệng chửi cái gì mà mày là sao chời khác chết cha mẹ, còn mang tai họa tới cho nhà chúng tao, còn nói gì mà đừng nghĩ rằng chị mày là người có tiền!

Hoa Lan tỷ nghe thấy đôi môi phát run, tâu ấy vẫn nghĩ mấy hôm đầu còn rất tốt. Vì sao mấy hôm nay em trai đều đòi muốn về nhà, Hoa Lan tỷ cường chế mãi, hân mới đồng ý ở thêm hai ngày nữa, bây giờ mới biết được thì ra là do mẹ chồng tâu ấy hàng ngày chửi bới ở trước mặt hân.

"Mẹ nói cái gì? Lập lại lần nữa." Hoa Lan tỷ thật sự nghe không nổi nữa, ở sau lưng lớn tiếng la to lên.

"A! Người làm cái gì vậy? Dọa ta sợ hết hồn." Bà Lý đang mắng hăng say, bỗng nhiên bị tiếng quát sau lưng dọa đến bà ta.

"Con làm gì á? Con nên hỏi mẹ làm gì mới đúng! Mẹ lập lại những lời vừa nói lần nữa." Giọng nói của Hoa Lan tỷ lạnh như băng, không có chút nhiệt độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hồi ức

Edit: Hoàng Nghiêm

Beta: Dừa Dừa

"Nói cái gì? Ta nói không đúng sao? Ai bảo người đưa đệ đệ người tới đây! Thật là xui xẻo." Bà Lý vốn cũng có chút sợ nhưng vừa nghĩ tới mình rõ ràng là mẹ chồng nó tại sao phải sợ nó chứ!

Hoa Lan tỷ không nói gì cứ đi thẳng về phía bà Lý, bà Lý sợ hãi lập tức kêu vợ lão nhị đi ra ngoài. Thúy Hoa vốn núp bên cửa sổ nghe lén mẹ chồng nhà mình ra sức mắng tiểu tử kia, ai biết đại tâu đột nhiên trở về, còn làm rùm beng mọi chuyện. Bây giờ, mẹ chồng gọi mình ra, không đi ra cũng không được.

Thúy Hoa vội vàng chạy đến giúp bà Lý lấy thêm can đảm, bà Lý nhìn thấy có người đến, cũng tăng thêm dũng khí. Lập tức chạy đến cửa chính khóc rống nói: "'Mệnh ta thật khổ! Làm sao lại có đứa con dâu như vậy chứ, ngày ngày chỉ nghĩ tới lấy tiền ở nhà chồng mang về cho thằng em trai tàn phế của nó! Mọi người tới phán xét, phân xử hộ đi!" Vừa nói vừa lấy tay đập xuống đất, Thúy Hoa đứng bên cạnh cũng giả vờ an ủi. Nói xong, còn nhìn thoáng qua Hoa Lan tỷ, nếu như tỷ ấy mở miệng mắng bà ta, bà ta càng khóc thương tâm, nhưng Hoa Lan tỷ không nói một câu nào, khiến cho miệng của bà ta liền ngậm lại.

"Thế thì ở riêng đi, con không cần mẹ cho bất kỳ đồ dùng gì. Mắc công mẹ cảm thấy con lấy hết tiền nhà này, về phần con mẹ, nếu như nguyện ý đi cùng con thì cùng đi. Nếu như không muốn, vậy coi như hết." Hoa Lan tỷ nhàn nhạt nói xong, quay đầu trở về nhà.

"Tỷ, tỷ đừng khóc. Cũng do đệ không tốt, hay tỷ đưa đệ về nhà đi!" Xuân Tử đứng trước cửa căn phòng nhỏ, nhìn thấy tỷ hân từ bên ngoài đi vào, trong lòng cảm thấy rất khổ sở, từ nhỏ hân đã trở thành gánh nặng của tỷ tỷ.

---havucu.blogspot.com---

"Không có gì, sau này đệ hãy đi theo tỷ, chúng ta cùng nhau sống nương tựa vào nhau." Nói xong cũng đỡ Xuân Tử trở về phòng.

Người chung quanh xem nào nhiệt mới nhìn được phần mở đầu đã kết thúc, nghĩ tới bà Lý này chỉ vô tâm không lo nghĩ trước sau, ngày ngày chỉ lo kiếm chuyện. Không còn nào nhiệt, mọi người liền tan cuộc.

Ban đêm, lúc ông Lý, Lý đại ca và Lý Nhị ca đi làm công trở về nhà, làm ruộng không đủ sống nên họ sẽ ra ngoài làm chút đồ gia dụng để kiếm thêm tiền. Bọn họ mới vào cửa liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nhưng trong nhà lại im ắng, ông Lý vừa vào cửa liền hỏi làm sao không có ai?

"Ông về rồi, vợ lão đại muốn ở riêng, còn núp ở trong phòng, com tối cũng không chịu làm." Bà Lý vừa nhìn Lão đầu từ trở về lập tức tổ cáo, bên kia Thúy Hoa cũng thêm dầu thêm muối nói một hồi.

Ông Lý nhủ mày nói: "Nó không làm com, hai người các người là người chết sao? Đứng ở trong này làm gì? Còn không đi nấu com!" lại quay đầu nói lão Đại: "Đi về hỏi vợ người xem xảy ra chuyện gì? Tại sao đòi ở riêng!" Nói xong, ông cũng ngồi xuống.

Lý đại ca trở về phòng, nhìn thấy Hoa Lan tỷ đang nấu canh xương và thịt kho tàu. Liên hỏi: "Hôm nay xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có gì, ta cảm thấy cần phải ở riêng, trước tiên ăn mừng một chút. Huynh ăn ở đây hay đến chỗ mẹ huynh ăn."

"Nàng muốn ra ở riêng! Ta nghĩ nàng chỉ nói vậy thôi, bây giờ như vậy không phải rất tốt sao? Tại sao phải ở riêng?" Lúc này, lý đại ca rất nóng nảy. Còn quay đầu nhìn về phía Xuân Tử, Xuân Tử cũng lắc đầu tỏ vẻ mình không khuyên được tỷ ấy. Lý Tuấn ngồi bên cạnh cũng không dám nói gì, vẫn ngồi ngịch ngợm như trước.

"Huynh không cần nhìn Xuân Tử, ta sẽ không thay đổi quyết định, còn huynh thì sao?" Lý đại ca bị tỷ ấy nhìn đến luống cuống, không biết phải làm sao.

Bà Lý và Thúy Hoa nấu com xong, không thấy vợ lão Đại mang đồ ăn tới. Ngửi mùi thơm nức mũi mà nhìn lại thức ăn trước mặt thì Thúy Hoa ăn không vào, không bao lâu Lý đại ca cũng tới đây, hơn nữa còn là tay không mà tới.

"Mẹ, con muốn ăn thịt, con muốn ăn thịt. . . . ." Tiểu tôn tử của Lý gia, con trai của Thúy Hoa - Lý Tân rậm rì hô, hôm nay nó ngửi thấy mùi thịt mà, sao bây giờ lại ăn toàn rau thế này.

"Cái kia...! Tâm tình của Hoa Lan không tốt. Chúng ta ăn com trước đi!" Lý đại ca nói xong có chút ngượng ngùng, ngồi xuống chuẩn bị ăn com.

"Đại ca, nhà huynh làm nhiều thức ăn ngon như vậy, sao còn tới đây ăn com rau của chúng ta!" Thúy Hoa khó chịu nói, còn phải dụ dỗ tiểu tôn tử Lý Tân này, chẳng qua là, Lý Tân rất không nể tình mẹ nó.

---havucu.blogspot.com---

"Câm miệng! Lão Đại gọi vợ của người tới đây, ta muốn hỏi xem xảy ra chuyện gì?" Nói xong, để cho mọi người ăn com, Lý Tân vừa nhìn thấy ông nội mình nổi giận, nghĩ tới nó chạy đến phòng Đại bá mẫu sẽ được ăn thịt, liền nhảy xuống bàn.

Lý Tân chạy tới, đứng ở cửa gọi một tiếng Đại bá mẫu, Hoa Lan cũng không nói cái gì liền cho nó vào phòng, còn xới cho hắn một chén com. Lý Tân nhìn thấy anh họ Lý Tuấn cũng không khi dễ nó, còn để cho nó gấp thịt, cậu của anh họ là người rất tốt, không giống cậu nhà nó, vừa nhìn thấy nó đến, sẽ giấu hết đồ ăn ngon đi.

Tất cả đều com nước xong xuôi, ông Lý ngồi ở đó hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Đàng hoàng nói cho ta biết, không được thêm dấm dậm muối, vợ lão Đại nói trước đi."

"Cha, người cũng biết mặc dù con hay chua ngoa nhưng cũng không phải là người không biết đạo lý." Ông Lý bình thường sẽ không quản mấy chuyện nhỏ nhặt này, nhưng vợ lão Đại là người có nguyên tắc, ông cũng biết đức hạnh của lão bà nhà mình, mặc dù lắm mồm nhưng không phải người xấu, chỉ do vợ lão Nhị không quá yên phận. Nghĩ xong, liền nhìn vợ lão Nhị, Thúy Hoa thấy ánh mắt ba chồng nhìn qua lập tức giải thích: "Chuyện này không liên quan đến con, là nương đứng ở cửa mắng đệ đệ của đại tẩu, bị đại tẩu nghe thấy được, sau đó đại tẩu đòi ở riêng, mà con cũng không nói gì."

"Ta đâu có mắng hắn, chỉ tùy tiện nói hai câu mà thôi, cũng không nói cái gì to tát." Bà Lý ngượng ngùng nói.

"Đúng vậy! Hoa Lan, nàng đừng để bụng! Nương cũng không phải là cố ý, nàng đừng tức giận nữa." Lý đại ca muốn khuyên giải tất cả mọi người.

"Tại sao mỗi lần ta đều phải nhịn? Ta nợ nhà huynh à? Ta gả tới đây, nhà huynh cũng không cho ta một đồng tiền sinh lễ. Mười năm nay, mỗi ngày ta đều nấu com giặt giũ cho cả nhà huynh. Nhà huynh coi ta thành cái gì? Cho rằng ta dễ bị bắt nạt à! Trước kia, ta cũng đã nói rồi, bất luận kẻ nào cũng không thể mắng đệ đệ ta, huống chi, các người là người thân của ta. Còn người nữa Vương Thúy Hoa, đừng tưởng rằng mỗi ngày người khích bác lý gián ta với mẹ chồng, mà ta không biết, tóm lại sau này ta sẽ không nhịn người nữa. Chuyện ở riêng này không cần thương lượng." Hoa Lan tỷ mất đồ bưng, nói xong từng câu từng chữ.

Lý đại ca nghe tỷ ấy nói xong liền cúi đầu, thời điểm hắn thành thân cũng không có gì cả. Hơn nữa, mỗi lần có chuyện gì hắn đều bảo nàng nhịn một chút, bản thân hắn thì không có bản lĩnh kiếm ra tiền mua cho nàng món đồ nào. Vương Thúy Hoa bị bộ dáng của tỷ ấy dọa sợ, trong miệng muốn nói gì cũng không thể mở miệng được.

Ông Lý nhìn điệu bộ này của tỷ ấy là biết không thể cứu vãn được nữa, chỉ có thể nói muốn ở riêng thì ra ở riêng! Nói xong, cả người liền không có tinh thần.

"Cứ để cho hai đứa nó chuyển ra ngoài ở đi, vừa này nó còn nói sẽ không lấy trong nhà bất kỳ đồ vật nào." Bà Lý tàn bạo nói ra những lời này, liền vịn ông Lý vào buồng.

Cho nên Hoa Lan tỷ tìm đến Chu Vũ Hàm, bảo nàng hỏi Trương Văn có thể cho tỷ ấy để nhờ bao quần áo ở phòng bếp nhà nàng không? Chu Vũ Hàm hỏi bọn họ ở đâu. Hoa Lan tỷ nói, để cho Tiểu Tuấn ở cùng cậu nó, hai người bọn họ trước hết dựng lều ở tạm, chờ phòng ốc xây xong rồi vào ở sau.

"Hoa Lan tỷ, nhà tỷ có đủ bạc xây nhà không! Nếu không, muội cho tỷ mượn trước một ít!" Chu Vũ Hàm suy nghĩ một lát, đoán chừng Hoa Lan tỷ cũng không đồng ý ở lại nhà nàng, còn không bằng cho tỷ ấy mượn ít bạc.

"Đủ rồi, tỷ đã tính toán hết rồi. Tỷ cũng để dành được hai mươi lượng, chúng ta xây phòng ở trước. Sau đó, lại cùng Lý đại ca muội đi khai mở đất hoang, ba năm trước không phải là miễn thu thuế sao? Về phần đệ đệ của tỷ, sau này kiếm được tiền, tỷ sẽ để cho nó cưới vợ, mấy ngày này làm phiền muội rồi." Về mặt Hoa Lan tỷ cao hứng nói.

---havucu.blogspot.com---

Chu Vũ Hàm tính toán một chút, một mẫu đất hoang cũng bốn lượng bạc, bọn họ khai phá ba mẫu đất xây dựng phòng ở cũng đỡ tốn kém. Dù sao, trong khoảng thời gian làm thú bông, không bao lâu nữa sẽ kiếm đủ tiền cho em trai tỷ ấy cưới vợ, ở nông thôn một hòm sính lễ năm lượng bạc là đủ rồi.

Qua một thời gian, cửa hàng của Trương Văn làm ăn đã ổn định, một ngày có thể kiếm lời được một hai lượng bạc, một tháng kiếm được ba mươi lượng, đây là đã trừ đi giá vốn ban đầu. Nhưng mấy ngày qua, nàng cảm thấy Trương Văn là lạ, làm chuyện gì cũng rất cố gắng. Trương Vũ và Lâm Nhị năm nay muốn tham gia thi huyện, nếu như thi đậu sẽ trở thành tú tài, cho nên bây giờ so với trước kia càng học chăm chỉ hơn.

Gần đây, trong lòng Trương Văn có chút buồn bực, hiện tại việc buôn bán trong cửa hàng chỉ cần một mình Chu Vũ Hàm là đủ rồi, chắc hẳn nên kiếm việc khác để làm. Nhưng hắn không biết làm nghề gì, càng nghĩ lại càng chứng minh hắn ngu ngốc. Hắn nghĩ lên tỉnh thành xem có cơ hội phát triển không. Hoặc là, tìm Trương chương quây hỏi han tình hình một chút, hẳn có thể đi biển, hẳn có thể buôn bán hàng hải ngoại.

Nhưng nếu hắn đi tỉnh thành, thì trong nhà phải làm sao? Việc cực nhọc không thể để Trương Vũ làm mãi, năm nay nó còn phải tham gia thi huyện, hơn nữa, sao có thể để Chu Vũ Hàm ở nhà một mình? Tất cả những điều này đều là vấn đề khó giải quyết.

Ở tỉnh thành, thật ra Trương Duy Đình cũng đang suy nghĩ vấn đề này, bây giờ người hắn tin cậy có thể dùng không nhiều lắm, chỉ có Triệu chương quây cùng Trương quân gia. Hai người này căn bản không có thời gian giúp hắn xử lý mọi chuyện, những người khác hắn không tin tưởng được, đặc biệt là những người làm ở Trương gia lúc trước.

Cho nên, hắn nghĩ tới Trương Văn, hắn cảm thấy người này có thể bồi dưỡng, theo như Trương chương quây nói về nương tử của hắn, cũng không phải là người đơn giản. Có một người vợ đương gia như vậy giúp hắn, hẳn sẽ càng có cơ hội phát triển lớn hơn nữa. (hắn ở đây chỉ Trương Văn)

Hắn cũng nghĩ đến nếu như Uyển Thu còn sống, cũng sẽ là một người vợ hiền của hắn, nhưng nàng đã không còn. Cũng không ai biết đến nữ nhân tên Uyển Thu này, đó là rất nhiều năm trước đây, hắn đến huyện Thông Hải làm ăn, bởi vì sức khỏe của cha Uyển Thu rất yếu mà kinh tế trong nhà cũng không dư dả gì, cho nên hai mẹ con nàng đi bày quầy bán ở chợ, làm ăn cũng không tệ lắm.

---havucu.blogspot.com---

Ngày đó hắn ăn cơm xong mà lại quên mang tiền, nhưng Uyển Thu lại cười nói không sao hết, lần sau mang tới trả là được. Suốt mấy ngày liền, hắn đều đi tới quán của nàng. Triệu chương quây cho rằng hắn đi ra ngoài tìm mặt tiền cửa hàng, nên cũng không để ý việc này, dần dần hai người này sinh tình cảm.

Những điều tốt đẹp không bao giờ tồn tại mãi mãi, bởi vì do một phút bất cẩn của hắn nên hại chết Uyển Thu, hắn thống hận bản thân tại sao lại được người ta cứu sống, nhưng Uyển Thu thì vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

Trở lại Trương gia, sau đó, mọi người lại bắt đầu đồn Tam thiếu gia ngã bệnh. Hắn để Triệu chương quây ở lại nơi đó kinh doanh từ lâu, bởi vì tên từ lâu kia chính là tên của Uyển Thu. Đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn không có dũng khí đặt chân lên huyện thành, có lẽ, chờ hắn buông bỏ hết tất cả thù hận, hẳn sẽ đến nơi đó sống nốt quãng đời còn lại.

Hắn trầm nghĩ, đã rất lâu rồi không còn nhớ đến Uyển Thu, không biết nàng có trách hắn không. Bất tri bất giác Trương Duy Đình đứng ở cửa sổ đã lâu, chờ hắn tỉnh táo lại phát hiện trên mặt đã ướt một mảng, lấy khăn mặt lau khô nước mắt, liền vội vàng viết thư cho Triệu chương quây, bảo ông đi dò la tình hình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.